

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jude Deveraux

Velvet Song

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

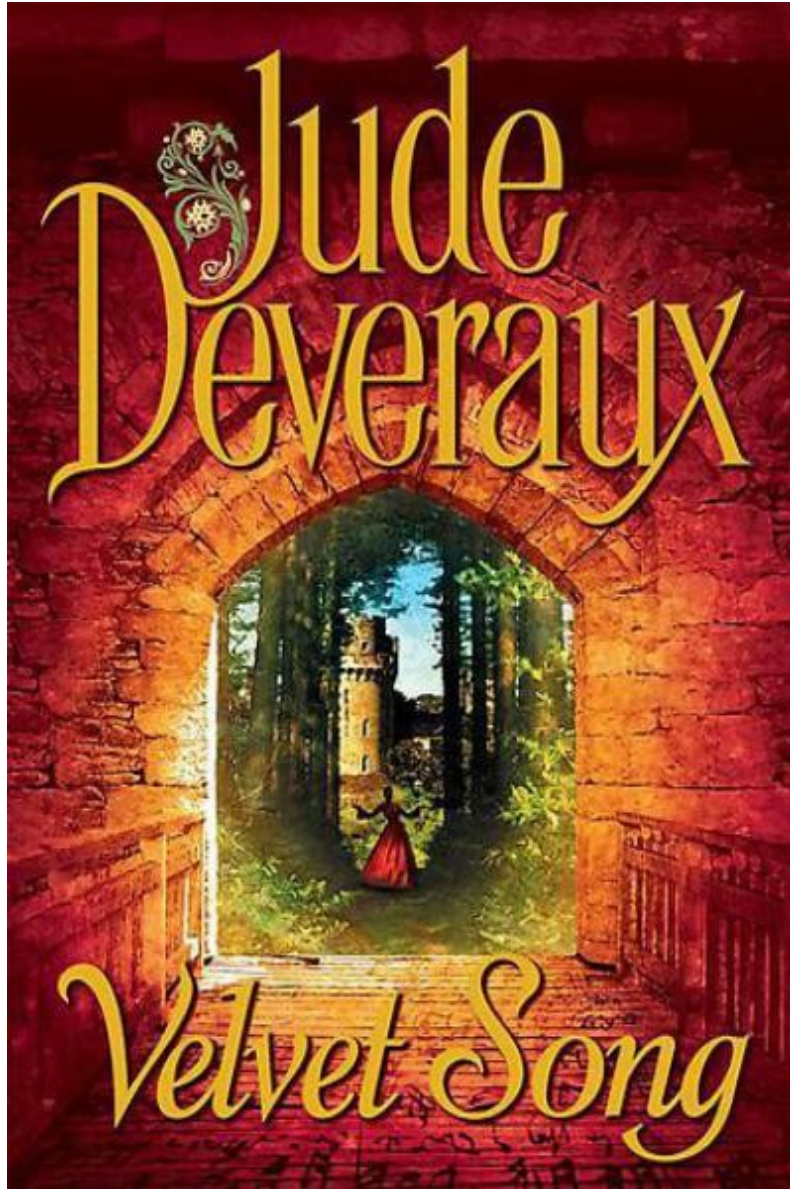
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kadife Şarkı

Jude Deveraux

*"Kim böyle iğrenç bir
insan örneğini
yakalamak ister ki?"*

Alyx, Raine'in gözlerinin parladığını görünce tiradını durdurdu. "Biliyorsun," diye nefes nefese kaldı. "Biliyorsun."

Onu yakaladı, hafif bedenini kendine doğru çekti ve ağzını kendi ağzına yaklaştırdı. Açlıkla onu öptü, eli başının arkasındaydı, diğer eli belindeydi ve onu yerden kaldırıyordu.

Alyx onu omzundan ısırdı. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"İstediğim kadar uzun değil. Neden bana en başından söylemedin? Neden erkek gibi giyinmek zorunda kaldığını anlıyorum ama bu sırrı saklayabilirdim."

Yüzünü adamın boynuna gömdü, yumuşacık, tatlı bir teni vardı. "Seni tanı mıyordum."

Raine'i kendisinden uzaklaştırıp havaya fırlatırken kahkahası bedenini gümbürdetti. "O bacaklarınla beni çıldırtıyorsun... Senden bir erkek yaratmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve başarısız oldum. Ama senden bir kadın yarattım."

Alyx nefesini tutarak onun kendisini soymasına izin verdi...

İçindekiler

BÖLÜM I

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

BÖLÜM II

12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23

Telif Hakkı

Bu roman bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS'un Bir Başka *Original* Yayını

POCKET BOOKS, Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas, New York,

N.Y. 10020

Telif hakkı© 1983 by Deveraux Inc.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

ISBN: 0-671-60076-1

İlk Pocket Books baskısı Şubat, 1983 A.B.D.'de
basılmıştır.

BÖLÜM I

İngiltere'nin Güneyi

Ocak 1502

Birinci Bölüm

Küçük Moreton köyü yüksek bir taş duvarla çevriliydi; taşların grisi, sabahın erken saatlerinde, iç içe geçmiş çok sayıdaki evin üzerine uzun bir gölge düşürüyordu. İyi aşınmış patikalar binaları birbirine bağlıyor, yüksek kilisenin ve uzun beyaz belediye merkezi konumundan dışarıya doğru yayılıyordu. Şimdi, sabahın loş ışığında, birkaç köpek gerinmeye başlamış, uykulu gözlü kadınlar tembel tembel kasabanın kuyusuna doğru yürüyor ve dört adam omuzlarında baltalarla bekçiler taş duvardaki ağır meşe kapıları açarken bekliyordu.

Düz, dar, iki katlı, beyaz badanalı bir evin içinde, Alyxandria Blackett vücudunun her gözeneğiyle kapıların gıcirtısını dinledi. Gıcirtıyı duyduğunda, yumuşak deri ayakkabılarını eline aldı ve ne yazık ki babasının yatak odasının diğer tarafında bulunan merdivenlere doğru parmak uçlarında yürümeye başladı. Saatlerdir giyiniyordu, güneş doğmadan çok önce uyanmış, sade, oldukça kaba yünlü bir elbiseyi hafif bedenine geçirmişti. Ve bugün, ilk kez, vücuduna iğrenerek bakmamıştı. Hayatı boyunca büyümeyi, biraz boy atmayı ve en önemlisi biraz kıvrım kazanmayı beklemiş gibi görünüyordu. Ama yirmi yaşında hep düz göğüslü ve kalçasız kalacağını biliyordu. En azından, diye düşündü iç çekerek, korselere ihtiyacı yoktu. Babasının odasında, uyuduğundan emin olmak için ona hızlıca bir göz attı, eteğinin yününü kolunun üzerinden geçirdi ve kötü gıcırdadığını bildiği için dördüncü basamağı atlayarak aşağı inmeye başladı.

Aşağı indiğinde pencere kepenklerini açmaya cesaret edemedi. Ses babasını uyandırabilirdi ve şu anda dinlenmeye çok ihtiyacı vardı. Kağıtlar ve mürekkeple kaplı bir masanın ve babasının hazırlamakta olduğu yarım kalmış bir vasiyetnamenin yanından geçerek uzaktaki duvara gitti ve orada asılı duran iki müzik aletine sevgiyle baktı. Müziğini düşündüğünde, Tanrı'nın fiziksel olarak unuttuğu şey için kendine acıma düşünceleri yok oldu. Daha şimdiden kafasında yeni bir melodi oluşmaya başlamıştı, yumuşak, inişli çıkışlı bir melodi. Belli ki bu bir aşk şarkısıydı.

"Karar veremiyor musun?" diye sordu babasının sesi merdivenlerin dibinden.

Hemen ona doğru koştu, kolunu beline doladı ve masaya oturmasına yardım etti. Karanlık odada bile gözlerinin altındaki mavimsi halkaları görebiliyordu. "Yatakta kalmalıydın. Gün ışımadan başlamadan bir günlük iş yapmak için yeterince zaman var."

Bir an için onun elini tutarak güzel gözlerinin içine gülümsedi. Kızının, ucu kıvrık menekşe rengi gözleri, minik burnu ve kıvrımlı küçük ağzıyla küçük elf yüzü hakkında ne düşündüğünü çok iyi biliyordu - bu konuda yeterince ağladığını duymuştu - ama onun için onunla ilgili her şey çok değerliydi. "Hadi," dedi onu nazikçe iterek. "Git ve bak bakalım hangi enstrümanı alacağını seçebilecek misin ve biri gelip son aşkları için bir şarkı yapmaları gerektiğinden yakınmadan önce buradan ayrılabilir misin?"

"Belki de bu sabah seninle kalmalıyım," diye fısıldadı, yüzü onun için duyduğu endişeyi gösteriyordu. Son bir yıl içinde üç kez kalbine korkunç ağrılar girmişti.

"Alyx!" diye uyardı. "Bana itaatsizlik etme. Şimdi eşyalarını topla ve git!"

"Evet, lordum," diye güldü, onun için kalp eriten bir gülümsemeydi bu, gözlerinin kenarları yukarı kalkmış, ağzı mükemmel bir aşk tanrısı yayı oluşturmuştu. Hızlı, pratik bir hareketle uzun, çelik telli cittern'i duvardan çekti ve psaltery'yi olduğu yerde bıraktı. Dönüp babasına baktı. "İyi olacağına emin misin? Bu sabah ayrılmak zorunda değilim."

Onu görmezden gelerek, içinde kalem, mürekkep ve kâğıt bulunan bir çalışma masası olan bursiyer kutusunu ona uzattı. "Evde müzikle uğraşmaktansa müzik yapmanı tercih ederim."

hasta yaşı adam. Alyx," diye uyardı. "Buraya gel." Tanıdık bir hareketle uzun saçlarını sırtından aşağıya doğru kalın bir örgü halinde örmeye başladı. Saçları ağır ve kalındı, en ufak bir kıvrım olmadan tamamen düzdü ve rengi babası için bile çok tuhaftı. Sanki bir çocuk mümkün olan her saç rengini küçük bir genç kadının kafasında bir araya getirmiş gibiydi. Altın sarısı, parlak sarı, koyu kırmızı, altın kırmızısı, fare kahverengisi ve Alyx'in yemin ettiği gibi biraz gri bile vardı.

Saçları örüldükten sonra duvardan pelerinini aldı, omuzlarına geçirdi ve kapüşonunu başına bağladı. " bu kadar kaptırıp da ısınmayı unutma," dedi alaycı bir sertlikle, onu etrafında döndürerek. "Şimdi git ve döndüğünde güzel bir şey duymak istiyorum."

"Elimden geleni yapacağım," dedi ve gülerek evden çıkıp kapıyı arkasından kapatırken.

Kasaba duvarının en arkasında, büyük kapıların tam karşısındaki evlerinden Alyx, insanlar kıpırdanmaya ve günü karşılamaya hazırlanırken kasabanın neredeyse tamamını görebiliyordu. Evler arasında ve duvar boyunca uzanan küçük ara sokakta birkaç santim vardı. Yarı ahşap, taş, tuğla ve sıva evler yan yana ve büyüklükleri belediye başkanının evinden zanaatkârların ve babasıninki gibi avukatların küçük evlerine kadar değişiyordu. Hafif bir esinti havayı karıştırdı ve dükkân tabelaları takırdadı.

"Günaydın," diye seslendi evinin önündeki çakılları süpüren bir kadın Alyx'e. "Bugün kilise için bir şey üzerinde mi çalışıyorsun?"

Fırtınayı kayışından sırtına geçirerek komşusuna el salladı. "Evet... ve hayır. Her şey!" Güldü, el salladı ve kapıya doğru aceleyle ilerledi.

Neredeyse bir at arabasına çarpacakken aniden durdu. Kafasını kaldırıp baktığında John Thorpe'un bilerek ona çelme takmaya çalıştığını fark etti.

"Hoa, şimdi, küçük Alyx, benim için nazik bir kelime yok mu?" Kız yaşlı atın yanından geçerken sırıttı.

"Alyx!" diye seslendi vagonun arkasından bir ses. Bayan Burbage, Johnun sürdüğü bal vagonuna lazımlıkları boşaltıyordu.

Bir dakikalığına içeri gelir misin? En küçük kızımın kalbi kırık ve belki yeni bir aşk şarkısı onu iyileştirebilir diye düşündüm."

"Evet, benim için de," diye güldü John vagonun tepesinden. "Benim de bir aşk şarkısına ihtiyacım var," dedi, iki gece önce Alyx'in onu öpmeye çalıştığında şiddetli bir çimdik attığı yan tarafını gösterişli bir şekilde ovuşturarak.

"Senin için John," dedi çok tatlı bir şekilde, "arabandaki bal kadar tatlı bir şarkı yazacağım." Kahkahasının sesi, Bayan Burbage'a akşam ayininden sonra onu göreceğini söylediği cevabını neredeyse gizliyordu.

Alyx soluk soluğa kapıya doğru koşmaya başladı. Birkaç dakika sonra yakalanacak ve müziği üzerinde çalışmak için duvarların dışında tek başına vakit geçiremeyecekti.

"Geç kaldın Alyx," dedi kapı bekçisi, "hasta bebeğim için tatlı müziği unutma." Duvarların dışındaki meyve bahçelerine doğru koşarken arkasından seslendi.

Sonunda en sevdiği elma ağacına ulaştı ve mutluluktan kahkahalar atarak küçük masayı açtı ve kafasında duyduğu müziği için hazırlıklara başladı. Oturdu, sırtını ağaca yasladı, cittern'ini kucağına çekti ve bu sabah duyduğu melodiyi tıngırdatmaya başladı. Kendini tamamen melodi ve sözlere kaptırmış, notaları kâğıda kaydederken saatlerin nasıl geçtiğinin farkında değildi. Omuzları tutulmuş, parmakları ağrımış bir halde hava almaya çıktığında iki şarkı yazmış ve kilise için yeni bir mezmur yazmaya başlamıştı.

Uzun, coşkulu bir gerinmeyle nargilesini bir kenara bıraktı, ayağa kalktı ve bir elini elma ağacının alçak, çıplak bir dalına koyarak ekin tarlalarına, onların ötesinde kontun etrafı çevrili koyun otlaklarına baktı.

Hayır! Kiralarını artırarak pek çok çiftçiyi topraklarından eden, sonra da çitle çevirip boşluğu kârlı koyunlarıyla dolduran Kont'u düşünmesine izin veremezdi. Hoş bir şey düşün, diye emretti kendine, diğer tarafa bakarak. Ve tabii ki hayatta müzikten başka güzel ne vardı ki?

Çocukken kafasının içinde hep müzik duyardı. Rahip ayinde Latince konuşurken, o erkek korusu için bir şarkı bestelemekle meşguldü. Hasat Festivali'nde, kafasını meşgul eden

Sadece onun duyabildiği şarkılar. Yıllardır dul olan babası, kayıp çocuğunu bulmaya çalışırken neredeyse delirmek üzereydi.

On yaşındayken bir gün su çekmek için kuyuya gitmişti. Kasabayı ziyaret eden bir ozan, genç bir kadınla birlikte bir bankta oturuyordu ve kuyunun yanında, sahipsiz bir ud vardı. Alyx daha önce hiçbir müzik aletine dokunmamıştı ama bir udun nasıl çalınacağını bilecek kadar çok şey duymuş ve görmüştü. Birkaç dakika içinde kafasının içinde dolaşan yüzlerce melodiden birini koparmıştı. Dördüncü şarkısında ki, ozanın yanında olduğunu fark etti, kur yapması unutulmuştu. Sessizce, aralarında tek kelime etmeden, sadece müzik diline ihtiyaç duyarak, ona akorlar için parmaklarını nasıl yerleştireceğini göstermişti. Küçük, narin parmak uçlarını kesen keskin tellerin verdiği acı, müziğini zihninin dışında duyabilmenin verdiği sevinçle kıyaslanamazdı.

Üç saat sonra, babası teslim olmuş bir havayla kızını aramaya gittiğinde, onu kasaba halkının yarısı tarafından kuşatılmış ve hepsi de bir mucize gördüklerini fısıldarken buldu. Harika bir olasılık gören rahip onu kiliseye götürdü ve bakirelerin önüne koydu. Birkaç dakikalık denemeden sonra, Alyx ilk başta kötü bir şekilde bir magnificat, kiliseye övgü şarkısı çalmaya başladı, çalarken kelimeleri yumuşak bir şekilde söylüyordu.

Alyx'in babası, tek çocuğunun kafasının o kadar da hafif olmadığını, sadece müzikle o kadar dolu olduğunu ve bazen kendisine söylenen her şeye cevap vermediğini öğrenince iyice rahatladı. O önemli günden sonra rahip, Alyx'in eğitimini devraldı, yeteneğinin Tanrı'dan geldiğini ve Tanrı'nın sözcüsü olarak onun sorumluluğunu üstleneceğini söyledi. Babasının bir avukat olarak Tanrı'nın kutsallığından uzak olduğunu ve onun gibi biriyle ne kadar az ilişki kurarsa o kadar iyi olacağını eklemesine gerek yoktu.

Bunu, rahibin Alyx'in çalmayı öğrenmesi için yaratılan her enstrümanın ödünç verilmesini sağladığı dört yıllık sıkı bir eğitim izledi. Klavyeli çalgıları, kornoları, yaylı ve yaysız telli çalgıları, davulları, çanları ve rahibin kasabayı utandırarak Tanrı için (ve bazılarına göre kendisi ve Alyx için) satın aldıracağı devasa boru orgu çaldı.

Rahip onun çalabildiğinden emin olunca, ona müzik yazmayı öğreten bir Fransisken keşiş gönderdi; şarkıları, türküleri, ayinleri, litanileri, müziğe dökebileceği her şeyi kaydetmesi için.

Enstrüman çalmak ve nota yazmakla o kadar meşgulmüş ki, şarkı söyleyebildiğini ancak on beş yaşına geldiğinde fark etmişler. Alyx ona öğretebileceği her şeyi öğrendiği için manastırına dönmeye neredeyse hazır olan keşiş, bir sabah çok erken saatlerde kiliseye girmiş ve pelerininin düğmelerinin titrediğini hissedebileceği kadar güçlü bir ses tarafından kuşatılmış. Bu muhteşem sesin çok küçük öğrencisinden geldiğine kendini ikna edebildiğinde, dizlerinin üzerine çöktü ve böyle kutsanmış bir çocukla temas kurmasına izin verdiği için Tanrı'ya şükretmeye başladı.

Alyx, kilisenin arka tarafında diz çökmüş, haçını sıkıca tutmuş, gözyaşları yüzünden akan yaşlı keşişi görünce hemen şarkı söylemeyi bırakıp yanına koştu, hasta olmadığını ya da şüphelendiği gibi son derece yüksek sesle söylediği şarkıdan rahatsız olmadığını umuyordu.

Bundan sonra, sesine de çalgısı kadar önem vermeye başladı ve duvarlarla çevrili küçük kasabadaki her sesi kullanarak koro grupları düzenlemeye başladı.

Birdenbire yirmi yaşına gelmişti, her an büyümeyi ve umutsuzca dışarı çıkmayı bekliyordu. Ama yaşıtı olan diğer kızlar evlenip bebek sahibi olurken, Alyx dış çıkaran bebeklere yazdığı ninnileri söylemekle yetinmek zorunda kaldı.

Şimdi elma ağacına tutunarak, hoşnutsuz olmaya ne hakkı var diye düşünüyordu. Sırf genç adamlar ona büyük bir saygıyla davrandı diye -tabii ki sık sık çektiği gibi kokan John Thorpe hariç- hoşnutsuz olması için bir neden yoktu. On altı yaşındayken ve evlenme çağına geldiğinde, Gımdiki kadar yağılı olmasa da, dört erkek ona evlenme teklif etmişti, ama rahip onun müziğinin bir erkeğin Gıhveti için değil, Tanrı'nın iGi için yaratıldığının bir iGareti olduğunu söylemiş ve bu nedenle herhangi bir evliliğe izin vermeyi reddetmişti. Alyx o zamanlar rahatlamıştı ama yaşlandıkça yalnızlığının daha çok farkına varıyordu. Müziğini ve özellikle kilise için yaptıklarını seviyordu ama bazen... iki yaz önce belediye başkanının kızının düğününde dört kadeh çok sert şarap içtiğinde olduğu gibi, cittern'ini kaptı, bir masanın üzerine çıktı ve çok ama çok müstehcen bir şarkı söyledi.

ilerledikçe uyduruyordu. Elbette rahip onu durdurabilirdi ama herkesten fazla şarap içtiği ve Alyx'in şarkısına gülmekten karnını tutarak çimlerde yuvarlandığı için, kesinlikle kimseyi durduramazdı. Hayatı boyunca tanıdığı insanların bir parçası olduğu, rahibin emriyle bir kenara atılmış bir şey değil, kilisedeki Aziz Petrus'un kafatasının kutsal bir parçası gibi, hayranlık uyandıran ama dokunulabilir olmaktan uzak harika bir akşamdı.

Şimdi her zaman yaptığı gibi, düşüncelerini şarkıya dönüştürmeye başladı. Derin derin nefes alarak, kendisine öğretildiği gibi nefesini aralıklarla vererek, hayatın yalnızlığını, kendi gerçek aşkını arayan genç bir kadını anlatan bir türküye başladı.

"Ve işte buradayım, küçük bülbül," diye bir adam sesi geldi arkasından.

Şarkı söylemeye o kadar odaklanmıştı ki -gerçekten de sesi her yeri kaplayabilirdi- at sırtındaki genç adamların yaklaştığını duymamıştı. Üç kişiydiler, hepsi de iri yarı, güçlü, sağlıklı, sadece soyluların olabileceği kadar şehvetli, yüzleri bir gece eğlencesi olduğunu tahmin ettiği şeylerden dolayı kızarmıştı. Giysileri, ince kadifeleri ve kürk astarları, orada burada göz kırpan bir mücevher, sadece kilise sunağında gördüğü şeylerdi. Sersemlemiş bir halde onlara baktı, en iri sarışın adam attan indiğinde kıpırdamadı bile.

"Gel, serf," dedi ve nefesi kötü kokuyordu. "Kendi lordunu bile tanımıyor musun? İzin verin kendimi tanıtayım. Pagnell, yakında Waldenham Kontu olacağım."

Bu isim Alyx'i canlandırdı. Büyük, açgözlü, çirkin Waldenham ailesi, köyün çiftçilerinin sahip oldukları her kuruşu sömürmüştü. Daha fazla paraları , çiftçileri topraklarından attılar, ekmekleri için dilenerek kırlarda dolaşıp ölmeye terk ettiler.

Alyx tam ağzını açıp bu iğrenç genç adama onun hakkında ne düşündüğünü söylemek üzereydi ki, adam onu yakaladı, iğrenç ağzı genç kızın ağzına yapıştı, dili genç kızın öğürmesine neden oldu.

"Orospu!" diye nefesini tuttu dişlerini diline geçirdiğinde. "Sana kimin efendi olduğunu öğreteceğim." Tek bir kavrayışla pelerinini yırttı ve eli anında elbisesinin yakasındaydı, kolayca yırtıldı, küçük, savunmasız bir omuzu ve göğsünün üst kısmını ortaya çıkardı.

"Bu kadar küçük bir balığı geri atalım mı?" diye omzunun üzerinden attan inmekte olan arkadaşlarına takıldı.

Alyx'in korkusunu öfkeye dönüştüren şey, belden yukarısının fiziksel olarak yetersizliğine yapılan göndermeydi. Her ne kadar bu adamın sosyal olarak aşağısı olarak doğmuş olsa da, yeteneği ona kimsenin aşağısı olarak davranılmamasına neden olmuştu. Alyx hiçbir erkeğin beklemediği bir hareketle eteğini yukarı çekti, bacağına kaldırdı ve Pagnell'in tam bacaklarının arasına acımasızca bir tekme attı. Bir anda ortalık karıştı. Pagnell acı içinde iki büklüm olurken, arkadaşları ne olup bittiğini tam olarak anlayamayacak kadar sarhoş oldukları için umutsuzca onun söylediklerini duymaya çalıştılar.

Nereye ya da hangi yöne gittiğinden emin olmayan Alyx koşmaya başladı. Yıllardır yaptığı nefes egzersizlerinden gelen akciğer gücü onu ayakta tutuyordu. Soğuk, çorak tarlalar boyunca koştu, iki kez tökezledi, yırtık elbisesini bir arada tutmaya çalıştı, eteği ayaklarından uzaktaydı.

İkinci çitte, nefret edilen koyun barınağında durdu, direğe yaslandı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Ama gözyaşlarının arasından bile üç atının onu aramak için bölgeyi taradığını görebiliyordu.

"Bu taraftan!" diye bir ses geldi solundan. "Bu taraftan!"

Kafasını kaldırdığında, at sırtında yaşlı bir adam gördü, giysileri Pagnell'inkiler kadar zengin ve güzeldi. Kapana kısılmış bir hayvanın bakışıyla, kendisini takip eden bu yeni adamdan uzaklaşmak için tekrar koşmaya başladı.

Kolayca ona yetişti ve atının üzerinde onun yanında volta atmaya başladı. "Çocukların kötü bir niyeti yok," dedi. "Sadece biraz neşeliler ve dün gece içkiyi biraz kaçırmışlar. Benimle gelersen seni onlardan uzaklaştırır, bir yere saklarım."

Alyx ona güvenmesi gerektiğinden emin değildi. Ya onu o şehvet düşkünü, sarhoş asilzadelere teslim ederse?

"Hadi kızım," dedi adam. "Seni incinmiş görmek istemiyorum."

Başka bir şey düşünmeden kendisine uzatılan eli tuttu. Onu önündeki eyere çekti ve atı dörtnala koşturarak uzaktaki ağaç sırasına doğru ilerledi.

"Kral'ın ormanı," diye soluk soluğa kaldı Alyx, can havliyle eyere tutunarak. Halktan hiç kimsenin Kral'ın ormanına girmesine izin verilmezdi ve oradan tavşan aldıkları için asılan birkaç adam görmüştü.

Adam, "Henry'nin bu seferlik aldıracağını sanmıyorum," dedi.

Ormanın içine girdiklerinde onu atından indirdi. "Şimdi git ve saklan ve güneş yükselene kadar buradan ayrılma. Diğer serflerin dışarıda işleriyle uğraştığını görene kadar bekle, sonra duvarlarına dön."

Kendisine özgür bir kadın, bir serf demesine bir kez irkilerek başını salladı ve ormanın derinliklerine doğru koştu.

Öğlenin gelmesi çok uzun sürdü ve karanlık, soğuk ormanda pelerini olmadan yırtık bir elbiseyle beklerken, soyluların ellerinde neler olabileceğine dair dehşetinin tamamen farkına vardı. Belki de rahip ve keşiş tarafından aldığı eğitim sayesinde soyluların halkını istedikleri gibi kullanmaya hakları olmadığına inanıyordu. Huzur ve mutluluğa hakkı vardı, bir ağacın altında oturup müziğini çalmaya hakkı vardı ve Tanrı hiç kimseye böyle bir şeyi başka bir insanın elinden alma gücü vermemişti.

Sadece bir saat sonra öfkesi onu sıcak tuttu. Elbette öfkesinin bir kısmının geçen yaz yaşanan bir olaydan kaynaklandığını biliyordu. Rahip, erkekler korosu ve Alyx için Earl'ün -Pagnell'in babasının- özel şapelinde şarkı söylemelerini ayarlamıştı. Haftalarca çalışmışlar, Alyx sürekli müziği mükemmelleştirmeye çalışmış, prova yapmaktan bitap düşmüştü. Sonunda sahneye çıktıklarında, gut hastalığından mustarip şişman bir adam olan Kont yüksek sesle kadınlarını daha etli sevdiğini ve rahibin onu kilise dışında bir yerde eğlendirebileceği zaman geri getirmesini söylemişti. Ayın bitmeden oradan ayrıldı.

Güneş tam tepedeyken, Alyx ormanın kenarına süzüldü ve uzun bir süre kırları inceleyerek asilzadeye benzeyen birini görüp görmediğine baktı. Çekingen bir şekilde yavaşça elma ağacına doğru ilerledi; artık elma ağacı çok fazla çirkin anı taşıyacaktı.

Alyx en büyük şoku orada yaşadı, çünkü atların toynaklarıyla çiğnendiği ve tekrar çiğnendiği belli olan, parçalara ve kıymıklara ayrılmış cittern'i yatıyordu. Öfke, nefret, hayal kırıklığı ve çaresizlikle dolu hızlı, sıcak gözyaşları vücudunda kabardı ve yanaklarından aşağı döküldü. Nasıl yapabildiler? Öfkeyle diz çöküp bir tahta parçası aldı. Kucağı kıymıklarla dolduğunda yaptığı şeyin faydasızlığını gördü ve tüm gücüyle parçaları ağaca fırlatmaya başladı.

Gözleri kuru, omuzları geride, kasabasının güvenliğine yola koyuldu, öfkesi şimdilik dindi ama hâlâ yüzeye çok yakındı.

İkinci Bölüm

" ^ "

Malikânenin büyük odası parlak duvar halılarıyla kaplıydı, boş alanlar her türden silahla kaplıydı. Ağır, devasa mobilyalar balta ve kılıç darbeleriyle yara bere içindeydi. Büyük masada üç genç adam oturuyordu, gözleri az uyku ve çok şarapla geçen kısa bir hayattan dolayı ağırlaşmıştı.

"Seni yendi, Pagnell," diye güldü adamlardan biri, şarap kadehini doldurup kirli koluna sürerek. "Seni yendi, sonra da bir cadı gibi ortadan kayboldu. Şarkı söylediğini duydun. Bu bir insan sesi değildi, seni kendisine çekmek içindi ve sen gittiğinde-" Durdu, yumruğunu avucuna vurdu ve yüksek sesle güldü.

Pagnell ayağını adamın sandalyesine koydu ve iterek adamı ve sandalyeyi yere düşürdü. "O bir insan," diye homurdandı, "ve benim zamanıma değmez."

"Güzel gözler," dedi diğer adamlardan biri. "Ve o ses. Sence ona soktuğunda, bacaklarındaki tüyleri kıvrıracak bir notayla haykırır mı?"

İlk adam sandalyesini düzeltip güldü. "Romantik! Ona yapmamı istediği şeylerle ilgili bir şarkı söyledim."

"İkiniz de susun," diye homurdandı Pagnell, şarabını yudumlarken. "Size onun insan olduğunu söyledim, başka bir şey değil."

Diğer adamlar hiçbir şey söylemedi ve bir süre sessizce oturdular, ancak bir hizmetçi kız odadan geçtiğinde Pagnell onu yakaladı. "Köyde şarkı söyleyebilen bir kız var. Kimmiş o?"

Hizmetçi kız onun acı veren pençesinden kurtulmaya çalıştı. "Bu Alyx," diye fısıldadı.

"Kıvırmayı kes yoksa kırarım," diye emretti Pagnell. "Şimdi bana bu Alyx'in sizin küçük canavar kasabanızda tam olarak nerede yaşadığını söyle."

Bir saat sonra, gecenin karanlığında, Pagnell ve üç arkadaşı duvarlarla çevrili Moreton köyünün dışındaydı ve çatallı, çelik kancaları duvarın tepesine fırlatıyorlardı. Üç denemeden sonra iki kanca tutmuş, bağlı ipleri duvardan aşağıya, yere sarkmıştı. Üç adam, ayık olduklarında olduğundan çok daha az ustalıkla, ipleri duvarın kadar çekmiş, kancaları ve ipleri geri almadan önce bir an duraklamış ve sıkışık evlerin arkasındaki dar geçitte kendilerini yere indirmişlerdir.

Pagnell kolunu kaldırarak adamlarına kendisini takip etmelerini işaret etti ve sessizce evlerin önüne doğru ilerlerken gözleri sessiz evlerin üzerinde asılı duran sokak tabelalarını aradı. "Bir cadı!" diye mırıldandı öfkeyle. "Onlara ne kadar ölümlü olduğunu göstereceğim. Bir avukatın kızı, yeryüzünün pisliği."

Alyx'in evine geldiğinde durakladı, hızla evin yan tarafına ve kilitli bir panjura doğru kayd. Güçlü bir darbe, hızlı bir ses ve kepenk açıldı ve o da içerideydi.

Yukarıda, Alyx'in babası sessizce yatıyordu, elleri göğsünü tutuyordu, orada bir kez daha başlayan ağrılarla. Kepenk sesini duyunca nefesi kesildi, ilk başta duyduklarına inanamadı. Yıllardır kasabada hiç soygun olmamıştı.

Çakmaktaşı ve çirayı hızla çakarak bir mum yaktı ve merdivenlerden inmeye başladı. Pagnell arkadaşının pencereden girmesine yardım ederken yüksek sesle, "Siz kabadayılar ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu.

Bunlar söylediği son sözlerdi çünkü bir saniye içinde Pagnell odanın öbür ucundaydı, eli yaşlı adamın saçlarındaydı, hançer adamın boğazını keserken derine saplanmıştı. Cansız bir şekilde yere yığılan cesede bir saniye bile bakmadan penceredeki arkadaşlarının yanına döndü. Onlar geçtikten sonra merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Alyx o günkü çileden sonra uyuyamamıştı. Gözlerini her kapadığında Pagnell'i görüyor, onun korkunç nefesini kokluyor, dilini ağzında hissediyordu. Olanları bir şekilde aklından uzak tutmayı başarmıştı.

Babasını endişelendirmek istemiyordu, ama hayatında ilk kez müzik dışında bir şey düşüncelerini meşgul ediyordu.

O kadar üzgündü ki, ilk başta merdivenin altındaki sesleri duymadı, ancak babasının öfkeli sesini ve ardından gelen garip gümbürtüyü duyduğunda çevresinin farkına vardı.

"Hırsızlar!" diye soluk soluğa bağırdı ve yün örtüleri geriye atarak odada çırılçıplak durdu. Çabucak elbisesini kaptı ve başının üzerine çekti. Neden biri onları soyamak istesin ki? Soyulmaya değmeyecek kadar fakirlerdi. Lyon kemeri! diye düşündü, belki de bunu duymuşlardır. Küçük bir duvar dolabını açtı, ustalıklı sahte tabanı kaldırdı ve sahip olduğu tek değerli şeyi, altın bir kemeri çıkardı ve beline bağladı.

Babasının odasından gelen bir ses onu ürküttü, ayak sesleri odasına doğru geliyordu. Bir tabure ve ağır bir demir şamdan kaparak kapının arkasına geçti ve nefes nefese beklemeye başladı.

Deri menteşeleri üzerinde duran kapı çok yavaş açıldı ve Alyx yabancı kafayı net bir şekilde görebildiğinde şamdanı tüm gücüyle aşağı indirdi.

Ayaklarının dibine yığılan Pagnell'in gözleri bir anlığına açılmış, bayılmadan önce onu görmüştü.

Onu, bu soyluyu küçük evinde görmek, öğleden sonraki yeniden canlandırdı. Bu sıradan bir soygun değildi ve babası neredeydi? Merdivenleri döven ağır ayak sesleri onu kendine getirdi. Çaresiz bir bakıştan sonra pencerenin tek kaçış yolu olduğunu anladı. Pencereye doğru koşarken, kendini aşağıya bırakıp atladığında ne kadar yüksekte olduğunu hiç düşünmedi.

Düşüş onu yere çarptı ve duvara doğru yuvarlandı, sersemlemişti, tam bir dehşet dakikası boyunca nefessiz kaldı. Toprakta yatıp kendini toparlamaya çalışacak zamanı yoktu. Topallayarak, yan ve sol bacağındaki ağrıyla, bir panjurun açık olduğu evinin yanına doğru yürüdü.

Ay ışığı iyi bir ışık kaynağı değildi ama babasının yanında, eğik bir şamdanlığın içinde parlayan bir mum vardı; babasının büyük deliği ve kendi kanından oluşan bir havuzda yatan başını net bir şekilde görebilmesi için gereken tek şey buydu.

Alyx sersemlemiş bir halde pencereden çıktı ve evinden uzaklaşmaya başladı. Kollarına vuran soğuk havayı, kaba saba dokunmuş yün elbisesini delip geçen soğuğu fark etmedi. Artık Pagnell'i ya da ona ne yapmak istediğini, evinden ne alacağını umursamıyordu, çünkü alabileceği her şeyi almıştı zaten. Onu müzisyen olduğu için değil, sadece sevdiği için seven tek kişi olan babası ölmüştü. Asilzade bundan daha fazla ne alabilirdi ki?

Nereye gittiğini görmeden yürürken, sonunda kilisenin önünde yarı düşüp yarı yığıldı, dizlerinin üzerine çöktü, ellerini kavuşturdu ve babasının ruhu için dua etmeye başladı, cennette hak ettiği gibi karşılanması için.

Belki de Alyx'in yıllarca aldığı eğitim sayesinde bu kadar dikkatle konsantre olabilmesinin nedeni buydu, ya da belki de yaşadığı kederdi, ama çevresinde olup biten kargaşaya dair hiçbir şey duymamış, evini yakıp kül eden ve babasının cansız bedenini yakan alevleri ne görmüş ne de duymuştu. Duvarların içindeki sürekli yangın korkusu vatandaşların çoğunu evlerinden çıkarmış ve dehşet içinde Alyx'in kilisenin girintili kapısında büzülmüş hafif formunu görmemişlerdi.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte kapılar açıldı ve Waldenham Kontu'nun amblemini taşıyan altı zırhlı şövalye dışarıda bekliyordu. Büyük aygırların toynakları evlerin arasındaki dar patikaları kesiyor, şövalyeler kasabanın içinde yavaşça ve sahiplenerek ilerlerken önlerine çıkan her işareti ya da çatı çıkıntısını iki elli kılıçlarıyla kesiyorlardı. Kadınlar çocuklarını tehlikeli atlardan uzak tutuyor, bu iri yarı, heybetli, miğferli adamların huzurlu kasabada ilerleyişini izlerken onları felç olmuş bir halde tutuyorlardı.

Şövalyeler Blackett evinin için için yanan kalıntılarının önünde durakladı ve lider eyerinden bir parşömen çıkararak onu ayakta duran, yanmış bir direğe çiviledi. Miğferini kaldırmadan, uzun atının tepesinden aşağıya, iri gözlü, korkmuş kasaba halkına baktı. Hızlı bir hareketle taşıdığı mızrağı aldı ve bir köpeği ustalıkla mızraklayarak anında ölen cesedi küllerin arasına fırlattı.

"Bunu okuyun ve dikkatli olun!" dedi kasabanın taş duvarlarında yankılanan bir hırıltıyla.

Kasaba halkına aldırış etmeden atlarını ileri sürüp gürleyerek kasabadan çıktılar, karşı tarafa geçip bir yolu daha tahrip ettikten sonra arkalarında şaşkın bir halk bırakarak kapılardan geçip gözden kayboldular.

Herkesin direğe çivilenmiş kâğıda bakacak kadar kendine gelmesi ve okuyabilen rahibin öne çıkması birkaç dakika sürdü. Parşömeni okumak için acele etmedi ve kasaba halkı beklerken sessiz kaldı. Sonunda rahip döndüğünde yüzü bembeyazdı, çizilmişti.

"Alyx," diye yavaşça başladı. "Alyxandria Blackett sapkınlık, cadılık ve hırsızlıkla suçlanıyor. Waldenham Kontu, kızın oğlunu ayartmak için şeytani sesini kullandığını ve ona karşı koymaya çalıştığında kiliseyi kirlettiğini söylüyor. Oğlunun daha fazla direnmesi üzerine şeytani güçleriyle ona vurmuş ve onu soymuştur."

Bir an için kimse nefes bile alamadı. Alyx'in sesi şeytan tarafından mı verilmişti? Belki şaşırtıcı derecede yetenekliydi ama bu yeteneği ona Tanrı vermişti. Sesini Tanrı'ya övgü için kullanmadı mı? Elbette, kilise müziğinden çok uzakta yarattığı bazı şarkılar vardı, belki de...

Alyx'in evini kilisenin arka tarafından ayıran toprakta yürüdüğünü ve şövalyelerin atlarının açtığı yırtık bir toprak parçasının üzerinde hafifçe tökezlediğini gördüklerinde hep birlikte başlarını kaldırdılar. Şaşkın ifadelerle, bazılarının yüzünde şüpheyle, geçmesine izin vermek için ayrıldılar. Kıpırdamadan ve sessizce durdu, eskiden evi olan yere baktı.

"Gel çocuğum," dedi rahip hızla, kolunu kızın omuzlarına dolamış, onu yarı çekiştirerek kilise evine götürüyordu. İçeri girdikten sonra hızla çalışmaya başladı, ekmek ve peyniri bez bir torbaya dolduruyordu. "Alyx, buradan gitmelisin."

"Babam," dedi sessizce.

"Biliyorum, cesedini alevlerin içinde gördük. Sus artık, o zaten ölmüştü ve ruhu için yirmi beş ayın okuyacağım. Şimdi senin için endişelenmeliyiz."

Alyx'in kendisini dinlemediğini görünce onu sertçe sarsarak başını geriye atmasını sağladı. "Alyx! Beni dinlemelisiniz." Bir ışık gibi

gözlerine geri gelmeye başladığında, ona tutuklanması için yapılan tebligattan bahsetti. "Senin için bir ödül var, ölü ya da diri."

"Ödül mü?" diye fısıldadı. "Benim ne değerim var ki?"

"Alyx, sen çok değerlisin ama bir nedenden ötürü bir kontu kızdırdın. Ödülünden kimseye bahsetmedim ama yakında öğrenecekler ve hepsi seni korumayacak. Bazı açgözlüler ödül için seni ele vermeye çok istekli olacaklardır."

"O zaman bırakın yapsınlar! Ben masumum ve kral-"

Rahibin kahkahası, onu ağır ve çok uzun bir pelerinle sararken kesildi. "Suçlu bulunursun ve umabileceğin en iyi şey asılmak olur. Şimdi gitmeni ve beni Kral'ın ormanının kenarında beklemeni istiyorum. Bu gece senin için geleceğim ve umarım kullanabileceğimiz bir planım olur. Şimdi git, Alyx, ve çabuk ol. Seni mümkün olduğunca az insan görsün. Bu gece gelip sana bir enstrüman ve daha fazla yiyecek getireceğim. Belki genç bir kızın hayatını kazanması için bir yol bulabiliriz."

Alyx olanlara cevap veremeden kapıdan dışarı itildi, yiyecek torbası omzundaydı ve elleri uzun pelerini yukarı kaldırıyor. Saklanmaya çalışmadan kapıya doğru koştu ama neredeyse tüm kasaba halkı hâlâ Alyx'in evinin yıkıntılarında toplandığı için kimse onu görmedi.

Ormana vardığında oturdu, bitkin ve kederliydi, zihni son birkaç saatte olanları kavrayamıyor ya da inanamıyordu. Bir saat boyunca ölen babasının görüntüsü gözlerinin önünden gitmedi ve birlikte geçirdikleri hayatı, babasının ona nasıl baktığını hatırladı. Sonunda, dualarla geçen bir gecenin ve korkunç bir sabahın ardından ağlamaya, ağlamaya, ağlamaya başladı ve pelerinini başına sarıp küçük, sıkı bir topun içine girerek kederini dışa vurdu. Uzun bir süre sonra yorgun kasları gevşemeye başladı ve hala titreyerek pelerinin kıvrımlarının altına gömülmüş bir şekilde uykuya daldı.

Uyandığında gün batımına yakındı, kasları ağrıyordu, pencereden atladığı için sol bacağı acıyordu, başı zonkluyordu. Yüzündeki yünü dikkatlice kaldırdığında, çok uzağında olmayan bir kütüğün üzerinde oturan bir adam gördü. Korku dolu bir nefesle kaçmak için bir yol aradı.

"Benden kaçmana gerek yok," dedi adam nazikçe ve sesi tanımasını sağladı. Bu adam Pagnell'in .

dün asilzadeden kaçmasına yardım etti.

"Ödül için mi geldin?" diye sordu yarı alaycı bir ifadeyle. "Belki bana daha önce nasıl yardım ettiğini anlatırım. Efendinizin bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Adam onu şaşırtarak kıkırdadı. "Benden korkma çocuğum," dedi. "Rahibin ve ben sen uyurken uzun uzun konuştuk ve senin için bir planımız var. Eğer dinlemeye istekliysen, sanırım seni kimsenin bulamayacağı kadar iyi saklayabiliriz."

Başını sallayarak ona baktı ve devam etmesini bekledi. Adamın planı ortaya çıktıkça gözleri dehşet, korku ve macera beklentisi karışımı bir duyguyla açıldı.

Hizmetçinin bir zamanlar kral için askerlik yapmış bir erkek kardeşi vardı, ancak adam tüm savaşları yaşanana kadar yaşama talihsizliğine sahip olduğu için, kendini geçindirecek hiçbir araç olmadan hizmetten terhis edilmişti. İki yıl boyunca tek başına dolaşmış, neredeyse açlıktan ölmek üzereyken Moreton kasabasının hemen kuzeyindeki geniş bir ormanda yaşamlarını sürdüren bir grup kanun kaçağı, uyumsuz ve işsizden birine rastlamış.

Alyx bir an için sessizce oturdu. "Bu gruba katılmamı mı öneriyorsun?" diye sordu inanamayarak. "Bir... kanun kaçağı olarak mı?"

Hizmetçi onun öfkesini anladı. Rahip kızın iyi niteliklerini öve bitirememişti. "Hem evet hem hayır," diye cevap verdi. "Senin gibi genç bir kız çetede güvende olmaz. Her ne kadar artık bir liderleri olsa da ve aralarında bir miktar Hristiyan iyiliği ve biraz disiplin olsa da, yine de senin gibi küçük bir şey uzun süre dayanamaz."

Alyx rahat bir nefes alarak küçük bir gülümseme verdi.

"Ayrıca," diye devam etti, "kimse ödül için sizi Kont'a götürmekte tereddüt etmez."

"Şarkı söyleyebilirim. Belki birisi işe alır-"

Elini kaldırarak kızın sözünü kesti. "Sadece soylular kendi müzisyenlerini karşılayabilir ya da belki zengin bir tüccar, ama yine de yalnız bir kız, korumasız..."

Kederli Alyx'in omuzları çöktü. Onun için güvenli bir yer var mıydı?

Hizmetçi onu gördüğünde saklanma sorununun farkındaydı, planına hızla devam etti. "Eğer bir çocuk olursan, onunla saklanabilirsin."

Haydutlar. Saçını kestirip erkek kıyafetleri giyersen, belki göğsüne de bir şey bağlarsan, geçebilirsin. Rahip sesinizi istediğiniz gibi değiştirebileceğinizi ve görünüşünüzün bir kıza olduğu kadar bir erkeğe de yakışabileceğini söylüyor."

Alyx onun son sözüne gülmesi mi yoksa ağlaması mı gerektiğinden emin değildi. Dolgun dudakları ve iri mavi gözleriyle klasik bir güzel olmadığı doğrudur, ama düşünmeyi seviyordu...

"Hadi ama," diye kıkırdadı hizmetçi, "görünmene gerek yok. Eminim bir yaşa geldiğinde, dolgunlaşacak ve neredeyse bir hanımefendi kadar güzel görüneceksin."

"Yirmi yaşındayım," dedi, gözleri kısılmıştı.

Hizmetçi utanç içinde boğazını temizledi. "O zaman görünüşün için minnettar olmalısın. Şimdi gel, çünkü hava kararıyor. Sana çocuk kıyafetleri getirdim, hazır olduğunda yola çıkacağız. Özlenmeden önce dönmek istiyorum. Kont hizmetkârlarının nerede olduğunu bilmek ister."

Onu tehlikeye atıyor olabileceği düşüncesi hızla hareket etmesine ve adamın uzattığı katlanmış giysileri almasına neden oldu. Kumaşa dokunduğunda, üzerini değiştirmek için ağaçlara doğru kaçmadan önce bir an durakladı. Üzerindeki elbiseden kurtulması sadece birkaç saniye sürmüştü ama çocuğun giysileri tanıdık değildi. Sıkı dokunmuş pamuklu örgü hortum bacaklarını beline kadar örtüyordu ve onları sıkıca bağladı. Ardından bir kumaş geldi ve göğüslerini düzleştirmek için çok az bağa ihtiyacı olduğunu fark ettiğinde tiksinti dolu bir iç çekmemeye çalıştı. İnce ve yumuşak pamuklu bir gömlek, onun üzerine geniş kollu daha ağır bir yün gömlek ve en üste de sağlam, sıkı dokunmuş yünden uzun bir dublör giydi. Doublet kalçalarının alt kıvrımına kadar geliyordu ve altın işlemelerle güzelce süslenmişti. Daha önce teninin yanında hiç bu kadar zengin giysiler olmamıştı ve yünlü elbisesinin sürtündüğü yerlerin iyileşmeye başladığını hissedebiliyordu. Önce bir bacağını, sonra da diğerini havaya kaldırıp tekmelerken, oğlanın giysilerinin özgürlüğü diye düşündü.

Dizlerine kadar uzanan çizmelerini giyip ayak bileklerinin yanlarından bağladıktan sonra elbisesinin yığınının altın kemerini çıkardı ve kemeri beline, duble ceketinin ve yün gömleğinin altına sakladı. Sonunda hazırды, beline işlemeli bir kuşak bağladı ve kontun hizmetkârının onu beklediği yere gitti.

"Güzel!" dedi, onu çevirip inceledi, bir erkeğe göre biraz fazla ince görünen bacaklarına kaşlarını çatarak baktı. "Şimdi sıra saçında." O

yanındaki keseden bir çift makas aldı.

Alyx geriye doğru bir adım attı, eli uzun, düz saçlarının üzerindeydi. Hayatı boyunca hiç kesilmemişti.

"Haydi," diye ısrar etti adam. "Geç oluyor. Bu sadece saç, kızım. Tekrar uzar. Saçını kesmek, kafanla birlikte bir cadının ateşinde yanmasından daha iyidir."

Alyx metanetle sırtını adama döndü ve onun saçlarına erişmesine izin verdi. Şaşırtıcı bir şekilde, saçları dökülürken başı garip bir şekilde hafifledi ve hiç de rahatsız edici değildi.

Adam onu memnun etmeye, içinde bulunduğu korkunç durumu hafifletmeye çalışarak, "Şunun kıvrılışına bak," dedi. Sözünü bitirdiğinde, onu çevirdi ve küçük, muzip yüzünü kaplayan bukleleri ve dalgaları onaylayarak başını salladı. Kendi kendine, kısa saçların ve çocuk kıyafetlerinin ona giydiği çirkin elbiseden daha çok yakıştığını düşündü.

"Neden?" diye sordu ona bakarak. "Babamı öldüren adam için çalışıyorsun, peki neden bana yardım ediyorsun?"

"Bebekliğinden beri" -Pagnell'i kastettiğini biliyordu- "o delikanlıyla birlikteyim. Her zaman istediği her şeye sahip oldu ve babası ona sahip olmaması gereken şeyleri almayı öğretti. Zaman zaman çocuğun hatalarını telafi etmeye çalıştım. Hazır mısın?" Belli ki bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyordu.

Alyx nazik atın üzerindeki adamın arkasına bindi ve kuzeye doğru, ormanın kenarında kalarak yola koyuldular. Yol boyunca hizmetçi ona sırrını saklamak için nasıl davranması gerektiği konusunda öğütler verdi. Bir erkek çocuğu gibi yürümeli, omuzları geride, uzun adımlar atmalıymış. Ağlamamalı ya da aptalca gülmemeli, küfretmemeli, çok fazla yıkanmamalı, kaşınmalı ve tükürmeli, çalışmaktan, kaldırmaktan ve taşımaktan korkmamalı, kire ve örümceklere burun kıvrırmamalıydı. Alyx neredeyse uyuyana kadar devam etti, bu da ona kızların yumuşaklığı üzerine bir derse daha mal oldu.

Haydutların saklandığı ormanın kenarına vardıklarında, kendini koruması için ona yanında taşıması için bir hançer verdi ve onu kullanma alıştırmaları yapmasını söyledi.

Karanlık, yasak ormana girdiklerinde konuşmayı kesti ve Alyx onun vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu. Ellerin,

Eyerin kenarını kavrayan parmaklar, beyaz parmak eklemleri idi.

Bir gece kuşunun sesi usulca onlara doğru geldi ve hizmetkâr ona cevap verdi. Ormanın içlerine doğru bir çağrı ve cevap daha geldi ve uşak durdu, Alyx'i yere bırakıp atından indi. "Sabaha kadar burada bekleyeceğiz," dedi neredeyse fısıltı gibi bir sesle. "Kamplarına girmemize izin vermeden önce kim olduğumuzu öğrenmek isteyeceklerdir. Gel oğlum," dedi daha yüksek sesle. "Hadi uyuyalım."

Alyx uyuyamadığını fark etti, bunun yerine hizmetkârın verdiği battaniyenin altında hareketsiz yattı ve tüm olanları, bir soylunun kaprisi yüzünden sevgili babasının hayatı kısa kesilirken bu soğuk, korkunç ormanda tek başına olduğunu zihninde gözden geçirdi. Düşündükçe, kederinin yanı sıra öfkesi de korkusunun yerini almaya başladı. Bu sorunun üstesinden gelecek ve bir gün, bir şekilde, Pagnell'den ve onun türünden herkesten intikamını alacaktı.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte tekrar ata bindiler ve yavaş yavaş ormanın labirentinin derinliklerine doğru ilerlemeye başladılar.

Üçüncü Bölüm

" ^ "

Alyx'in görebildiği hiçbir yolu izlemeden, ağaçların ve çalılıkların arasında parmak uçlarında ilerleyerek geçirdiği çok uzun bir süreden sonra sesler duymaya başladı, sessiz sesler, çoğunlukla erkek sesleri. "Erkeklerin konuştuğunu duyuyorum," diye fısıldadı.

Hizmetçi omzunun üzerinden ona inanmayan bir bakış attı, çünkü rüzgârdan başka bir şey duymuyordu. O da sesleri duyana kadar epey bir zaman geçti.

Birdenbire, şaşırtıcı bir şekilde, derin bir bitki örtüsü yarıldı ve önlerinde çadırlardan ve derme çatma barınaklardan oluşan küçük bir köy belirdi. Kır saçlı bir adam, derin,

Şakağından yanağına, boynuna inen ve yakasında kaybolan eski yara izi, atın dizginlerini yakaladı.

"Sorun yaşamadın mı kardeşim?" diye sordu yaralı adam ve kardeşi başını sallayınca Alyx'e baktı. "Delikanlı bu mu?"

Adamın bakışları altında nefesini tuttu, onu kadın olarak görmesinden korkuyordu ama adam onu önemsiz biri olarak görüp geçiştirdi.

"Raine seni bekliyor," dedi yaralı adam kardeşine. "Çocuğı ona bırak, ben de seninle geleyim, sen de bana haberleri verirsin."

Hizmetkâr sallayarak atını kardeşinin işaret ettiği yöne doğru sürdü.

"Benim erkek olmadığıımı düşünmedi," diye fısıldadı Alyx, yarı memnun, yarı aşağılanmış bir halde. "Peki Raine kim?"

"Bu karışık grubun lideri o. Sadece birkaç haftadır burada ama adamlara bir düzen vermeyi başardı. Eğer burada kalmayı planlıyorsanız ona her zaman itaat etmelisiniz yoksa sizi dışarı atar."

"Haydutların kralı," dedi biraz hülyalı bir şekilde. "Çok vahşi olmalı. O bir... katil değil, değil mi?" diye soluk soluğına kaldı.

Hizmetkâr, kızın ruh halindeki değişikliklere gülerek ona baktı ama kızın yüzünü görünce durdu ve onun büyülenmiş bakışlarını önlerinde takip etti.

Alçak bir taburede oturmuş, gömleğini çıkarmış, kılıcını bilemekte olan adam, huzurundaki herhangi bir erkek grubunun açıkça lideri olan adamdı. İri bir adamdı, çok iriydi, büyük şişkin kasları, derin ve kalın bir göğsü, giydiği siyah örgü hortumu zorlayan kalçaları vardı. Ocak ayında, soğuk ve güneşsiz bir ormanda gömleksiz olması şaşırtıcıydı ama Alyx bu kadar uzaktan bile onun ince bir ter tabakasıyla kaplı olduğunu görebiliyordu.

Profili yakışıklıydı: ince bir burun, siyah, siyah saçlar, boynu boyunca bukleler halinde ıslanmış ter, ağır siyah kaşların altında derin ciddi gözler, önündeki bileme taşına ve kılıcın bilenmesine konsantre olurken sert bir çizgiye oturtulmuş bir ağız.

Alyx'in ilk izlenimi kalbinin durabileceğı yönündeydi. Daha önce hiç böyle bir adam görmemişti, güç sanki vücudunda parlayan terden geliyordu. İnsanlar sık sık onun sesinde güç olduğunu söylerdi,

Ve bu adamın gücü gibi, devasa, muhteşem vücudunun tamamını saran bir aura olup olmadığını merak etti.

"Ağzını kapat kızım," diye kıkırdadı hizmetçi, "yoksa kendini ele verirsin. Lord Hazretleri dizlerinin üzerinde salyalarını akıtan bir delikanlıdan hoşlanmayacaktır."

"Lordum?" Alyx nefes almak için ayağa kalkarak sordu. "Lordum!" diye soluk soluğa bağırdı ve aklı başına geldi. Bu adamdan geldiğini gördüğü şey güç değil, tüm dünyanın kendisine ait olduğu hissiydi. Pagnell gibi adamların nesilleri, ondan önceki gibi adamları yaratmak için kendilerini yeniden üretmişlerdi - kibirli, gururlu, herkesin kişisel hizmetkârları olacağından emin, istediklerini alıyorlardı, yollarına çıkan yaşlı, hasta bir avukat bile olsa. Alyx, bir taburede oturup başkalarının kendisine gelmesini bekleyen bu adam gibi adamlar yüzünden bu soğuk ormandaydı ve ait olduğu yerde, evinde müzik yapamıyordu.

Adam döndü, mavi gözleriyle onlara baktı, gördüklerinin çok azını kaçırın ciddi gözler. Sanki tahtta oturan bir kralmış gibi, diye düşündü Alyx ve gerçekten de kaba tabureyi bir taht gibi göstererek alçakgönüllü tebaasının yaklaşmasını bekliyordu. Demek bu yüzden çocuk gibi giyinmek zorundaydı! Bu adam lordvari, üstün tavırlarıyla herkesin önünde eğilip kalkmasını, mücevherli ayakkabılarını kıçlarına yerleştirebilmek için eğilmelerini talep ediyordu. Bu haydutlar ve katiller grubunun lideriydi ve bu şüpheli onuru nasıl kazanmıştı? Hiç şüphesiz hepsi soyluların doğal üstünlüğüne inanıyordu; bu adam doğuştan onlara komuta etme *hakkına* sahipti ve suçlular kadar aptal olmaları gerektiği için otoritesini sorgulamadılar, sadece lordlarının önünde ne kadar alçalmaları gerektiğini sordular.

"Bu Raine Montgomery," dedi hizmetçi, Alyx'in gözlerinin nasıl sertleştiğini görmeden, eski yumuşaklığından büyük bir değişiklik yaparak. "Kral onu hain ilan etti."

"Ve şüphesiz bu unvanı fazlasıyla hak ediyor," diye tükürdü, adama yaklaşırlarken hâlâ Raine'i izliyordu, gücü onları kendisine doğru çekiyor gibiydi.

Hizmetçi şaşkınlıkla ona baktı. "Bir zamanlar Kral Henry'nin gözdesiydi ve Lord Raine, Kral'ın Galler'ine adam götürürken

kız kardeşinin Lord Roger Chatworth tarafından esir alındığını ve
-."

"Kendi aralarında bir kan davası!" diye tersledi. "Ve hiç şüphe yok ki bu soyluların kan zevkini doyurmak için pek çok masum insan öldürüldü."

"Kimse öldürülmedi," dedi adam, kadının tavrı karşısında şaşkındı. "Lord Roger, Lord Raine'in kız kardeşini öldürmekle tehdit etti, bu yüzden Lord Raine geri çekildi; ama Kral Henry, kralın kendi adamlarını kişisel bir savaşta kullandığı için onu hain ilan etti."

"Lordlar!" Alyx hırladı. "Sadece bir Lord var ve Kral Henry bu adamı hain ilan etmekte haklıydı, çünkü iyi kralımızın adamlarını kendi kişisel savaşı için kullandığı için bu unvanı fazlasıyla hak ediyordu. Şimdi ormanda saklanıyor ve bu serserileri tebaası olarak kullanıyor. Söleyin bana, onları istediği zaman öldürüyor mu yoksa akşam yemeğini kendisine gümüş tepsilerde sunmalarından memnun mu?"

Bunun üzerine hizmetçi güldü, sonunda onun Lord Raine'e olan düşmanlığını anlamıştı. Tanıştığı tek soylunun Pagnell ve babası olduğuna şüphe yoktu. Kriter olarak onları kullandığına göre, Lord Raine'i küçümsemek için bir nedeni vardı.

Raine dizginleri eline alıp atın üzerindeki yorgun adama bakarak, "Gel otur," dedi.

Alyx'in ilk düşüncesi: Şarkı söyleyebiliyor! Bu kadar derin ve zengin bir sesi olan bir adam şarkı söyleyebilmeliydi. Ama bir sonraki anda iyi düşünceleri yok oldu.

Raine, "Buraya gel de sana bir bakalım, evlat," dedi. "Bana biraz zayıf göründün. Bir günlük iş yapabilir misin?"

Alyx daha önce hiç ata binmemişti ve bu yeni egzersiz bacaklarının içini sertleştirmiş ve ağrıtmıştı. En azından biraz kabadayılıkla atın tepesinden sallanmaya çalıştığında, nefret dolu bacakları itaat etmeyi reddetti ve düşüşünden hâlâ yaralı olan sol bacağı altına çöktü.

Raine kolunun üst kısmına dengeleyici bir el koydu ve Alyx'in üzüntüsüne rağmen vücudu nefret ettiği her şeyi temsil eden bu adama anında tepki verdi. "Çek elini üzerimden!" diye hırladı adama, düşmemek için atın eyerine tutunmak zorunda kalmadan önce adamın yakışıklı yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü. Aptal at ürkererek kaçtı ve Alyx'in kendini toparlayamadan tekrar tökezlemesine neden oldu.

Raine, mavi gözleri parlayarak, o leziz sesi erimiş bal gibi akarak, "Şimdi, eğer işiniz bittiyse," dedi, "belki sizin hakkınızda bir şeyler öğrenebiliriz."

"Benim hakkımda bilmen gereken tek şey bu, asilzade!" tısladı, yanındaki bıçağı çekip ona doğrulttu ve Tanrı'nın yeryüzüne armağanı olduğu halde hiçbir şey ifade etmediğine dair kolay güvencesini küçümsedi.

Çocuğun düşmanca tavrı karşısında tamamen irkilen Raine, kendisine doğru hamle yapan keskin hançer karşısında hazırlıksızdı ve hançer hedef aldığı yeri, kalbini değil, kolunun üst kısmını kesmeden önce uzaklaşmak için ancak zaman bulabildi.

Yaptığı şey karşısında afallayan Alyx kıpırdamadan durdu, gözleri adamın çıplak kolundan akan yavaş kan damlasına takılmıştı. Hayatında daha önce hiç kimseyi incitmemişti.

Ama düşüncesizce yaptığı bu hareket üzerinde fazla düşünmesine gerek kalmadı çünkü daha özür dilemeye başlayamadan ya da gözünü bile kırpmadan Raine Montgomery pantolonunun paçasından ve yakasından tutarak onu yüzükoyun, yaklaşık yarım dönümlük orman zeminine savurdu. Ağzını kapatması çünkü alt dişleri bir kürek görevi görerek yaprak, toprak ve süngerimsi zemini oluşturan diğer pislikleri topladı.

"Şimdi, seni genç şeytan!" Raine arkasındaki yerinden seslendi.

Doğrulup iki eliyle ağzındaki kim bilir ne kadar şeyi öfkeyle çıkarırken, ağrıyan bacağına sızısıyla başını kaldırıp kendisinden epeyce uzakta duruyormuş gibi görünen adamı gördü. Aralarında Alyx'in bedeni tarafından açılmış derin bir yol vardı. Ve gördüğü şey öfkesini yeniden alevlendirdi. Raine Montgomery, o aşağılık asilzade, kadın ve erkeklerden oluşan, hepsi de kahkahalar atan, siyah, çürük dişlerini gösteren, dilleri boğazlarında düğümlenen, genel olarak onun çektiği acıdan zevk alan, itibarsız görünümlü bir ekip tarafından kuşatılmıştı. Raine'in kendisi herkesten daha çok gülüyordu ve yanaklarında neşesini vurgulayan derin, uzun gamzelerin görüntüsü onun mizacına hiçbir şey yapmadı.

"Haydi," dedi yanındaki ses, onu getiren adam, ayağa kalkmasına yardım ederken. "Dilini tut yoksa seni tamamen dışarı atabilir."

Alyx konuşmaya başladı ama sakızıyla yanağı arasında sakladığı yerden bir çubuk parçasını çıkarmak için durakladı ve fırsatı kaçırdı.

Adam bu fırsatı Raine'le konuşmak için kullandı, parmakları Alyx'in kolunu uyarırcasına ısıyor, gürültülü kahkahalar arasında sesini duyurabilmek için bağıırıyordu. "Lordum, lütfen delikanlıyı affedin. Dün bir soylu babasını öldürdü ve evini yaktı. Nefret etmek için sebepleri var ve korkarım bu sizin sınıfınızdaki tüm erkekleri kapsıyor."

Raine anında ayıldı ve Alyx'e sempatiyle baktı, bu da onun kaskatı kesilmesine ve gözlerini kaçırmamasına neden oldu. Onun acımasını istemiyordu.

"Bunu hangi asilzade yaptı?" Raine sordu, sesi endişe doluydu.

"Waldenham Kontu'nun oğlu."

Saf bir tiksintiyle tüküren Raine'in yüzü bir an için buruştu, ince dudakları hırıltıyla kıvrıldı. "Pagnell," dedi, sesi aşağılama doluydu. "Bu adam ne adam ne de asilzade unvanını hak ediyor. Benimle gel evlat ve sana hepimizin aynı kumaştan olmadığını öğreteyim. Bir yavere ihtiyacım var ve sen bu işi çok iyi yapacaksın."

İki adım sonra onun yanındaydı, kolu arkadaşça omuzlarındaydı.

"Dokunma bana," diye soluk soluğa ondan uzaklaştı. "Senin merhametine ya da tatlı pastalarını servis etmek gibi yumuşak bir işe ihtiyacım yok. Ben... bir erkeğim ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Çalışacağım ve geçimimi sağlayacağım."

"Tatlı kekler, değil mi?" Sol yanağında bir gamze parlarken Raine sordu. "İçimde bir his var, evlat," dedi, onu aşağı yukarı süzerek, "çalışmanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bir kıza daha çok yakışan bacakların ve kolların var."

"Beni aşağılamaya nasıl cüret edersin!" diye soludu, her an ortaya çıkacağından korkuyordu, hançerine uzandı ama sadece boş bir kılıf buldu.

"Senin hatalarından biri daha," dedi Raine. "Onu yere düşürdün." Yavaşça, büyük bir gösteriyle, küçük bıçağını hortumunun belinden çıkardı, vücuduna yapışan o dar, sıkı hortum, erkekliğinin üzerine gevşekçe bağlanmış üçgen bir yama. "Sana silahlarını yanında tutmayı ve onları bu kadar kolay atmamayı öğreteceğim." Boş boş başparmağını bıçağın üzerinde gezdirdi. "Bileylenmesi gerek."

"Kalın derini kesecek kadar keskindi," dedi kendinden emin bir şekilde, gülümseyerek, kendine olan saygısının bir kısmını ona geri ödeyebildiği için mutluydu.

Güvence.

Sanki kanlı kesiği yeni hatırlamış gibi, ona bakmadan önce yaraya bir göz attı. "Benimle gel, silahtar, yarama bak," dedi ve sanki onu takip etmesini bekliyormuş gibi sırtını ona döndü.

Alyx anında bu kampta, kendisini bu kadar cezbeden ama bir o kadar da öfkeliendiren bu Raine denen adamın insafına ve kaprisine kalmak istemediğine karar verdi. Etrafını saran ve sanki kendilerini eğlendirmek için sahnelenen bir oyunun parçasıymış gibi onu izleyen bu pis, açgözlü insanlardan da hoşlanmıyordu.

Onu getiren hizmetçiye döndü. "Burada kalmak istemiyorum. Şansımı başka bir yerde deneyeceğim," dedi ve eyerlenmiş ata doğru döndü.

"Sen de bir emre nasıl itaat edileceğini bilmiyorsun." Raine'in sesi arkasından geldi, büyük eli boynuna kenetlenmeden bir an önce. "Benden korkman gibi küçük bir şeyin beni iyi bir yaver edinmekten alıkoymasına izin vermeyeceğim."

"Uzak dur benden!" diye bağırdı adam onu önüne iterken. "Burada kalmak istemiyorum. Burada kalmayacağım."

"Gördüğüm kadarıyla kanımın bir kısmını döktüğün için bana borçlusun. Şimdi içeri gir!" dedi onu büyük bir çadırın içine iterken.

Bacağındaki acıdan ve zaten morarmış olan vücudunun aldığı darbelerden dolayı ağlamamaya çalışarak bir çadır direğine tutundu ve dik durmaya çalıştı.

"Blanche!" Raine çadırın kapağından bağırdı. "Bana biraz sıcak su ve çarşaf getir ve temiz olduğundan emin ol!"

"Şimdi, evlat," dedi, ona geri döndü ve bir an için onu inceledi. "Bacağını incitmişsin. Şu hortumu çıkar da bir bakayım."

"Hayır!" diye soluk soluğa ondan uzaklaştı.

Gerçekten şaşkın görünüyordu. "Benden mi korkuyorsun yoksa"-biraz gülümsedi

-"Alçakgönüllü olduğunu mu? Oh, peki," dedi çadırın kenarındaki karyolaya oturarak, "belki de utanmalısın. Seninki gibi bacaklarım olsaydı ben de utanırdım. Ama merak etme delikanlı, cılız vücuduna biraz kas ekleyeceğiz. Ah, evet, Blanche, oraya koy ve git."

"Ama yarana pansuman yapmamı istemiyor musun?"

Alyx bacaklarını incelerken hiç de fena olmadıklarını düşünerek konuşan kadına baktı. Sese ve özellikle de seslere olan duyarlılığı başını kaldırıp sertçe bakmasına neden oldu. Bir sızlanma, yalvarma niteliği, bir şekilde bir küstahlık dokunuşuyla bastırılmış, omurgasını gıcırdattı. Kirli sarı saçları olan tombul bir kadının Raine'e her an onu yutacakmış gibi baktığını gördü.

Alyx saf bir tiksintiyle kaçırıldı.

"Çocuk yarayı saracak."

"Kesinlikle yapmayacağım!" Alyx sert bir şekilde konuştu. "Bırak kadın yapsın, bu kadın işi ve o da bu işi sevecek gibi görünüyor." Alyx gülümseyerek, belki de bir erkek olmaktan ve bir kadının tüm nankör angarya işlerini yapmak zorunda kalmamaktan hoşlanabileceğini düşündü.

Raine, görünmeyen hızlı bir hareketle öne doğru eğildi, iri ellerinden biriyle Alyx'in kalçasını kavradı ve çekti. Bacağı altından fırlarken, zaten morarmış olan kıcının üzerine sertçe düştü.

"Kasların yanı sıra biraz terbiyeye de ihtiyacın var. Şimdi git Blanche," dedi dik dik bakan kadına. Yalnız kaldıklarında Alyx'e döndü. "Soylu bir geçmişe sahip olmadığın için birkaç günlüğüne affedici olacağım, ama davranışların kısa sürede düzelmezse, o cılız vücuduna bir anahtar alıp terbiyeli olmayı öğrenip öğrenemeyeceğini göreceğim. Su soğuyor, gel de şu yarayı temizle ve bağla."

Alyx isteksizce ayağa kalktı, kalçalarını ovuşturdu, bacağının üzerinde biraz topalladı. Raine'e ulaştığında, temizlemesi için omzundan ön koluna kadar kan içinde olan o büyük kahverengi kaslı kolunu uzattı. Sıcak bezle ona dokunduğunda ellerinin ne kadar soğuk, teninin ne kadar sıcak olduğunu ve kesiğin ne kadar derin olduğunu fark etti. Birini bu şekilde incitmiş olması hiç hoşuna gitmemişti.

"İlk kez kan mı akıtıyorsun?" Raine nazikçe sordu, yüzü onunkine yakındı, onu izlerken sesi yumuşaktı.

Gözyaşları boğazını tıkarken ve iki gün önceki hayatını hatırlarken gözleriyle karşılaşmak istemeyerek zar zor başını salladı.

"Bacağını nasıl incittin?" diye sordu.

Gözlerini hızla kırıştırarak ağlamayı reddetti ve ona ters ters baktı. "Senin türünden birinden kaçarak," diye tükürdü ona.

"İyi çocuk." Gülümsedi ve yine o gamzeler belirdi. "Kimsenin seni korkutmasına izin verme. Ne olursa olsun başını dik tut."

Kanlı bezi duruladı ve kolunun tamamını yıkamaya başladı. "Sana bir silahtarın görevlerini anlatayım mı?" diye sordu.

"Sizin gibi özel hizmetkârlara sahip olmadığım için korkarım bir insanın efendisi için ne yapması gerektiğini bilemiyorum." -neredeyse "onun" diyecekti- "efendisinin".

Raine'den gelen bir homurtu onun cevabıydı. "Zırhımı temizleyecek, atlarıma bakacak, bana elinden geldiğince yardım edecek ve"-gözleri parladı- "bana tatlı keklerimi servis edeceksin. Tüm bunları yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Başka yok mu?" diye alay etti.

"Gerçek bir yaver, şövalyelik eğitiminin temellerini öğrenir; kılıç, mızrak ve benzeri şeyleri kullanmanın yanı sıra lordunun mektuplarını yazar ve zaman zaman önemli mesajları iletir. Senden bu kadarını beklemiyorum çünkü-"

Alyx onun sözünü kesti. "Sizin sınıfınızdan olmadığım ve öğrenecek beynim olmadığını düşündüğünüz için mi? Babam bir avukattı ve bahse girerim ki soylularınızın çoğundan daha iyi okuyup yazabilirim ve bunu İngilizce'nin yanı sıra Latince ve Fransızca'da da yapabilirim."

Raine bir an için kolunu test etti, elini yumruk yaparak pazusunun şişmesine neden oldu, bir yandan da hafifçe gülümsüyordu, suçlamalarından hiç de rahatsız olmamıştı. Sonunda tekrar ona baktı. "Ağır antrenman yapmak için hâlâ çok küçüksün," dedi, "ve bunun doğum statünle pek ilgisi yok. Okuma yazma konusunda ise benden daha iyi olmalısın, çünkü ben ailemin isimlerinden fazlasını okuyamıyorum. Güzel!" dedi ayağa kalkarken. "Yara konusunda hassas bir elin var. Belki Rosamund senin yardımını kullanabilir."

"Kadınlarınızdan biri daha mı?" Alyx başıyla Blanche'ın bulunduğu çadırın kapağını işaret ederek alay etti.

"Kıskanıyor musun?" diye sordu ve Alyx hiçbir kadını kıskanmadığını söyleyemeden ekledi, "Daha kadınlardan payını alacaksın,

İlk sakalın çıktığında ve sana biraz et giydirdiğimizde." Başını eğerek ona baktı ve "Savaş alanında yara almazsan yeterince güzelsin. Kadınlar erkeklerinde güzel yüzleri severler."

"Seninki gibi mi?" diye tersledi ve dilini ısırabilirdi.

"Yeterince iyi yapıyorum," dedi, belli ki çok eğlenmişti. "Şimdi senin için yapmam gereken bazı işler var. Bu zırhın temizlenmesi ve ardından paslanmaması için cilalanması gerekiyor." Hızla çelik zırh parçalarını bir araya getirdi, ön ve arka kol ve bacak kaplamalarını tutan büyük bir kabuk oluşturdu. Miğfer en üste yerleştirildi.

Alyx kendinden emin, kibirli bir şekilde kollarını uzattı ve bir sonraki anda geriye doğru sendeledi ve Raine onu sırtının küçük kısmından yakalamasaydı düşecekti.

"Senin boyunda bir delikanlı için biraz ağır."

"Benim cüssem!" diye soludu, kendini sabitlemeye çalışarak. "Eğer bir çift öküz kadar iri olmasaydın zırhın bu kadar büyük olması gerekmezdi."

"Küstahlığın sana biraz yara bere kazandıracak ve sana efendine gereken saygıyı göstermeni tavsiye ederim." Kadın cevap veremedi, adam onu çadırdan dışarı itti. "Kuzeyde bir dere var," dedi, çamurla kaplanmış zırhının üzerine birkaç bez yığarak. "İyice yıka ve sonra geri getir. Ve eğer içinde yeni bir çentik bulursam, postuna beş çentik daha ekleyeceğim. Anlaşıldı mı evlat?"

Alyx zar zor başını sallayabildi, çünkü Raine'e zekice cevaplar vermekten çok, taşıdığı yükün altında dik durmakla ve nasıl yürüyeceğini düşünmekle ilgileniyordu. Yavaşça, her seferinde bir adım atarak ilerlemeye başladı, kolları zaten ağrıyordu, boynu taşıdığı yüksek çelik yığınının etrafını görebilmek için yana doğru bükülmüştü. Vücudu gözlerini yaşartacak kadar acıdığına nihayet dereyi gördü. Zırhı ayaklarının dibine bırakmaya başladı ama Raine'in tehdidini hatırlayarak bacaklarını iki yana açtı, çömeldi ve zırhın yetmiş kiloluk kısmını dikkatle yere indirdi.

Bir süre orada oturdu, kollarını uzattı ve bir daha aynı şekilde hissedip hissetmeyeceklerini merak etti. Hissettikleri geri geldiğinde ve hissettikleri tek şey acı olduğunda, kollarını birlikte derenin soğuk ve berrak suyuna daldırdı.

Birkaç dakika sonra büyük bir iç çekişle zırh yığınınına baktı. Kadınların angarya işleri buraya kadarmış. Bulaşık yıkamakla zırh yıkamak arasında ne fark vardı? Başka bir iç çekişle bezleri aldı ve çamur, ter, pas ve pisliği bir arada tutan her ne varsa kabuklarını kaldırmaya başladı.

Bir saat sonra zırhın üzerindeki kiri alıp kendi üzerine giymeyi başarmıştı. Hayatında hiç bu kadar terlememişti ve her damla kirin tenine yapışmasına neden oluyordu. Rününü çıkararak temiz bir bezle üzerindeki kirin çoğunu yıkadı ve yüzünü ve kollarını yıkarken bir kayanın üzerinde kurumaya bıraktı.

Yıkanmaktan vazgeçip kuru bir beze uzandığında, biri bezi ona uzattı. Hızla yüzünü kuruladıktan sonra gözlerini açtığında şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adam gördü. Koyu dalgalı saçları mükemmel biçimli, yüksek elmacık kemikli bir yüzü çerçeveliyordu. Uzun, kalın kirpiklerin altında sıcak, koyu renk gözler parlıyordu. Alyx bu kara meleğin gerçek olduğundan emin olmak için gözlerini iki kez kırıştırdı ve şaşkın sessizliği içinde karnına doğrultulmuş kılıcı görmedi.

Dördüncü Bölüm

" ^ "

"Sen kimsin?" diye sordu gerçek olamayacak kadar mükemmel görünen bu adam.

Hayatında tehlikeye alışık olmayan Alyx kılıca tam olarak tepki vermedi ama tepki verdiği şey bu adamın sesindeki müzikti. Raine'in derin sesiyle, eğer denerse şarkı söyleyebileceğini hissetmişti ama bu adamın şarkı *söylediğinden* emindi. "Ben Raine'in yeni yaveriyim," dedi sessizce, göğsünün derinliklerinden gelen sesi çıkarmak için sesini ve onca yıllık eğitimini kullandı.

Bir an için şaşkın ve suskun bir şekilde ona baktı ve gözleri gözlerinden hiç ayrılmadan kılıcını yavaşça yeniden kınına soktu. "Bir şey var

Sesin. Hiç şarkı söyledin mi?"

"Biraz," dedi, gözleri dans ediyordu, kendine olan güveninin her zerresi bu basit ifadede kendini belli ediyordu.

Başka bir şey söylemeden sırtına ve orada taşıdığı ok sadağına uzandı ve bir flüt çıkardı. Alyx'in iyi bildiği basit, yaygın bir şarkıyı çalmaya başladı. Bir an için gözlerini kapadı ve müziğin etrafında süzülmesine izin verdi. Son birkaç gün, on yıl önce ozanın udunu eline aldığı o günden beri müziksiz geçirdiği en uzun süre olmuştu. Müzik içini doldurdukça ciğerleri havayla doldu ve şarkı söylemek için ağzını açtı.

Sadece dört notadan sonra genç adam çalmayı bıraktı, ağzı şaşkınlıktan açık kalmış, gözleri kocaman açılmıştı. Alyx sırttı, şarkı söylemeye devam etti ve devam etmesini işaret etti.

Adam cennete doğru şükran dolu hızlı bir bakış ve saf bir sevinç kahkahasıyla flütü tekrar dudaklarına götürdü.

Alyx bir süre melodiye takip etti ama yaratma ihtiyacı dinlenmesine izin vermeyecek kadar güçlüydü. Burada çalabilen biri vardı ve başka neler yapabileceğini merak ediyordu. Ona daha fazla ses verebilecek bir şeyler ararken, oldukça yakında içi boş bir kütük gördü. Şarkı söylemeye devam ederek ve ritmini hiç kaybetmeden Raine'in zırhının sırtını, göğüsünü ve kalça kaplamasını kaptı ve kütüğün yanına koydu. Çubuklar çabucak baget oldu ve bir an için şarkı söylemeyi bırakıp zırh parçalarına ve kütüğe vurarak sesler çıkardı. Sesleri çıkardıktan sonra kafasındaki müziğin bir kısmını mırıldanmaya başladı.

Genç adam büyülenmiş bir şekilde onu izledi ve şarkı söylemeye başladığında, bu sefer yeni bir şarkı, flütüyle onu takip etti, ilk başta melodiye ve ritmi yakalayana kadar yavaşça. Genç adam kendi şarkısının bir varyasyonunu eklediğinde genç kız güldü, şarkı söylemeye devam etti ve onu kolayca takip etti. Bundan sonrası biraz rekabete dönüştü; Alyx bir yöne, adam başka bir yöne gidiyor ama ikisi de birbirini takip ediyor, birbirlerinin yeteneklerini sınırıyordu.

Ve adam flütü yere atıp güçlü, berrak sesini onunkine eklediğinde, bir an için sersemleme sırası Alyx'e gelmişti, en azından bir ritmi kaçırmamasına neden olacak kadar.

adam büyük bir sevinç duydu. Kadının ellerini tutarak, her ikisi de dizlerinin üzerinde, birbirlerine dönük bir şekilde, seslerini birbirine karıştırarak cennete doğru gönderdiler.

Sonunda durdular ve sanki rüzgâr ve kuşlar onların muhteşem müziğini dinlemek için durmuş gibi etraflarında tam bir sessizlik oldu. Elleri hâlâ kenetliydi ve birbirlerine sevgi, huşu, şaşkınlık, zevk ve akrabalık karışımı bir duyguyla bakıyorlardı.

"Jocelin Laing," dedi güzel genç adam sonunda, sessizliği bozarak.

"Alyx... ander Blackett," diye cevap verdi, erkek ismi üzerinde tökezleyerek. Jocelin'in mükemmel kaşlarından biri kalktı ve bir şeyler söylemeye başladı ama Raine'in sesi onu durdurdu.

"Joss, görüyorum ki yeni yaverimle tanışmışsın."

Neredeyse suçluluk duygusuyla Alyx, Jocelin'in ellerini bıraktı ve ayağa kalktı, ancak ağrıyan bacağının altına girdiğini fark etti.

Raine kabaca onun kolunu tuttu. "İkinizin birbirinizi eğlendirmesi bittiyse, zırhımı geri getirebilir ve pası kazıyabilirsiniz. Joss, hiç oyun bulabildin mi?"

Yanaklarında renk lekeleri olduğu kesin olan Jocelin, Raine'le yüzleşti; ince, geniş omuzlu vücudu Raine'in iri cüssesinin yanında minyatür görünüyordu. "Dere kenarında dört tavşanım var."

"Tavşanlar!" Raine homurdandı. "Daha sonra gidip bir iki geyik arayacağım ama şimdi kampa dön de şu bacağına bir bakalım. Sakat kalırsan işime yaramazsın."

Alyx teslimiyetle zırh parçalarını topladı ve Jocelin onları nemli tuniğiyle birlikte kollarına yükledi. Raine'i kampa kadar takip etti ve onun şarkıların ne kadarını duyduğunu merak etti.

Eğer duyduysa bile çadıra girerken yorum yapmadı ve Alyx'e zırhını yere bırakmasını işaret etti.

"Şimdi şu hortumu çıkar da şu bacağı bakalım."

Olduğu yerde sağlam bir şekilde durarak, "Bacağım güzelce iyileşiyor," dedi.

Gözlerini ona dikerek bir adım daha yaklaştı. "Bu kamptaki herkesin üzerine yapması gerektiğini artık anlamış olmalısınız. Bunu karşılayamayız.

Hasta insanlarla uğraşacak zamanım yok. Ben Rosamund'u getirirken sen de soyun," dedi ve çadırdan çıkmadan önce hortumunun üzerine bir gömlek ve atlet giydi.

O gider gitmez, Alyx hızla dar hortumu çıkardı, bir bez kaptı ve beline bağladı, ucunu yukarı ve kıyafetlerinin altında gizlenen Lyon kemerinin üzerine getirerek bir peştamal oluşturdu. Kalçasının ve uyluğunun büyük bir kısmı açıktaydı ve onlara bakıp hiç de fena görünmediklerini düşünürken, artık bir kadın olarak teşhir edileceğini biliyordu. Oh, peki, diye iç geçirdi, yüzünün olmasa bile bir kısmının ancak bir kadına ait olabilecek kadar güzel olduğunu düşünmek güzeldi.

Çadırın kapısından gelen bir ses başını kaldırıp bakmasına neden oldu ve orada, profilden, kesinlikle yeryüzünde yaratılmış en güzel kadınlardan biri duruyordu. Gerçek olamayacak kadar uzun kirpikler, güzel yeşil gözlerin üzerinde kıvrılmış, mükemmel bir burun ve geriye doğru kıvrılan ağız, ince şekilli, yontulmuş dudaklar, klasik bir güzellik, her kadının görünmeyi hayal ettiği gibi. Ve arkasında Raine vardı. Yaverini hiç fark etmemesine şaşmamalı! diye düşündü. Etrafta böyle kadınlar varken, neden onun gibi sade ve sıradan bir şeye baksın ki?

"Bu Rosamund, bir şifacı," dedi Raine ve sesinde Alyx'in ona merakla bakmasına neden olan tatlı bir yumuşaklık vardı. Onunla konuşurken bu sesi kullandığını duymak güzel olurdu.

Bir sonraki an Rosamund döndü ve Alyx'ten istemsiz bir nefes kaçtı, çünkü Rosamund'un yüzünün sol tarafının tamamı koyu pembe bir çilek iziyle kaplıydı - şeytanın işareti. Alyx'in eli anında şeytani güçten korunmak umuduyla istavroz çıkarmak için havaya kalktı ama gözleri Raine'inkilere takıldı ve o mavi küreler uyarı ve tehditle Raine'inkilere sabitlendi.

"Sana dokunmamamı tercih edersen..." Rosamund, itilmeye son derece alışık olduğunu gösteren bir sesle söze başladı.

"Hayır, elbette değil," dedi Alyx tereddütle, sonra güçlendi. "Bacağımda bir sorun yok, sadece bu büyük at gibi adamın yanlış olduğunu düşündüğü bir şey var."

Rosamund şaşkın gözlerle Raine'e baktı ama o sadece homurdandı. "Çocukta hiç terbiye yok," diye ekledi, sözleri bir tehdit içeriyordu. Alyx'in Rosamund'a saygılı davranacağından memnun görünüyordu.

Alyx'in bacaklarına bir kez bile bakmadan onlardan uzaklaştığını üzüntüyle fark etti.

Rosamund yavaşça Alyx'in bacağını tuttu, kaldırdı, bir o yana bir bu yana çevirdi, dışarıdan herhangi bir yaralanma belirtisi görmedi.

"Benim adım Raine Montgomery," dedi sırtı onlara dönük bir şekilde. "İsmimle anılmayı tercih ederim... hangi hayvanı seçerseniz seçin."

"'Majesteleri' diye mi başlamalıyım yoksa 'lord hazretleri' de olur mu?" Çok cüretkâr olduğunu biliyordu ve onun gazabının nasıl olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu kampında kalmaya zorladığı için hâlâ öfkeliydi.

"Raine iyi olacak," dedi, gülümseyerek ona baktı. "Toplum kurallarının bu yerde oldukça yararsız olduğunu görüyorum ve size nasıl hitap edebilirim?"

Alyx konuşmaya başladı ama Rosamund bacağını öyle bir çekti ki Alyx istemsiz bir acı çığlığı attı ve oturduğu yerden doğruldu. Gözlerindeki yaşları kontrol etmeye çalışarak dişlerini sıktı ve "Alyxander Blackett" dedi.

"Delikanlının nesi var?" Raine sordu.

"Bazı kasları çekilmiş ve bağlayıp kendi kendine iyileşmesini beklemekten başka yapılacak bir şey yok. İlaç öneremem, belki bu gece bir lapa verebilirim ama başka bir şey yapamam."

Raine, Rosamund için çadırın kapağını açık tutarken ve onun gidişini izlerken Alyx'in sana söylemiştim bakışını görmezden geldi.

Saniyeler içinde Alyx, Raine'in arkası dönükken yeniden giyindi ve normal bir ses tonu kullanmaya çalıştı. Raine'in cevabıyla ne kadar ilgilendiğini belli etmemeye çalışarak, "Çok güzel bir kadın," dedi.

"Öyle olduğunu düşünmüyor," dedi, "ve kadınlarla ilgili deneyimlerime göre, güzel olmadan önce kendilerinin güzel olduğuna inanmaları gerekir."

"Ve şüphesiz kadınlar konusunda çok deneyimlisiniz."

Kara kaşlarından biri kalkarak ona gülümsedi. "O sıska poponu kaldır da işe koyulalım."

Alyx, onun vücuduyla ilgili aşırı kişisel yorumlarından incinmemeye çalışarak dışarıda takip etti, arkasından aceleyle ilerlerken büyük bacakları öfkeli bir hızla toprağı yiyordu. Hiç duraksamadan büyük bir somun siyah ekmek aldı.

Derme çatma bir tuğla fırından aldığı ekmeği ikiye böldü ve bir parçasını Alyx'e verdi; ekmeğin normalde bir günde yediğinden daha fazla olduğu için somuna biraz şaşkınlıkla baktı.

Raine, ağır ve katı ekmeği yiyerek onu kanun kaçaklarının köyüne doğru götürdü. Barınakların hepsi derme çatmaydı, kalıcılıktan eser bile yoktu ve içlerinden yayılan kokular korkunçtu. Belli ki burada, kendi güzel, duvarlarla çevrili kasabasında olduğu gibi sağlık kuralları yoktu.

"Çok değil, değil mi?" Raine onun yüzünü izleyerek sordu. "Lazımlıklarını kendi kapılarının önüne boşaltan insanlara ne öğretebilirsin ki?"

"Kim bu insanlar?" diye sordu, erkekler oturup tükürürken, ara sıra Raine ve Alyx'e küstah bakışlar fırlatan, çeşitli ev işleriyle uğraşan pis, yorgun görünümlü kadınlara tiksintiyle bakarak. Bunu yaptığının farkında olmadan Raine'e bir adım daha yaklaştı.

"İşte," dedi işaret ederek, "şu dört kadını öldürdü." Sesinde büyük bir tiksinti vardı. "Ondan uzak durun. Kendisinden küçük olan her şeyi korkutmayı sever. Ve şu gözünde yama olan adam da Kara Koşucu, eşkıya. O kadar ünlü oldu ki kariyerinin zirvesindeyken emekli olmak zorunda kaldı," diye alaycı bir şekilde ekledi.

"Ya onlar? Ateşin yanında toplanmış adamlar?"

Raine hafifçe kaşlarını çatı. "Melankoliden muzdaripler. Onlar çiftçi, çitleme eylemleri yüzünden yerlerinden edilmişler. Çiftçilik dışında hiçbir şey bilmiyorlar ve anladığım kadarıyla yeni bir şey öğrenmek de istemiyorlar."

"Muhafazalar!" diye soluk soluğa kaldı. "Senden nefret etmelerine şaşmamalı."

"Ben mi?" diye sordu, gerçekten şaşırılmış bir halde. "Neden benden nefret etsinler ki?"

"Çiftliklerini ellerinden aldınız, topraklarının etrafına çitler çektiniz ve iğrenç koyunlarınızı ağıllara koydunuz," dedi kendini beğenmiş bir tavırla, soylu olmayan herkesin bu hödükler kadar eğitimsiz olmadığını bilmesini sağlayarak.

"Öyle, değil mi?" dedi, gülümsemedi ama gamzesi eğlendiğini ele veriyordu. "Her zaman bir kişinin yaptıklarına bakarak bütün bir grubu mu yargıyorsun? Küçük kasabanızda hiç kötü adam yok mu? Eğer bu kötü adam cebimi karıştırdıysa, adalet uğruna kasabadaki herkesi asmalı mıyım?"

"Hayır... hayır, sanırım hayır," diye isteksizce itiraf etti.

"Al, bunu ye," dedi, ona haşlanmış bir yumurta uzattı ve somunundan kalanı alıp kendisi yedi. "Yemek yemezsen asla daha fazla büyüyemezsin. Şimdi kas eksikliğinin için bir şeyler yapmaya çalışacağız."

Bu yorumla birlikte onu ağaçların arasından, geldiğinden beri duyduğu seslere doğru götürdü. Geniş, temiz bir alana ulaştıklarında durdu, gözleri fal taşı gibi açılmış, önündeki manzaraya bakıyordu. Adamlar, birçok adam, birbirlerini, atlarını ya da kendilerini öldürmeye çalışıyor gibiydi. Adamlar kılıçlarla birbirlerine, mızraklarla doldurulmuş kuklalara saldırıyor ya da vücutlarına bağlanmış taşlarla bedensel hareketler yapıyorlardı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

"Adamlar hayatta kalacaksa, nasıl savaşacaklarını bilmeliler," dedi, gözleri adamların üzerindeydi. "Siz ikiniz," diye öyle yüksek sesle bağırdı ki Alyx yerinden sıçradı. İki öfkeli adıyla, kılıçlarını bırakıp yumruklarıyla birbirlerine saldıran iki adama ulaştı. Raine giydikleri paçavraların arkasından yakaladı, onları köpek gibi salladı ve savurdu. "Onurlu adamlar yumruklarıyla dövüşmez," diye hırladı. "Benim yönetimim altında olduğunuz sürece, olduğunuz pislik gibi değil, namuslu adamlarmışsınız gibi dövüşeceksiniz. Eğer eğitimimi bir daha bozarsanız, cezalandırılacaksınız. Şimdi işinizin başına dönün!"

Alyx, Raine'in sertliği karşısında biraz da dehşete kapılarak sessiz kaldı ve adam ona dönene kadar kıpırdamadan durdu. Adamın sesi Rosamund'a karşı kullandığı tatlılıktan bu korkunç böğürmeye kadar değişiyordu.

"Şimdi," dedi, onun için kullandığı soğuk ses tonuyla, "ne kadar güçlü olduğunu görelim. Uzan ve sadece kollarını kullanarak vücudunu yukarı it."

Alyx'in ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve onun boş bakışları karşısında sanki çok zorlanmış gibi içini çekti, gömleğini ve atletini çıkardı, yüzüstü yere düştü ve vücudunu kollarıyla defalarca kaldırmaya başladı. Kesinlikle zor görünmüyordu, bu yüzden Alyx de aynı pozisyonu aldı. İlk denemesinde vücudunun sadece ön yarısı yukarı çıktı ve ikinci denemesinde kolları onu yarıya kadar kaldırdı ve sonra yere yığıldı.

"Çok fazla oturma!" Raine hortumunun koltuğundan tuttu ve daha ağır olan kısmını yukarı çekti. "Şimdi it! O cılız kollarla bir şeyler yap!"

Bununla birlikte Alyx ondan uzaklaştı ve doğrulup oturdu. "Göründüğü kadar kolay değil," dedi titreyen kollarını ovuşturarak.

"Sakin ol!" diye homurdandı ve tekrar karnının üstüne düştü. "Sırtıma tırman."

Alyx'in duyduklarına inanması birkaç dakika sürdü. Güneşin bronzlaştırdığı o büyük, çıplak, terli tenin üzerine mi tırmanacaktı?

Sabırsızca işaret etti ve Alyx onun üzerine çıktı. Adam tek elini kullanarak Alyx'i yukarı ve aşağı itmeye başladı ama Alyx'in ilgilendiği son şey onun güç gösterisiydi. Daha önce hiç bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı ve kesinlikle daha önce bacaklarının arasında bir erkek olmamıştı. Adamın teri kalçalarının içini ıslatmaya başlamıştı, ya da belki de kendi teriydi, ama kesinlikle birinden dolayı ıslanmıştı. Kendi hatırı sayılır vücut ağırlığını ve onunkini tek koluyla kaldırırken dışarı fırlayan, gerilen kasları, bacaklarının iç kısmı boyunca dalgalanarak vücuduna sıcaklık dalgaları gönderdi. Adamın sıcak tenine dokunan elleri çok canlı, çok hassas görünüyordu. Kasları ve teni müzik yapıyor, daha önce hiç duymadığı bir şarkıyı söyleyene kadar vücuduyla oynuyordu.

"Şimdi!" Raine bir tarafa yuvarlanıp onu toprağın içine attı. "Bir gün erkek olduğunda bunu yapabileceksin."

Oturmuş, ona ve onun o güzel tenine bakarken, vücudu hala uğuldarken, istediği en son şeyin bir erkek olmak olduğunu düşündü.

Raine'in arkasında Jocelin duruyordu, güzel gözleri ışıltı ışıltı, onu izliyordu ve sanki ne düşündüğünü biliyor gibiydi. Utanarak başını çevirdi.

Jocelin Raine'e, "Sanırım yaverini şok ederek susturdun," dedi. "Bizim sınıfımızdaki insanların senin fiziksel gücüne alışık olmadığını unutuyorsun."

"Sen oturmuş parayı saymakla meşgulsün," dedi Raine ciddi bir ifadeyle. "Peki bugün seni bu kadar mutlu eden ne? Yapacak yeterince işin mi yok?"

Joss bu şakayı duymazdan geldi. "Sadece merak ettim, hepsi bu. Yayımla pratik yapmaya gidiyordum." Bununla birlikte, uzun alanın uzak ucundaki hedeflere gitmek için ayrıldı.

"Kök salacak mısın?" Raine, Alyx'e bakarak sordu. Ayağa kalktığında, yoldan geçen bir adamdan uzun bir kılıç aldı ve ona uzattı. "Kabzasını iki eline al ve benim için gel."

"Kimseyi incitmek istemiyorum," dedi hemen. "Pagnell'i incitmek bile istemedim-"

"Ya ben Pagnell olsaydım?" dedi küstahça. "Ya benim için gelirsin ya da ben senin için giderim."

Çok yeni, çok derin bir acı, ağır kılıcını ucunun tozun içinde sallandığı yerden kaldırmasına ve ona doğru hamle yapmasına neden oldu. Kılıç karnına bir kıl kadar yaklaştığında, adam yan çizerek ondan kaçtı. Tekrar saldırdı, tekrar, tekrar ama yine de ona dokunamadı. Bir taraftan başladı, hamlesinin ortasında değişti ve diğer tarafına yöneldi, ama ne yaparsa yapsın onu vuramadı.

Yorgunluktan nefes nefese kalmış bir halde durdu, kılıcın ucunu toprağa dayadı, kolları ağrıyordu, efordan titriyordu, Raine ise gülümseyerek ve kendinden emin bir şekilde ona sırtıyordu, öyle ki kadın elindeki çelikle ona vurmak için can atıyordu.

"Şimdi sana bir şans daha vereceğim. Sen bana vururken ben kıpırdamadan duracağım."

"Bir numara var," dedi öyle bir kadercilikle ki, adam yüksek sesle güldü.

"Hile yok, ama kılıcı başının üstüne kaldırmalı ve aşağı inmeli. Eğer bunu yapabilirsen bana vuracaksın."

"Birini incitemezdim. Kan akıtmak için-"

Yüzü onun kılıç ustalığına olan inancını gösteriyordu. "Tüm koyunlarımı, açgözlülüğüm yüzünden açlıktan ölmelerine neden olduğum tüm çiftçileri düşünün. Düşün-"

Alyx kılıcı mutlu bir şekilde yukarı kaldırdı, kafasına indirmeyi planlıyordu ama elini kaldırdığı anda lanet olası, işbirliğine yanaşmayan kollarını geriye doğru çekmeye başladı. Zaten yorgun ve zayıf düşmüş olan kolları onu tutamadı ve birkaç saniye boyunca mücadele etti ve lanet olası çelik parçası kazandı. Ucu topuklarının arasında duran uzun kılıcı tutarken Raine'in yüzündeki sırıtış onu öfkелendirdi.

"Gördüğüm en zayıf çocuksun. Hayatın boyunca ne yaptın?"

Kılıcı önüne doğru çevirirken bu soruya cevap vermeyi kesinlikle reddetti.

"Başının üstüne kaldır, indir ve ben dönene kadar tekrar tekrar yap. Eğer kaytardığını görürsem, alıştırma süreni iki katına çıkarırım," dedi yanından ayrılırken.

Yukarı ve aşağı, tekrar ve tekrar kılıcı kaldırdı, kolları egzersizle çılgık atıyordu.

"Öğreneceksin," dedi arkasından bir ses ve onu buraya getiren adamın kardeşi olan yaralı askeri görmek için döndü.

"Kardeşin gitti mi? Ona teşekkür etmek istedim, ancak şu anda bunun başıma gelebileceklerden daha iyi olduğundan emin değilim."

"Teşekkürü ihtiyacı yok," dedi adam hoyratça, "ve durmasanız iyi olur çünkü Lord Raine bu tarafa bakıyor."

Alyx titreyen kollarıyla egzersizine devam etti ve Raine'in ona kılıcı kol uzunluğunda nasıl tutacağını göstermek için geri dönmesi birkaç dakika sürdü, her seferinde bir kol, tekrar tekrar kaldırıp indirdi.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra kılıcı ondan aldı ve kampa doğru yürümeye başladı. Kolları ve omuzları sanki askıya alınmış gibi hissedenden Alyx sessizce onu takip etti.

Çadırına doğru giderken omzunun üzerinden, "Yemek, Blanche," dedi.

Alyx minnettarlıkla bir tabureye otururken, Raine başka bir tabure aldı ve uzun bir mızrağın ucunu bilemeye başladı. Başını bir çadır direğine yaslamış olan Alyx, Blanche elinde güveç, lor ve peynir altı suyu dolu çanak çömlekler, yumuşak pişmiş mercimek ve daha fazla ağır siyah ekmek ve fincanlarda sıcak baharatlı şarapla içeri girdiğinde neredeyse uyuyordu.

Alyx tahta kaşığı kaldırdığında, kolları az önce onlara yaptıklarını protesto edencesine başladı.

"Çok yumuşaksın," diye homurdandı Raine, ağzı doluydu. "Seni sertleştirmek aylar sürer."

Alyx sessizce, bugünkü işkencenin bir haftasını bile çekmek zorunda kalırsa öleceğini biliyordu. Yiyebildiği kadar yedi, yemeğe fazla dikkat edemeyecek kadar yorgundu ve Raine üst kolundan tutup onu yukarı çektiğinde uykuya dalmak üzereydi.

"Gün daha yeni başlıyor," dedi, belli ki onun yorgunluğuna gülüyordu. "Kampın yiyeceğe ihtiyacı var ve onu almalıyız."

"Yemek mi?" diye inledi. "Bırakın onlar açlıktan ölsün, ben uyuyayım."

"Açlıktan ölürlər!" diye homurdandı. "Yiyecek için birbirlerini öldürürler ve sadece en güçlüleri hayatta kalır. Ve sen," dedi, parmakları onun üst kolunu çevrelerken buluştu, "bir saat bile dayanamazdın. Bu yüzden hem seni hem de onları hayatta tutmak için avlanmaya gidiyoruz."

Bir sarsıntıyla adamın dokunuşundan uzaklaştı. Aptal adam, diye düşündü, kadın olduğunu göremiyor muydu? Adam başka bir şey söylemeden çadırdan çıktı ve kız da onun peşinden atların tutulduğu kampın kenarına doğru koştu. Yol boyunca kamptaki insanların dinlendiğini, yemeklerini sindirdiğini, Raine dışında kimsenin çalışmaya devam etmediğini gördü.

"Ata binebilmen mümkün mü?" diye sordu, sesinden hiç umudu olmadığı anlaşılıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Hayatın boyunca ne yaptın?" diye tekrar sordu. "Ata binemeyen bir çocuk hiç tanımadım."

"Ve kendi dünyası dışındaki insanlar hakkında bu kadar az şey bilen bir adam tanımadım. Hayatını mücevherli bir tahtta kılıçlarla savaşmaktan ve büyük atlara binmekten başka bir şey yapmadan mı geçirdin?"

Atına ahşaptan ağır bir eyer vurarak, "Dilin sivri, biz savaş eğitimi almasak savaş çıktığında seni kim koruyacak?" dedi.

"Kral, tabii ki," diye cevap verdi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Henry!" Raine bir ayağı üzengide, soluk soluğa kaldı. "Peki Henry'yi kim koruyor sanıyorsun? Saldırıya uğradığında soyluları değilse kimi çağırıyor? Bana kolunu ver," dedi ve onu kolayca çekerek eyerinin arkasındaki atın sert sağırsına oturttu. O daha bir şey söyleyemeden, dişleri titreten bir hızla yola koyuldular.

Beşinci Bölüm

" ^ "

Saatlerce atın kemikli sırtına vurup durduktan sonra, eyerin kenarını kavramaktan parmak eklemleri bembeyaz olan Raine hayvanı aniden durdurdu ve Alyx kuyruğun üzerinden geriye doğru uçmaya çok yaklaştı.

"Sıkı tutun," diye homurdanarak kızın en yakınındaki yeri, yani ağrıyan kalçasını yakaladı ve kızın acı içinde soluk soluğa kalmasına neden oldu. "Sessiz ol!" diye emretti. "Orada, ağaçların arasında, onları görüyor musun?"

Acıdan gözyaşlarını koluyla silerken, sonunda çalılıklarda otlayan bir yaban domuzu ailesini görebildi. Domuzlar durdu, zayıf, sert vücutlarından fırlayan küçük, acımasız gözleriyle başlarını kaldırıp baktılar ve ağızlarından çıkan uzun, keskin dişlerinin üzerinden homurdandılar.

Raine atını mahmuzlayıp en büyük domuzun peşine düşmeden birkaç saniye önce, "Bana tutun," diye bağırdı, mızrağını aşağı doğru tutuyordu. Domuz onlara saldırmaya başladığında Alyx ağzı açık bir şekilde nefesini tuttuğunda, "Atı dizlerinizle kavrayın," dedi. Hayvan, atın ince bacaklarına kıyasla çok büyüktü.

Raine aniden yana doğru eğildi, vücudu yere paraleldi. Alyx ona tutunduğu için o da onunla birlikte yere düştü. Dengesini kaybedip düşen Alyx, Raine mızrağını öfkeli hayvanın omurgasına saplarken tüm gücüyle ona tutundu. Korkunç çığlık ölümün sesiydi ve Alyx yüzünü Raine'in geniş sırtına gömdü.

"Bırak beni!" diye homurdandı, domuzu mızrağından silkeledikten sonra Alyx'in parmaklarını göğsünden çekip aldı. "Neredeyse bizi deviriyordun. Şimdi tüm gücünle eyeri tut." Bu emirle birlikte tekrar yola koyuldu, ormanın içinde yırtınarak ilerledi, tepesindeki ağaç dallarından iki yanındaki ağaçlardan kaçarak başka bir domuzun peşinden koştu. Durup Alyx'in parmaklarını tekrar karnından çıkarmak zorunda kalmadan önce iki domuzu daha ilki kadar temiz bir şekilde yere serdi. Onu ne zaman yakaladığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve korkaklığı hakkında daha fazla yorum yapışın mutluydu.

Kadının elinden kurtulunca atından indi, eyerinden birkaç deri kayış çıkardı ve hayvanlara temkinli bir şekilde yaklaştıktan sonra ayaklarını bağladı. "İn aşağı," dedi ve kadının itaat etmesini sabırla bekledi.

Egzersize alışık olmayan bacakları altından büküldü ve düşmemek için eyere tutundu.

Raine onu görmezden gelerek ölü domuzları atının sırtına astı, sonra da hemen atın başına giderek onu sakinleştirmeye çalıştı, çünkü kan kokusunun bu kadar yakınında olmasından hoşlanmıyordu.

"Atı yönet ve beni takip et," dedi ona, sırtını dönüp önden yürüyerek.

Alyx, kulakları arkada, gözleri vahşi, koşmaktan terlemiş aygıra korkuyla bir kez baktıktan sonra, dehşet içinde derin bir yutkunma geçirdi ve dizginlere uzandı. Aygır bir kez dans ederek uzaklaştı ve Alyx sıçrayarak ağaçların arasından görebildiği Raine'e doğru hızla baktı.

"Haydi, at," diye fısıldadı, hayvana yavaşça yaklaştı ama hayvan yine ondan uzaklaştı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde hareketsiz durdu, gözleri atınkilere kilitlendi ve usulca mırıldanmaya başladı, farklı notalar, farklı tempolar denedi, ta ki atın çok eski, basit bir turdan hoşlandığını hissedene kadar. At sakinleşir gibi olunca dizginlere uzandı ve güven kazandıkça sesi de güçlendi.

Birkaç dakika sonra, başarısından gurur duyarak, Raine'in üçüncü domuzla birlikte sabırsızlıkla beklediği küçük açıklığa ulaştı.

"İyi ki muhafızlar görevlendirmişim," dedi, kafesli domuzu aygırın sırtına fırlatarak, "yoksa bu kadar gürültüyle bir mil içindeki herkes seni duyabilirdi."

Mutlak şok Alyx'i neredeyse dümdüz etmişti. On yaşından beri duyduğu tek şey müziğine yapılan övgülerdi ve şimdi ondan "gürültü" diye bahsediliyordu. Başka bir şey söylemeden Raine'in onu önündeki eyere çekmesine izin verdi ve birlikte kampa geri döndüler, sırtı Raine'in göğsüne çarpıyordu.

Kampa geri döndüklerinde Raine atından indi, domuzları çözüp kamp ateşinin olduğu yöne doğru salarken hâlâ eyerde olan Alyx'i görmezden geldi. Jocelin öne çıkınca Raine dizginleri ona attı. "Çocuğa bir atın nasıl temizleneceğini göster," dedi çadırına doğru adım atmadan önce.

Alyx'e güven verici bir gülümsemenin ardından Joss atı diğer atların tutulduğu açıklığa doğru götürdü.

"Oğlum!" Alyx attan inerken destek için eyere tutunarak mırıldandı. "Oğlum, şunu yap; oğlum, bunu yap. Tek söylediği bu." Joss eyerin bağına çözdüğünde, Alyx parmak uçlarında durdu, eyeri kavradı ve çekti ve hemen geriye doğru düştü, ağır eyerle birlikte bir yığın halinde üstüne düştü.

Belli ki gülmemeye çalışan Jocelin eyeri çıkarırken, Alyx eyerin vurduğu yerdeki morarmış çenesini ovuşturdu. "Raine hayatını çekilmez hale mi getiriyor?"

"Deniyor," dedi eyeri ondan alırken ve üç denemeden sonra ahşap bir yapının üzerine koymayı başarırken. "Oh, Joss," diye soluk soluğa kaldı. "Çok yorgunum. Bu sabah bana zırhını temizletti, sonra o ağır kılıçla saatler geçirdim. Şimdi de avlanmak ve o büyük canavara bakmak."

Bu yorum üzerine aygır gözlerini devirdi ve hoplayıp zıplamaya başladı. Alyx hiç düşünmeden altı nota söyledi ve hayvan sakinleşti.

Jocelin konuşmadan önce sesini bilinçsizce kullanması karşısında duyduğu şaşkınlığı kontrol etmek zorunda kaldı. "Raine'in bakması gereken bir sürü insan var."

"Lordculuk oynayacak bir sürü insan var demek istiyorsun," diye tersledi, Joss'un atı silmesindeki liderliğini takip ederek.

"Belki de. Belki de Raine gibi bir adam sorumluluk almaya o kadar alışmıştır ki hiç düşünmeden alır."

"Kendi adıma, daha az emir almak istiyorum," dedi. "Neden herkese emrediyor? Neden herkesi yönettiğine inanıyor? Neden insanların dinlenmesine izin vermiyor?"

"Dinlen!" Joss atın diğer tarafından seslendi. "Burayı o gelmeden birkaç hafta önce görmeliydiniz. Londra'nın en kötü bölgeleri gibiydi, insanlar birkaç kuruş için birbirlerinin boğazını kesiyor, hırsızlık yapıyordu."

Mallarınızı korumak için bütün gece ayakta kalmanız gerekiyordu. Yerlerinden edilen çiftçiler katillerin merhametine kalmıştı ve-"

"Ve bu dürüst Raine Montgomery her şeyi yoluna koydu, doğru mu?"

"Evet, yaptı."

"Bunu, asları üzerinde Tanrı vergisi bir hakkı olduğunu düşündüğü için yaptığını hiç düşünen oldu mu?"

"Bu kadar acımasız olmak için çok , değil mi?" Joss sordu.

Alyx atı fırçalamayı bıraktı. "Neden buradasın?" diye sordu ona. "Bu gruba nasıl uyuyorsun? Bir katil değilsin ve çalışamayacak kadar tembel birine de benzemiyorsun. Aklıma gelen tek şey kıskanç bir kocanın senin peşinde olduğu," diye alay etti.

Jocelin hemen fırçayı yere attı. Sert ve düz bir sesle, "İşe dönmem gerekiyor," dedi ve ondan uzaklaştı.

Alyx tam bir sersemlemiş dakika boyunca devam edemedi. Hayatında asla Jocelin'i aşağılamazdı. Konuşabildiği, birlikte şarkı söyleyebildiği ve-

"Bunu bitirdiğinde bana dereden biraz su getirebilirsin," diye mızımız bir ses geldi arkasından ve Alyx'in düşüncelerini kesti.

Yavaşça, düşünerek Blanche'a doğru döndü. Alyx'in Raine'in kibri hakkındaki tüm sözlerine rağmen, Alyx'in de büyük bir sınıf gururu vardı. Pasaklı kıyafeti, kaba sesi ve eğitimsiz aksanıyla bu kadın kesinlikle Alyx'le aynı sınıftan değildi. Alyx onu görmezden gelerek atına döndü.

"Oğlum!" Blanche talep etti. "Ne dediğimi duydun mu?"

Alyx sesini alçak bir titremeye düşürerek, "Seni duydum," dedi. "Ve eminim kampın yarısı da duymuştur."

"Benim için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi, güzel kıyafetlerin ve iyi davranışların içinde. Bugünü onunla geçirmiş olman, her günü onunla geçireceğin anlamına gelmez."

Alyx alaycı bir ifadeyle at üzerinde çalışmaya devam etti. "Sen kendi işine bak kadın. Seninle işim yok."

Blanche, Alyx'in kolundan tutup onu kendine çekti. "Bu sabaha kadar Raine'i bekledim, yemeğini getirdim ve şimdi de çadırında senin için bir yatak hazırlamamı emrediyor. Sen ne biçim bir çocuksun?"

Alyx'in Blanche'ın imalarını anlaması bir an aldı ve anladığında gözleri mor alevlerle parladı. "Soylular hakkında biraz bilgin olsaydı, tüm lordların yaverleri olduğunu bilirdin. Ben sadece iyi bir yaverin görevlerini yerine getiriyorum."

Blanche, belli ki soyluların bir parçası gibi görünmeye çalışarak, dik durmaya çalıştı. "Elbette," diye tersledi. "Hizmetkârları bilirim. Ama unutma," dedi tehditkâr bir sesle, "Raine Montgomery benim. Ona leydisinin baktığı gibi bakıyorum, her şekilde." Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve ağaçların arasından çıktı.

"Hanımefendi!" Alyx mırıldandı, öfkeyle atın peşinden gitti. "Böyle bir sürtük leydi olmaktan ne anlar ki?" Öfkeyle, Raine'in sesini yakınında duyana kadar geçen zamanın farkında değildi.

"Oğlum," dedi, kızın sıçramasına neden olarak. "Bir atla bundan daha hızlı olmalısın. Yapılacak daha çok iş var."

"Daha mı?" diye fısıldadı ve o kadar üzgün görünüyordu ki Raine gülümsedi, gözleri parladı ve Alyx doğruldu. Ona bir daha gülmesi için hiçbir neden vermeyecekti.

Alyx çalıları bir kenara bırakıp aygıra son bir melodi fısıldadıktan sonra Raine'i kampa kadar takip etti ve doğrudan ateşin etrafında toplanmış, itibarsız görünümlü bir grup adamın yanına gitti. Raine, gururlu duruşu ve asil duruşuyla bu adamları olduklarından daha da pis gösteriyordu.

Raine alçak bir hırıltıyla, "Siz üçünüz," dedi. "İlk nöbeti sen al." "O ormanda kalmayacağım," dedi adamlardan biri yürümek için dönerken. Uzakta.

Bir eliyle adamı yakalayan Raine, onu geriye çekti ve arkasına hızlı bir tekme atarak yere yuvarlanmasına neden oldu. "Yemek yersen çalışırsın," dedi ölümcül bir sesle. "Şimdi görev yerlerinize gidin. Ben daha sonra geleceğim ve eğer içinizden biri uyuyorsa, bu adamın son uykusu olacak."

Raine yüz hatlarını sert bir çizgiye oturtarak, küçük çocuklar gibi somurarak kamptan ayrılan adamları izledi. Arkasını dönerken Alyx'e alttan alta, "Bunlar senin iyi arkadaşların," dedi.

"Onlar benim arkadaşım değil!" diye tersledi.

"Pagnell de benim arkadaşım değil!" diye karşılık verdi.

Durup onun geniş sırtına baktı. Bu doğrudu, biliyordu. Başka bir adamın yaptığı şey yüzünden ondan nefret etmeye hakkı yoktu.

"Blanche!" Raine homurdandı. "Yemek!"

Alyx çok acıktığı için onun peşinden koşmaya başladı. Çadırın içinde Blanche önlerine domuz kızartması, ekmek, peynir ve sıcak şarap koydu ve Alyx yemeği iştahla mideye indirdi.

"İşte böyle, evlat!" Raine gülerek onun sırtına vurdu ve boğulmasına neden oldu. "Böyle yemeye devam edersen biraz daha büyüyeceksin."

"Beni böyle çalıştırmaya devam edersen bir hafta içinde öleceğim!" diye soludu, Raine'in kahkahalarına aldırmadan boğazından bir parça domuz eti çıkarmaya çalışıyordu.

Yemek bittiğinde Alyx özlemle çadırın bir duvarı boyunca uzanan palete baktı. Dinlenmek, diye düşündü, sadece uzanmak ve birkaç saat hareketsiz kalmak yeryüzündeki cennet olurdu.

"Henüz değil oğlum," dedi Raine, kolundan tutup onu dikleştirerek. "Uyumadan önce yapmamız gereken işler var. Muhafızların kontrol edilmesi gerekiyor, hayvan tuzakları kurdum ve ikimizin de banyoya ihtiyacı var."

Bu onu irkiltip uyandırdı. "Banyo!" diye nefes nefese kaldı. "Hayır, ben değil."

"Senin yaşındayken ben de zorla banyo yaptırılırdım. Bir keresinde ağabeyim beni at fırçasıyla ovmuştu."

"Biri seni bir şey yapmaya mı zorladı?" diye sordu inanamayarak.

Raine'in gururu tehlikede gibi görünüyordu. "Aslında, iki ağabeyimi de aldı ve Gavin gözü morarmış olarak kurtuldu. Şimdi gel bakalım. Yapacak işlerimiz var."

Alyx isteksizce onu takip etti ama ne kadar çabalarsa çabalasın adımlarına enerji katamıyordu. Ölü biri, Raine'i ormanda takip etti, ara sıra ağaçlara çarptı, kayalara takıldı, kampın çevresinde dolaşp muhafızların görev başında ve uyanık olduğundan emin oldu ve tuzaklarından tavşan ve yabani tavşanları çıkardı. İlk başta

Onunla konuşmaya, ne yaptığını, bir taşı nasıl fırlatacağını ve muhafızların tepki verip vermediğini görmeye çalıştı, ama bir süre sonra ay ışığında onu inceledi, yorgunluğunu fark etti ve konuşmayı bıraktı.

Kampın dışındaki derede ona kıpırdamadan oturmasını ve yıkanırken kendisini beklemesini söyledi. Alyx yarı uykulu bir halde, başını koluna yaslamış, Raine'in giysilerini çıkarıp buz gibi suya girmesini durgun bir ilgiyle izledi. Ay ışığı vücudunu gümüşleştiriyor, kaslarını okşuyor, kalçaları boyunca oynuyor, o muhteşem kollarla sevişiyordu. Dirseklerinin üzerinde yükselen Alyx hiç utanmadan onu izledi. Tüm hayatını müziğe adanmıştı. Diğer kızlar kasabanın kuyusunda erkeklerle flört ederken, Alyx dört ses için Latince bir ağıt besteliyordu. Arkadaşları evlenirken, o kilisenin içinde bir erkek korusu organize ediyordu. Erkeklerle konuşmak, onları tanımak için hiç zamanı olmamıştı - aslında onlarla hiç ilgilenmemişti, her zaman onları fark edemeyecek kadar meşguldü.

Şimdi, hayatında ilk kez, bu çıplak adamı yıkanırken izlerken ilk kıpırtıları hissetti... neyin? Çiftleşmeyi elbette biliyordu, hatta yeni evli kadınların dedikodularını bile dinlemişti ama bu sürece hiç ilgi duymamıştı. Karşısında duran, cennetten çıkmış bir centaur gibi sudan yükselen bu adam, ona daha önce mümkün olduğunu hiç düşünmediği şeyler hissettirdi.

Şehvet, diye düşündü, daha uzağa oturarak. Hissettiği şey saf ve basit şehvetti. Onun kendisine dokunmasını, öpmesini, yanına uzanmasını ve tenine dokunmayı çok istiyordu. Onun sırtına bindiğinde nasıl hissettiğini hatırlayarak karıncalanmaya başladı, bacakları daha canlı görünüyordu, ayakları bile ısınıyordu.

Adam sudan çıkıp ona doğru geldiğinde, kadın neredeyse kollarını ona doğru kaldıracaktı.

Raine kurulanırken, "Tembel görünüyorsun," diye yorum yaptı. "Banyo yapmayacağına emin misin?"

Alyx'in tek yapabildiği, kurulamak için kullandığı bezin vücudunun üzerinde gezinişini izlemek ve belli belirsiz başını sallamaktı.

"Yine de seni uyarıyorum evlat, o kadar kötü kokmaya başlarsan beni çadırdan çıkarırsın ve seni kendim yıkarım ve bu nazik bir banyo olmaz."

Alyx gözlerini kocaman açarak ona baktı, nefes alış veriş i hafifçe değişmişti.

Bu büyük tanrı adam tarafından yıkanmak, diye düşündü.

"İyi misin evlat?" Raine endişeyle sordu, onun garip ifadesine kaşlarını çatarken yanında diz çöktü.

Oğlum! Yüzünü buruşturdu. Onu erkek sanıyordu, ya kız olduğu ortaya çıkarsa? Adam soylu bir aileden geliyordu ve o sadece fakir bir avukatın kızıydı. "Üşümeyecek misin?" diye dü z sesle sordu, ondan uzaklaşıp ayrı bir yerde durdu, onun giyinmesini izlemedi.

Raine işini bitirdiğinde sessizce onu kampa kadar takip etti ve orada paletin in üzerine yığıldı ama Raine dar karyolasına yerleşene kadar uyumadı. Sonunda memnun bir şekilde uykuya daldı.

Altıncı Bölüm

" ^ "

Suyun kenarına eğilen Alyx kendi yansımasını inceledi. Gerçekten de bir erkek çocuğuna benziyordu, diye düşündü tiksintiyle. Neden güzel doğmamıştı ki, ne giyerse giysin asla bir erkeğinkiyle karıştırılamayacak güzel yüz hatlarına sahip olamaz mıydı? Ne tarafa gideceğinden emin olamadığı, her bir tutamıyla rengi değişen bukleler halindeki saçları, yukarıya çevrilmiş gözleri, bir perininki gibi dudakları, bir kadının olması gerektiği gibi değildi.

Tam gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmaya başlamıştı ki Jocelin'in sesi onu irkiltti. "Daha fazla zırh mı temizliyorsun?" diye sordu.

Burnunu çekerek görevine geri döndü. "Raine çok zorluyor. Bugün bir çentik açmak zorunda kaldım."

"Onun eşyalarını çok önemsiyor gibisiniz. Bir soylunun değerli olabileceğine inanmaya mı başladınız?"

"Raine doğumu ne olursa olsun çok değerli olurdu," dedi çok aceleyle, sonra utanarak başka tarafa baktı.

Bir haftadır Raine'in kampındaydı, neredeyse her saniyesini onun yanında geçirmişti ve bu bir hafta içinde Raine hakkındaki düşünceleri tamamen değişmişti. Bir zamanlar Raine'in kampı ele geçirdiğine inanıyordu ama şimdi bunun sebebinin dışlanmışların Raine'i kendilerine bakmaya zorlaması olduğunu biliyordu. Kendilerine bakmasını talep eden ve bunu yaptığında da isyankâr davranan çocuklar gibiydiler. Yatağından herkesten önce kalkıyor ve insanların güvenliğini sağlıyordu; gece geç saatlerde nöbetçilerin tetikte ve hazır olmasını sağlıyordu. İnsanları tembellikten uzaklaştırır ve kendi geçimleri için çalışmalarını sağlardı, aksi takdirde oturur ve sanki haklarıymış gibi onun geçimlerini sağlamasını beklerlerdi.

"Evet," dedi sessizce. "Yaptıklarının karşılığını çok az alsa da Raine'in bir değeri var. Neden bu aşağılık sürüyü bırakıp İngiltere'yi tamamen terk etmiyor? Onun servetine sahip bir adam kendine iyi bir yuva kurabilir."

"Belki de bunu ona sormalısınız. Ona en yakın kişi sensin."

Ona yakın, diye düşündü. Olmak istediği yer orasıydı, ona daha da yakın. Ancak şimdi kör edici yorgunluğuna rağmen işlevini yerine getirmeye, her sabahki yorucu antrenman seansları boyunca yaşamaya başlamıştı ama kasları sertleştikçe ve kendini daha iyi hissetmeye başladıkça kamp hayatına daha fazla dahil olmaya başladı.

Blanche kampta yüce bir konuma sahipti, herkesi Raine'in yatağını paylaştığına ve istedikleri her şey için onun kulağına sahip olduğuna inandırıyordu. Alyx, Blanche'ın geceyi Raine'le geçirip geçirmediğini düşünmemeye çalışıyordu ama Raine'in Blanche gibi bir sürtüğü kullanmaktan daha zevkli olduğuna inanmak hoşuna gidiyordu. Ve Alyx'in Blanche hakkında öğrenebildiği bir şey daha vardı: Jocelin'den çok korkuyordu.

İnanılmaz derecede yakışıklı, kibar ve düşünceli olan Jocelin, kamptaki her kadını peşinden koşturuyordu. Alyx kadınların onu kendi taraflarına çekmek için her türlü cazibeyi kullandıklarını görmüştü ama bildiği kadarıyla Joss hiçbir daveti kabul etmemişti. Görevlerini ve Alyx'in arkadaşlığını başkalarına tercih ederdi. Ve ondan hiç söz etmese de

Blanche'dan uzakta. Kadın onunla karşılaştığında her zaman kuyruğunu kısıtırıp kaçırdı.

Joss'un yanı sıra, güzelliği ve yanağındaki şeytan işaretiyle dışlanan tek kişi Rosamund'du. Rosamund başını öne eğmiş, insanların nefretini ve korkusunu bekliyordu. Bir keresinde Raine, onu zorla götürürlerse ruhlarını satıp satmayacakları üzerine bahse giren birkaç adam bulmuştu. Adamlara yirmişer kırbaç cezası vermiş, ardından da sürgüne göndermişti ve Alyx, Raine'in kusurlu ve güzel şifacıyı böylesine şiddetle korumasını kıskandığını hissetmişti.

"Alyx!" diye feryat etti ağaçların arasından sadece Raine'e ait olabilecek bir ses.

En azından şimdi ona ismiyle hitap ediyordu.

Sesinin tüm gücünü kullanarak adama "Çalışıyorum" diye bağırdı. Adam kafayı işle bozmuştu.

Ağaçların arasından geçerken ona sıırttı. "Sesin bana büyüyeceğin umudunu veriyor, ama bana giderek küçülüyormuşsun gibi geliyor." Önünde uzanan bacaklarına eleştirel bir gözle baktı.

Alyx küçük bir gülümsemeyle, en azından bir parçasının açıkça kadın olduğunu görmekten memnun oldu. Uzun bacakları ve kıvrımlı poposu geçen hafta yaptığı sıkı egzersizlerle daha da belirginleşmişti. Belki de şimdi, sonunda, bir kız olduğu ortaya çıkacaktı ve sonra... ne olacaktı? Raine'in çadırından atılacak ve bir kez daha ona bakacak tek kişi o fahişe Blanche olacaktı. İsteksizce kendi bacaklarına çelik bir bacak kılıfı geçirdi.

"Büyüyeceğim," diye tersledi, "ve büyüdüğümde seni kendi kılıcınla yere yapıştıracağım." Raine'e yukarıdan bir bakış, onun bir şeye şaşırması gibi görüldüğünü gösterdi.

"Alyx'i bir şey için mi istedin?" Joss sessizliği bölerken sesi eğlence doluydu.

"Evet," dedi Raine sessizce. "Bazı mektupların yazılmasına ve bazılarının da bana okunmasına ihtiyacım var. Ailemden bir haberci geldi. Okuyabiliyorsun, değil mi?"

Merak Alyx'in sıçramasına neden oldu. Raine'in ailesi hakkında bilgi edinmeyi çok istiyordu. "Evet, elbette," diyerek zırhını topladı ve Raine'i takip etti.

Altın leoparlarla işlenmiş cüppesiyle şık giyimli bir adam çadırın dışında oturmuş, Raine'in emrini sabırla bekliyordu. Bir el hareketiyle genç adam kovuldu ve Alyx, Raine'in tüm adamlarının bu kadar iyi itaat edip etmediğini ve dışlanmışlardan ne kadar uzak olduklarını merak etti.

Raine için iki mektup vardı; biri kardeşi Gavin'den, diğeri de kardeşinin eşi Judith'ten.

Gavin'den gelen haberler kötüydü. Raine'in diğeri baldızı Bronwyn, Raine'in kız kardeşi Mary'yi kaçıran aynı adam tarafından esir alınmıştı. Bronwyn'in kocası oturmuş bekliyor, Roger Chatworth'un karısını öldüreceği korkusuyla harekete geçmekten çekiniyordu.

"Kardeşin Stephen," diye sordu Alyx tereddütle, "karısını seviyor mu?"

Raine sadece başını salladı, dudakları gergin bir çizgi halindeydi, gözleri hiçbir şeye odaklanmamıştı.

"Ama burada kaçırıldığında İskoçya'da olduğu yazıyor. Neden İskoçya'daydı? İskoçlar kaba, kötü insanlar ve-"

"Dilini tut!" diye emretti. "Bronwyn İskoçya'da bir klanın lordu ve ondan daha iyi bir kadın yok. Bana diğeri mektubu oku."

Alyx azarlanarak Judith Montgomery'den gelen mektubu açtı, okumaya başladığında Raine'in gözlerinin nasıl yumuşadığının tamamen farkındaydı. Mektup Raine'in güvenliği için dualar ve geri dönmesi güvenli olana kadar İngiltere'den ayrılması için yalvarışlarla doluydu. Rahatını, yiyeceğinin ve sıcak tutacak giysilerinin olup olmadığını soruyordu ki bu da Raine'in kıkırdamasına ve Alyx'in onun kadınsı ses tonuna kıllanmasına neden oldu.

"Kocası kayınbiraderi için bu kadar endişelendiğini biliyor mu?" diye sordu kibarca.

"Ailem hakkında böyle konuşmana izin vermeyeceğim," diye azarladı ve Alyx kıskançlığından utanarak başını öne eğdi. Bir erkek gibi davranmak zorunda olması ve asla onun dikkatini çekme şansının olmaması adil değildi. Güzel bir elbise giyebilseydi belki onu fark edebilirdi ama yine de güzel olmadığı kesindi.

"Başını bulutlardan kaldır evlat ve beni dinle." Sesi onu şimdiki zamana getirdi.

"Söylediklerimi yazabilir misin? Kardeşimin adamına mektup göndermek istiyorum."

Kalem, mürekkep ve kâğıt eline geçtiğinde Raine yazdırmaya başladı. Kardeşine yazacağı mektup öfke ve kararlılık içeriyordu. İki kız kardeşine mümkün olduğunca yakın duracağına ve yumruğunu Chatworth'un kafasına indirmeden önce bekleyebildiği kadar bekleyeceğine yemin etti. Kral'a gelince, Henry'nin ana gelir kaynağı hain ilan ettiği adamlardan geldiği için hiç korkusu yoktu. Gavin'e, topraklarının önemli bir kısmını kaybetmeyi kabul ettiği anda Henry'nin onu affedeceğini söyledi.

Raine, Alyx'in onun hükümdarlarından küstahça bahsetmesi karşısında irkilerek solumasını duymazdan geldi.

Judith'e yazdığı mektup da en az onunki kadar sıcak ve sevgi doluydu, hatta bir keresinde yeni yaverinden söz ediyordu, yaveri onun hiç akli olmadığını, hatta ısınacak kadar bile akli olmadığını düşünüyor ve geceleri sık sık üstünü örtüyordu. Alyx başını öne eğerek, Raine'in kızarmış yanaklarını görmesine izin vermeden yazdı. Raine'in, onun kürk astarlı örtüyü çıplak omuzlarına çekerek çadırın etrafında sessizce dolaştığının farkında olduğunu hiç bilmiyordu.

Alyx mektubun geri kalanını sadece yazdı, yazdıklarını okumaya bile utandı ve bitirdiğinde Raine'in imzası için açık tuttu. Raine ona doğru eğilip yüzünü onunkine yaklaştırdığında, saçlarının, o kalın, koyu, kıvrık kütlenin kokusunu içine çekti ve yüzünü ona gömmek istedi. Bunun yerine uzanıp bir tutamına dokundu ve parmak ucunda kıvrılmasını izledi.

Raine'in başı yanmış gibi doğruldu, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı ve gözleri kocaman açılmış bir şekilde ona bakıyordu. Alyx nefesinin kesildiğini ve kalbinin boğazına fırladığını biliyordu. Şimdi öğrenecek, diye düşündü. Şimdi benim bir kız, bir kadın olduğumu söyleyecek.

Raine kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı ve ne olduğuna tam olarak karar verememiş gibi ona baktı. "Mektupları mühürle," dedi sessizce, "ve onları haberciye ver." Bununla birlikte çadırdan ayrıldı.

Alyx, harflerden birinin yere düşmesine neden olan bir iç çekti ve gözlerinden hızlıca yaşlar geldi. Çirkin, diye düşündü. İşte ben buyum - çok, çok çirkin. Hiçbir erkeğin rahiple ters düşüp beni karısı olarak almak istememesine şaşmamalı. Kazanmaya değmeyecek bir ödül için neden savaşalım? Kim ister ki

düz göğüslü, çocuksu, gürültülü sesli bir kızın karısı olabilir mi? Raine'in onun kılık değiştirdiğini anlamamasına şaşmamalı.

Keskin bir ters hareketle gözlerini sildi ve önündeki mektuplara döndü. Hiç şüphesiz baldızları ve kız kardeşi güzel, güzel göğüslü kadınlardı...

Bir kez daha iç geçirerek mektupları bitirdi, mühürledi ve dışarıdaki haberciye götürüp onunla birlikte atına doğru yürüdü.

"Leydi Judith'i ya da Leydi Bronwyn'i gördünüz mü?" diye sordu haberciye.

"Evet, birçok kez."

"Belki de yakışıklı kadınlardır?"

"Yakışıklı mı?" diye gülerek atına bindi. "Tanrı bu kadınları yarattığı gün mutlu olmuş olmalı. Lord Raine İngiltere'yi terk etmeyecek, o kadınlardan biri ailemde olsaydı ben de etmezdim. Hadi evlat, onu teselli edecek birini bulmaya çalış," dedi ve çadırı işaret etti. "Böyle bir güzelliği bir an için bile olsa kaybetmek onu perişan etmiş olmalı."

Teselli edin onu! Alyx mırıldanarak çadıra geri döndüğünde, Raine'in tam ortasında durduğu bir kargaşayla karşılaştı.

"Onu öldürmediğiniz için hayatınız için iyi oldu," diyordu biri yankesici, diğeri dilenci olan iki adama. İkisi de sabahtan beri nöbet tutuyordu. "Alyx," dedi başlarının üzerinden. "Atımı eyerle. Atla gidiyoruz."

Raine çadırdan çıktığında Alyx büyük atı eyerlemiş ve hazırlamıştı, elinde bir savaş baltası ve topuz vardı. Raine soru sormaya fırsat bulamadan atına binip onu arkasına aldı ve saniyeler içinde ormanda son sürat ilerlemeye başladılar.

Ağaçların izin verdiği kadar hızlı bir koşudan sonra Raine durdu ve atından atladı. Dizginleri yakalayan Alyx eyerde öne doğru kayd ve neler olup bittiğini ilk kez gördü. Alyx'in daha önce hiç görmediği kadar güzel bir elbise giymiş, iri kahverengi gözlü güzel bir kadın bir ağaca yaslanmış, kendisine bıçak ve kılıç sallayan kamptan üç adama dehşetle bakıyordu.

"Defolun buradan, sizi pislikler," diye homurdandı Raine, önce bir adamı, sonra diğerini kenara fırlatarak.

Korkudan titreyen kadın şaşkınlıkla Raine'e baktı. "Raine," diye fısıldadı gözlerini kapatıp ağaçtan aşağı kaymaya başlamadan önce.

Raine onu kollarının arasına aldı, kaldırdı ve kendisine doğru beşik gibi salladı. "Anne," diye fısıldadı. "Artık güvendesin. Alyx, biraz şarap getir. Eyerimin üzerinde bir kese var."

Önündeki manzara karşısında biraz şaşkınlığa düşen Alyx atından indi ve devrilmiş bir ağacın üzerine oturup kadını kendine yakın tutarken sert deri kabı ona doğru götürdü.

"Anne, iç şunu," dedi adam tatlı, nazik bir sesle ve kadın kirpiklerini kırıştırarak içmeye başladı. "Şimdi, Anne," dedi adam, kadın tamamen uyandığında. "Bana ormanın derinliklerinde ne yaptığını anlat."

Kadının Raine'in kucağından inmek için hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu, diye düşündü Alyx, kadının elbisesine hayretle bakarken. Koyu, koyu kırmızı ipekten, sadece kilisede gördüğü bir kumaştı ve her tarafı minik tavşanlar, tavşanlar, geyikler, balıklar, her türlü hayvanla işlenmişti. Kare yakası çok düşüktü, kadının dolgun göğüslerinin büyük bir kısmını ortaya çıkarıyordu ve yaka ve bel çevresinde altın ve kırmızı, ışıltılı mücevherlerden oluşan süslemeler vardı.

"Alyx!" Raine sabırsızlıkla ona şarap torbasını uzattı. "Anne," dedi büyük bir şefkatle, yetişkin kadını sanki bir çocukmuş gibi kucaklayarak.

"Burada ne yapıyorsun Raine?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Şarkı söyleyemiyor, diye düşündü Alyx hemen. Sesinde güç yoktu ve sadece bir sızlanma vardı.

"Kral Henry beni hain ilan etti," dedi Raine, bir gamzesi parlayarak.

Anne ona gülümsedi. "Paranın peşinde, değil mi? Ama topraklarınızı alması için ona sebep verecek ne yaptınız?"

"Roger Chatworth kız kardeşim Mary'yi ve Stephen'ın yeni eşini aldı."

"Chatworth!" diye haykırdı. "Gavin'in o kadar aşık olduğu kadın bir Chatworth ile evlenmemiş miydi?"

"Benim sağduyulu kardeşim," dedi Raine tiksintiyle. "Kadın bir fahişe ve en kötü türden biri, ama Gavin bunu asla göremedi. Başka bir şey değilse, benim

Kardeşim sadıktır. Judith'le evlendikten sonra bile bir süre Alice Chatworth'u sevdi."

"Ama bunun neden burada olduğunuzla ne ilgisi var?"

Neden kendi ayakları üzerinde durmuyor, diye dūřündü Alyx. Neden bu kadar sakın bir řekilde onun kucaėına oturuyor ve sanki bir asilzadenin salonundaymıř gibi zarif bir řekilde konuřuyor?

"Bu uzun bir hikâye," dedi Raine. "Bir kaza sonucu Alice Chatworth fena halde yaralanmış ve aklından geriye kalan az řey de gūzelliėiyle birlikte gitmiş. Dul kaldığı için ona kayınbiraderi baktı ve belki de kadın onun aklını zehirledi, çünkü daha sonra Roger kardeşime meydan okudu, kazanan Kral Henry'nin Stephen'a vaat ettiği eři alacaktı."

"Evet," dedi Anne. "şimdi hatırlıyorum. Büyük bir mülk söz konusuydu."

"Stephen'ın Bronwyn'i zengin bir kadın, evet, ama Stephen toprak kadar kadını da istiyordu," diye gülümsedi. "Ama Chatworth kaybetmeye dayanamadı ve kız kardeşlerimi esir aldı."

"Raine, ne kadar korkunç. Ama Kral Henry nasıl-"

"Mary'nin kaçırıldığını duyduğumda kralın bazı adamlarını Galler'e götürüyordum ve dönüp Chatworth'un peşinden gittim."

"Kral'ın ordusuna liderlik etmek mi?" diye sordu ve adam başını sallayınca yüzünü buruşturdu. "Demek Henry'nin seni hain ilan etmek için bir nedeni var. Bu yüzden mi bir ifti gibi giyinip bu kasvetli ormanda dolaşıyorsun?"

"Evet," dedi ona bakarak. "İyi görünüyorsun, Anne. Uzun zaman oldu-"

Bununla birlikte kucağından atladı, önünde durdu ve Alyx'in dokunmayı arzuladığı elbisesini dzelitti. "Beni bir daha baştan ıkaramayacaksın, Raine Montgomery. Babam bana yakında bir koca bulacağına söz verdi ve ben de ona olabildiğince saf bir şekilde gitmek istiyorum, bu yüzden senin güzel sözlerine daha fazla katlanmayacağım." Dönerek ilk kez Alyx'e baktı. "Peki bize ağzı açık bakan bu delikanlı kim?"

Alyx hemen ağzını kapattı ve gözlerini ikisinden de kaçırdı.

"Bu benim yaverim," dedi Raine, Anne'in sözlerinden dolayı sesi kahkahalarla doluydu. "Bu ormanda yaşamak zorunda olabilirim ama bazı olanaklara sahibim. Çok çalışıyor ve okuma yazma biliyor."

"Anladığım kadarıyla kimse bu bilgiyi kalın kafana sokamamış," diye tersledi. "Raine! Bana öyle bakmayı kes. Benimle hiçbir yere varamazsın. Şimdi sen, evlat, bir adın var mı?"

"Alexander Blackett."

"Blackett mi?" dedi. "Bu ismi daha önce nerede duymuştum?"

Alyx panik içinde, tutuklanmam için verilen karardan, diye düşündü. Neden soyadını değiştirmemişti ki? Şimdi bu iğrenç kadın kılık değiştirdiğini Raine'e açıklayacaktı.

"Yeterince yaygın bir isim," dedi Raine kovarcasına. "Alyx, kampa geri dön ve beni bekle."

"Hayır, oğlum!" Anne dedi ki. "Raine, ben ciddiyim. Bir daha senin tarafından kullanılmayacağım ve seninle yalnız kalmayacağım. Beni diğer avcılara geri götürmelisin. Kaybolduğumu gördüklerinde beni bulmaya çalışacaklardır."

"Korumalarım var," dedi, onu belinden yakalayıp kalçalarının arasına çekti. "İhtiyacımız olan tüm zamanı yalnız geçireceğiz. Alyx, bizi yalnız bırak."

Anne, ellerini adamın omuzlarına koyup onu iterek, "Senin o küçük, güzel yaverinin kalmasını istiyorum," dedi. "Bu ormanda o kadar uzun süre kaldınız ki, belki de güzel oğlanları tercih etmeye başladınız-"

Raine onu kendine yaklaştırıp ağzını kendi ağzına doğru çekerken cümlesini tamamlayamadı.

Alyx utanmadan onları izledi. Daha önce hiç kimsenin bir başkasını böyle öptüğünü görmemişti, vücutlar birbirine değiyor, kafalar hareket ediyordu. Alyx, Raine'in kollarında tuttuğu kişinin kendisi olmasını dünyadaki her şeyden çok diledi.

Kendini önündeki sahneye o kadar kaptırmıştı ki, ilk ok havada süzülüp Raine'in bacağının birkaç santim ötesine düştüğünde, ne olduğundan emin olamadan olduğu yerde kalakaldı. Raine anında tepki verdi ve tek bir hareketle hem Alyx'i hem de Anne'i ormanın zeminine fırlattı.

"Benim peşimdeler," dedi Raine sakince. "Alyx, sen ağaç boyunca hareket edebilecek kadar küçüksün." Başıyla işaret etti. "Atıma ulaşmaya ve silahları almaya çalış."

"Peki ya sen?" diye soluk soluğa sordu bir ok daha tam başlarının üzerine düşerken.

"Anne'i güvenli bir yere götürmeliyim. Bana itaat et!" diye emretti.

Alyx başka bir şey düşünmeden yüzüstü sürünerek ilerlemeye başladı ve ormanın sık örtüsüne doğru ilerledi. Arkasına her ok saplandığında vücudu korkuyla geriliyordu. Arkasına dönmeye korkuyor, Raine'in ölü yattığını görmekten korkuyor ve ilerlemeye çalışıyordu. Devrilmiş ağacın ucuna ulaştığında çömelme pozisyonuna geçti ve koşmaya başladı. Uzaktan ok sesleri duyulduğunda durup yönünü bulabildi.

At, Raine'in o büyük kızgın aygırı, bağlı olduğu yerden çılgınca sırıyordu, yanında bir adam dizginleri yakalamaya çalışıyordu. Eğer atı yakalarlarsa, silahların çoğu eyere bağlı olduğu için savaşmak mümkün olmayacaktı. Lanet olsun Raine, diye düşündü. İpek giysili kadın için o kadar ateşliydi ki her şeyi unutmuştu.

Bir süre sessiz dua ettikten sonra Alyx ağzını açtı ve atın sevdiğini bildiği bir müzik parçasını bıraktı. At anında sakinleşti, kulakları dikildi ve o anda adam dizginleri yakalayıp çözdü ve atı kontrol altına aldı.

"At da efendisi kadar aptal," dedi nefesinin altından, atın nefret ettiği yüksek, keskin ve uyumsuz bir dizi notaya başlamadan önce. Alyx, hayvanın kendisini tutsak edenlerden kurtulup şahlanmasıyla ödüllendirildi. At dörtnala ona doğru koşmaya başladığında, Alyx nefesini tuttu, bir an için büyük hayvandan korktu, sonra bir kez daha şarkı söylemeye başladı ve at sakinleşerek onu yakalayıp binmesine izin verdi.

"Şimdi, lütfen dediğimi yap," diye fısıldadı, koca kafasını ona doğru çevirdiğinde, burun delikleri genişlemiş, gözleri kocaman, savaşta ağır bir adama yardım etmek için eğitilmiş ve eyerdeki bu tüy sıklet insandan hoşlanmamıştı. Yirmi beş aktif koro çocuğunu kontrol etmek için kullandığı ses tonuyla "Git!" diye emretti.

At yanlış yöne gitti ve Alyx dizginleri geri çekip hayvanı geldiği yere geri götürmek için tüm gücünü kullandı.

"Hayır, Raine! Hayır!"

Alyx, büyük canavarı kontrol altına alır almaz Anne'in çığlıklarını duydu ve ağaçları yarıp geçtiğinde orada duruyordu

Raine, kılıcını çekmiş ve ölü bir adamın üzerinde kanlar içinde, yine kılıçlı iki adamla karşı karşıya, Anne ise Raine'in geniş alanının arkasına tutunmuş.

"Onlar babamın adamları," diye bağırdı. "Beni bulmaya geldiler. Sana bulacaklarını söylemiştim." Anne, Raine'i bırakıp yerdeki adamın yanına gitti. "O ölmedi. Onu yanımızda götürebiliriz," dedi Raine'e kızgın bir bakış fırlatarak. "Neden hiç kimseyi dinlemiyorsun?" diye tersledi. "Neden kılıcını çekip sonra konuşuyorsun?"

Alyx, içinde büyük bir öfke dalgası hissederek attan aşağı atladı. Raine'in kendini savunmayacağı gergin yüzünden belliydi. "Önce lordum saldırıya uğradı!" dedi onlara öfke kusarak. "Ona bir ok fırladığında kılıcını çekmeden önce durup oku kimin gönderdiğini mi soracak? Siz, benim güzel leydim, o sizin değerli, tombul bedeninizi kendi bedeniyle korurken gayet memnundunuz, ama şimdi bu size bir erkeğin bakımına mal olduğu için, efendimi çalırların arasına nasıl sokmaya çalıştığınızı hatırlamıyorsunuz."

"Alyx," dedi Raine arkasından, eli omzundaydı. "Unutma, bu bir şövalyelik değil-"

"Şövalye!" diye bağırdı ve dönerek onunla yüzleşti. "Orospu-"

Raine elini kızın ağzına kapatıp onu kendine çekti, kız kendini kurtarmaya çalışırken sırtını göğsüne yasladı. "Anne," dedi sessizce, Alyx'i görmezden gelerek, "beni ve çocuğu da affet. Çok az eğitim aldı. Adamlarını al ve dereye geri dön. Ormandan çıkmanız için size rehberlik edecek birini göndereceğim."

"Raine," dedi hareketsiz adamın yanından kalkarak. "Ben demek istemedim ki..."

"Şimdi git Anne ve ailemden birini görürsen onlara iyi olduğumu söyle."

Bunun üzerine başını salladı, bir adam onun arkasından ata binmesine yardım etti, yaralı adam eyerin üzerinden atıldı ve gittiler.

Görüş alanından çıktıklarında Raine, Alyx'i serbest bıraktı.

"Seni öldürmeye çalıştılar!" diye haykırdı, ona ters ters bakarak. "Ve o kadın, erkeğine zarar verdiğin için sana ateş püskürdü."

Raine omuz silkti. "Kadınları kim anlayabilir ki? O her zaman para ve mal mülkle ilgilenmiştir."

"Anladığım kadarıyla onu iyi tanıyorsun," dedi Alyx, Raine'in elinin ağzına dokunduğunun farkında olarak çenesini ovuşturarak.

"Babası bir keresinde onunla evlenmemi teklif etmişti."

Bu Alyx'in durmasına neden oldu. "Ve sen yapmamaya mı karar verdin, yoksa seni geri mi çevirdi?"

Bir gamzesini göstererek çarpık bir şekilde sırttı. "Beni istediğim her şekilde kabul etti ama ona evlenme teklif etmedim. Bir andan diğerine bocalıyor. Her gün hangi elbiseyi giyeceğine bile karar veremiyor. Eminim sadık bir eş olmaktan hoşlanmayacaktır ve ben de kadınları dövmekten hoşlanmam."

"Hoşlanmıyorsun..." Alyx tükürdü.

"Şimdi," dedi, yaslandığı ağaçtan ilerleyerek, "bugünlük kadınlarla ilgili eğitiminiz bittiyse, şu bacağım ile ilgili bir şey yapmak istiyorum."

Bunun üzerine aşağıya doğru baktı ve ilk kez Raine'in hortumunu ıslatan koyu kan lekesini gördü.

Yedinci Bölüm

" ^ "

"Yaralısın," dedi, sanki onun öldüğünü kastetmiş gibi bir sesle.

"Kötü olduğunu düşünmüyorum, ama belki de bunu görmeliyiz."

Ona doğru koştu, kolunu beline doladı ve ona doğru eğildi. ".
Rosamund'u getireceğim ve-"

"Alyx," dedi eğlenerek. "Ölümcül bir yara değil ve kampa geri dönebilirim. Biliyor musun, sen şimdiye kadar sahip olduğum en kötü yaversin."

"En kötüsü!" diye soluk soluğa bağırdı adam bir ağaç kütüğünün üzerine ağır ağır otururken. "Sen bir nankörsün-"

"Atla uğraşman neden bu kadar uzun sürdü? Hayatım için savaşıyordum ve senin ormanda şarkı söylediğini duyabiliyordum. Düşmanı eğlendirmeyi mi umuyordun?"

Onunla bir daha asla ama asla konuşmayacaktı, diye karar verdi, ona sırtını dönüp ata doğru giderken. Arkasından kıkırdadığını duymak çenesini daha da yukarı kaldırmasına neden oldu.

Adam ayağa kalkmaya çalıştığında bile ona yardım etmeyi reddetti ve onu görmemek için arkasını döndü.

"Alyx, ters tarafa binmem gerekiyor ve at bundan hoşlanmayacak. Onu sabit tutmalısın. Bu bacağı gereğinden fazla sarsmak istemiyorum."

Bunun üzerine atın başını ellerinin arasına aldı, gözlerinin içine baktı ve sesiyle onu kontrol ederek şarkı söylemeye başladı. Raine bir süre atın sırtında oturduktan sonra onunla konuştu ve ata binmesine yardım etmesi için elini uzattı.

Kampa dönüş yolu boyunca eyeri tuttu ve Raine'in kanının uyluğundan aşağı sızmasını izledi. Kan kokusunu alan at zıplamaya başladı ve Raine bir refleks olarak hayvanı kontrol etmek için dizlerini kavradı. Alyx bunun neden olduğu acıyla onun kaskatı kesildiğini hissetti.

"Belki onu şarkılarınızla sakinleştirebilirsiniz," dedi sessizce.

"Benim sesimle demek istiyorsun, değil mi?" diye cevap verdi, hâlâ onun sözlerinden incinmişti. "Nasıl isterseniz," dedi adam sertçe.

Alyx bu sesi daha önce hiç duymamıştı ama acıyı yansıtan bir ses olduğunu anladı. Yarasının kötü olmadığını söylemişti ama kanamanın duracağına dair hiçbir işaret yoktu. Şimdi kızmanın sırası değildi. Şarkı söylemeye başladı ve at sakinleşti.

"Seni kardeşlerime göstermem gerekecek," diye mırıldandı. "Görmeden buna inanmayacaklar."

Kampa yaklaştıklarında, bir şeylerin ters gittiğini hisseden birkaç kişi onları karşılamak için dışarı çıktı.

Raine ona, "Yaralı olduğumu görmeseler daha iyi olurdu," dedi. "Onları kontrol etmek yeterince zor ve şimdi yeni sorunlara ihtiyacım yok."

Hızla attan indi ve Raine'in yanında durdu, vücudu insanların Raine'in bacağını görmesini engelliyordu.

"Bir kavga olduğunu duyduk," dedi siyah dişli bir adam, gözleri açgözlüydü. "Sadece senin kafanda, ihtiyar," diye bağırdı Alyx, herkesi korkutarak

sesinin gücü. Kalabalık gözle görülür bir şekilde sıçradı ve Raine'in atı da sıçradı.

"Geri çekilin," diye emretti. "Hayvan çılgına döndü. Onu kontrol altına almak için kırbaçlamak zorunda kaldık."

İnsanlar Raine'in kanının kokusunu almış, gözleri dönmüş koca ata korkuyla bakarken, Raine eyerinden bir gürz salladı. "Yapacak işiniz yok mu?" diye hırladı. "Joss, çadırıma gel. Senin için bir işim var."

İnsanlar homurdanarak ateşlerine ve kulübelerine geri dönmeye başladılar.

At çadırın önüne geldiğinde durdular ve Alyx, Raine'in attan inmesine yardım etmek için kendini hazırladı.

"Tanrı aşkına bana yardım etmeyin," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Seni görecekler. Git ve atın başını tut. Güzel ve yüksek sesle şarkı söyle ve dikkatleri üzerine çek."

Alyx kendisine söyleneni yaptı ve gerçekten de çok dikkat çekti, öyle ki şarkı üstüne şarkı söylemesini isteyen insanlardan neredeyse yarım saat uzaklaştı. Sonunda Raine'in garip bir şekilde attan inişini örtbas ettiğini hissederek onun çadırına girdi.

Gömleği ve peştamalıyla karyolasına uzanmış, Rosamund kalçasının yanında diz çökmüş, dizlerinin dibinde kanlı su dolu bir leğen duruyordu.

"İşte buradasın!" Raine homurdandı. "O sesini göstermekten başka bir şey yapamaz mısın? Savaşa gidersen Tanrı yardımcımız olsun. Düşmanın senden şarkı söylemeni isteyecek ve sen de bir mumya gibi gösteri yapmak için tüm silahlarını bırakacaksın. Şimdi git Rosamund ve yaraladığım adamla ilgilen. Jocelin, ona yolu göster. Ve sen, benim değersiz ötücü kuşum, bak bakalım bu bacağı bağlayabilecek misin ya da belki şarkı söyleyerek yarayı kapatabilirsin."

Alyx konuşmak için ağzını açtı ama Joss elini onun omzuna koydu, sırtı Raine'e dönüktü. "Acı çekiyor, bunu unutma," diye fısıldadı çadırdan çıkmadan önce.

Raine'in solgun yüzüne bir kez baktığında Jocelin'in ifadesinin doğruluğunu anladı.

"Bana dik dik bakma! Bir işe yara!" diye tükürdü Raine ona.

Bu muameleye katlanmayacaktı. Öfkesi ve düşmanlığı ona sadece zarar verebilirdi. "Sessiz ol, Raine Montgomery!" diye emretti. "Hakaretlerine daha fazla dayanamayacağım. Kıpırdamadan yat, ben de yarana bakayım ama yaralandığın gerçeğini değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Bana hırlamak seni sadece daha kötü hissettirir."

Ayağa kalkmaya başladı ama Alyx'in bir bakışı onu geriye yatırdı. "Birbirlerini öldürecekler," dedi umutsuzca, çadırının dışındaki haydutları kastederek.

"Yapsalar da fark etmez," dedi duygusuzca, karyolanın ve Raine'in yaralı bacağının uzak geçerek. "Dünyada yer kaplamaya degecek beş tane bile yok."

Diz çökerek Raine'in kalçasının yanına gitti ve Rosamund'un oraya koyduğu bezi kaldırdı. Böyle bir yarayı ilk kez görüyordu, deri kesilmişti, delinme yarasından dolayı öfkeyle iltihaplanmıştı, kan hâlâ dışarı sızıyordu ve midesi sıkışmıştı.

"Akşam yemeğini kaybetmeyi mi planlıyorsun?" Raine onun solgunluğunu görünce alay etti. "Çok daha kötü yaralarım oldu, sadece bu seferki çok derin görünüyor."

Önünde uzanan ağır, kaslı kalçalı bacaklarında birkaç kalın yara izi vardı. Çekingen bir tavırla birine dokundu.

"Bir balta bıçağı," diye mırıldandı, arkasına yaslandı, sonunda kan kaybı gücünü tüketmeye başlamıştı.

Elinden geldiğince nazıkçe yarayı temizledi, ne kadar kirli olduğunu görünce kaşlarını çatı, sanki ok kirliydi ve Raine'in etinde kendini temizlemişti. İşini bitirdiğinde yatağının yanına bir tabure çekti ve onu izledi, gözleri kapalıydı, nefes alış veriş sığ ama düzgündü ve uyuyor olmasını umuyordu.

Çok uzun bir süre sonra, gözleri kapalı bir şekilde konuştu. "Alyx," diye fısıldadı ve hemen yanında diz çöktü. "Karyolanın altında bir çanta var. Onu alır mısın?"

Hemen deri çantayı çıkardı ve içinde bir ud olduğunu fark edince gülümsedi.

"Çalabilir misin?" diye sordu.

Kendinden emin bir şekilde gülümseyerek çantayı açtı ve udunu çıkardı, parmakları tellere dokunma kaygısıyla dans etmeye başlamıştı bile. Yumuşak bir sesle kendi bestelerinden birini çalmaya ve söylemeye başladı.

Saatler sonra Raine'in uyuduğundan, karyolada hareketsiz ve solgun yattığından emin oldu ve lavtayı bir kenara bıraktı. Sessizlikte, çadırda sadece onun hırıltılı nefes alışları varken Rosamund'un dönmesini diledi. Raine olduğundan daha kötü görünüyordu ve birinin ona iyileşeceğini söylemesine ihtiyacı vardı.

Çadıra şöyle bir göz attığında suya ihtiyaçları olduğunu gördü, pantolonunun kenarı Raine'in kanıyla ıslanmıştı ve yıkanması gerekiyordu. Sabah olduğunda dışlanmışların kanın nereden geldiğine dair soruları olacaktı.

Sessizce, iki elinde kovalarla çadırdan çıktı ve kamptakilerle temastan kaçınarak nehre doğru ilerledi. Blanche'ın birkaç adamla zar oynadığını görünce rahat bir nefes aldı ve kadının Raine'i görmeye gitmeyeceğini anladı.

Suya ulaştığında, kovaları doldurduğunda ve atletini yıkamaya başladığında hava neredeyse kararmıştı. Üzüntüsünden gömleği de sırlıklam olmuştu. Bir anlık tereddütten sonra onu ve göğüslerindeki bağı çıkardı ve kendi kirli teni ve saçları da dahil olmak üzere her şeyi yıkamaya başladı. Neredeyse donmak üzereyken bağlama beziyle kurulandı ve dişlerini sıkarak çok soğuk, çok ıslak gömleği ve hortumu giydi, dublesini kolunun üzerine attı, kovaları kaptı ve neredeyse koşarak kampa geri döndü.

Çadırın içinde nefesini tutmuş, Raine'in hâlâ uyuyor olmasına sevinerek onu dinliyordu. Kovalardan kurtulduktan sonra ıslak giysilerini hızla attı ve Raine'in dizlerine kadar örten gömleklerinden birini çekti. Risk aldığıının farkındaydı ama doğrusu, uyanıp da kız olduğunu öğrenmesini ummadığından da emin değildi.

Daha gömleği giymemişti ki Raine'den gelen bir inilti onu döndürdü.

"Mary," dedi. "Mary, seni bulacağım."

Bir sıçrayışta onun yanındaydı. Sessiz kalmalı ve kamptaki insanların olduğunu bilmesine izin vermemeliydi. Aptallar, kamptakilerin

Raine çadırının içinde mücevherler ve altınlar saklıyordu ve Alyx'in onları arama fırsatını seveceklerinden hiç Őüphesi yoktu.

"Mary," diye daha yüksek sesle seslendi Raine, büyük bir kolunu sallayarak Alyx'in başını ıskaladı.

"Raine, uyan," diye fısıldadı yüksek sesle. "Kötü bir rüya görüyorsun." Kolunu tutup tenine dokunduğunda, ateşi olduğunu hemen fark etti. Teni dokunulduğunda sıcaaktı.

"Hayır," diye soludu ve Raine'in ona ihtiyaı varken kampı terk ettiği için Rosamund'a lanet okudu. Ateş! Ne yapabilirdi ki? Kendini tamamen işe yaramaz hissederek, su dolu kovalardan birine bir bez batırdı ve alnına koymaya gitti, ama Raine'in kollarından biri ona çarptı ve bezi uçurdu. Kollarını sallamaya devam etseydi, bir çadır direğine ve tüm branda başlarına yıkılacaktı.

"Raine," dedi sertçe, emrederek. "Hareketsiz durmalısın." Adamın iki elini de kendi elleriyle kavradı ve kendini yerden kaldırılmıŐ, yarı yarıya adamın üzerine çekilmiş buldu,

"Mary'yi bulmalıyım," dedi, çok daha yüksek sesle, kelimeleri geveleyerek ve o hareket ettikçe Alyx de hareket etti.

"Seni aşırı büyümüş öküz," diye tısladı. "!"

Bunu fark etmiş gibiydi, çünkü gözlerini açtı ve kadın karanlık çadırdaki ateşin parıltısını görebiliyordu.

Bir an için gözleri görmeden ona baktı, sonra gözleri odaklanır gibi oldu ve bir elini kızın başının arkasına koyarak ağzını kendi ağzına doğru çekti.

Alyx böyle bir Şeyi düşünmüş olsa bile protesto etmesi mümkün değildi. Dudakları Raine'inkilere dokunduğu anda her Şey kaybolmuŐtu. Alyx büyük tutkulara, büyük hislere sahip bir kadındı ve bu tutkusunu her zaman müziğe harcamıŐtı. Raine'in ilk dokunuŐunda, müzik vücudunun her gzeneğinde patladı, melekler Şarkı söyledi, Őeytanlar mırıldandı, korolar yeni notalara ulaştı, mutlu Şarkılar, hüzünlü Şarkılar.

Dudaklarını aralarken başını çevirdi, ağzının i tatlılığını aradı, dili onunkinin ucuna dokundu. Alyx'in de onu nasıl peceğini öğrenmesi bir dakika bile sürmedi. Bir ayağı yerde, diğer

Diğer elleri havada, cennette, vücudu onunkinin yarısı boyunca sallanırken, kollarını onun başının etrafına doladı ve onu kendine doğru çekti, dili onun ağzının derinliklerine daldı. Onu ilk gördüğünden beri istediği şey buydu, bir çocuk gibi değil, olduğu gibi bir kadın gibi davranılmak.

Raine onun saldırganlığına coşkuyla karşılık verdi, dudakları onunkileri emdi, ısırdı, dişlerinin arasına çekti, dilini tatlı kabarıklıklarının üzerinde gezdirdi.

Adamın eli aşağı doğru kayarak baldırının üst kısmına dokunduğunda, nefesini sertçe içine çekti ve adamın yanağını öpmeye başladı, dudakları adamın boynuna doğru iniyordu, defalarca baktığı, ter damlalarının süzülüşünü ilgiyle izlediği o güçlü, kuvvetli boynuna.

Yan tarafına geçip iki elini bacaklarının yanlarında gezdirmeye başladığında, parmakları uyluklarının arkasındaki sert kaslara batıyordu. Kalçalarına ulaştığında ve onları avuçladığında, küçük bir memnuniyet kıkırtısı verdi. "Tatlı kız," diye mırıldandı, başını hareket ettirerek tekrar dudaklarını yakaladı ve ateşli elleri bacaklarını okşarken, etini yoğururken, vücudunun kıvrımlarını ve hatlarını keşfederken öpücük güçlendi.

Ama Alyx pasif bir katılımcı olmaktan hoşnut değildi ve elleri de onu keşfetmeye başladı, gömleğini yukarı çekti, ateşli, meraklı elleriyle ateş gibi yanan tenine dokundu. Göğsündeki kıllar, büyük kıvrımlı yığınlar, hayal ettiği kadar yumuşaktı ve göğsündeki kaslar, dalgalı, kıvrımlı, en çılgın hayal gücünün ötesinde heyecan vericiydi.

"Raine," diye mırıldandı, dudakları ellerini takip ediyor, keten gömlekten nefret ediyordu. Tüm dikkatini kızın ağzıyla yaptıklarına verdiğinden elleri hareketsiz kaldı. Gömlek daha aşağı inmesine izin vermediğinde, alttan başlayıp yukarı çıkabilecek şekilde hareket etti.

Dudakları peştamalın içinde kaybolan saç çizgisine dokundu ve Raine'in nefesi hızlandı, elleri sert ve sıkı kalçalarını kavrarken hareketsiz kaldı. Dudakları yukarı doğru hareket ettikçe, elleri de yukarı hareket etti, boynuna ulaşana kadar gömleği de beraberinde götürdü ve mucizevi bir şekilde, hapseden kumaş parçası vücudundan kayarak güneşte bronzlaşmış, sıcak teninin tamamını Alyx'in görüşüne ve dokunuşuna açtı.

Yavaş hareket eden, kendisine neler olduğunu, cennetten gelen bu perinin kendisiyle seviştiğini daha yavaş fark eden Raine, ustaca bir hareketle hayaleti gömleğinden kolayca çıkardı ve aynı hareketle bir kolunu hayaletin minik beline dolayarak onu yanına çekti.

Çıplak vücudu Raine'in alev alev yanan tenine değdiğinde ve Raine'in sıcak elleri vücudunu keşfetmeye başladığında, altın Lyon kemeriyle gevşekçe çevrelenmiş belinde durduğunda nefes alma sırası Alyx'teydi. Atalarından kalan bu altın kemer dışında hiçbir giysi giymemesinin doğal olduğunu düşünüyor gibiydi. Adamın eli serbest göğüslerine doğru ilerlerken, Raine nefesini tuttu, adamın onu kendi zevkine göre çok küçük bulup reddedeceğinden korkuyordu ama adamın eli onu sardığında ve dudakları boynunu okşadığında, hayalindeki tüm şekil bozukluklarını unuttu. Ve Raine'in ağzı göğsüne doğru bir yol açıp diliyle pembe ucuna dokunduğunda, nefesi kesildi ve ona doğru eğildi, kalçaları nazik olmayan bir şekilde onunkilere çarptı.

Dişleri Raine'in göğüs ucunu çok sert bir şekilde ısırduğunda boğazından alçak, derin ve duygusal bir kıkırdama çıktı ve Raine'in ciyaklayarak ondan uzaklaşmasına neden oldu. Raine hızla bir elini kızın belinin altından geçirdi ve onu kolayca kendisine doğru çekti ve tek bir hareketle kulak memesini dişlerinin arasına aldı. Dişlerinin arasından "Sen benimsin, tatlı orman perim," dedi ve teni kadar sıcak olan nefesi kulağından girip doğrudan karnının çukuruna gidiyor gibiydi.

"Hayır," diye kıkırdadı, kimsenin olumsuz bir cevapla karıştıramayacağı bir tonda, elleri karnındaydı ve ona doğru itiyordu. Adam, kızın kendisinden birkaç santim uzaklaşmasına izin verdi ama eli onu geri çekti, ona sanki ipe asılı bir çocuk oynucağıymış gibi davrandı.

Kendini oyuna kaptıran Alyx onun kendisiyle oynamasından hoşlanmayarak dizlerini göğsüne doğru çekti ve onu itti. En azından bacaklarının gücüne karşı iki kolunun onu tutabildiğini görmekten memnundu.

Alyx'in kıvrılmış pozisyonundan hoşlanmış gibi görünerek onu tuttu ve ellerini onun arka tarafında gezdirdi, sırtını ve bacaklarını okşadı, kalçalarının etrafında kıvrıldı, okşadı ve okşadı, Alyx vücudunun onunki kadar sıcak olduğunu anlayana kadar bir sıcaklık izi bıraktı ve aniden dudakları onunkini bulup onu kendisine doğru ezerken tekrar ciddileşti, sert, sert, tutkusu yükseliyordu, somut bir şeydi, etraflarındaki havada hissettiği ve vücudunun onunkinin üzerinde ezilmesiyle hissettiği bir şeydi.

Sabırsızca, bacaklarını aşağı itti, böylece yan yana, birbirlerine bakacak şekilde uzandılar ve elleri artık nazik değil, talepkârdı, onun küçük bedenini daha büyük olanın içine çekerek, tenlerini kaynaştırmaya çalışıyor gibiydi.

Gözleri kamaşan Alyx, müzik, muhteşem müzik, kafasının içinde uğuldarken ona yaklaşmaya çalıştı, bir bacağını onunkinin üzerine atıp kalçalarına doladı, ayağını dizinin arkasına bağladı.

Raine'in eli yavaşça sırtından aşağı indi, varlığının merkezine ulaşana kadar her köşeyi ve yarığı hissetti. Alyx nefes nefese, gözleri kocaman, ondan geri çekildi, hissetmeye konsantre olduğu için gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Parmağı içine girdiğinde titremeye başladı, bu yeni deneyimden korkuyordu, ona olanlardan, zihninin ve bedeninin hissettiklerinden korkuyordu.

Adamın eli hareket etti, kadının iç bacaklarını okşadı, ona çok hafifçe dokundu, kadının bacaklarını daha da açmasına neden oldu, kadın bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve onu ezmekle tehdit edecek kadar sıkı tuttu.

eli onu bıraktığında Alyx inledi ama adam onu yutmaya çalışırken ağzı onunkini yakaladı ve Alyx neredeyse gözyaşları içinde vücudunu adaminkine daha da yaklaştırdı. Peştamalı kayboldu ve adamın erkekliği onun kadınlığına dokunduğunda, Alyx onun üzerine atladı. Adam onu geride tutarak yavaşça, yavaşça, yavaşça, santim santim içine girdi.

Hareketsiz durdu, onu doldurdu, dinlendi, hislerin bir bedenden diğerine akmasına izin verdi, ta ki Alyx, hevesli, deneyimsiz, sarsakça, beceriksizce hareket etmeye başlayana kadar. Raine'in elleri onun kalçalarını kavradı ve ona rehberlik etti, onu akıcı, yavaş bir hareketle, ritmik olarak, kolayca ve her vuruşta hareket ettirdi, onu acı-zevk içinde daha yükseğe itti.

Daha hızlı hareket etmeye başladığında, Alyx sırtını pençelemeye, boynunu ısırmaya başlayana kadar daha sert ve daha hızlı, daha derin ve daha derin iterek ona uyum sağladı, tüm vücudu bükülmeye ve dönmeye başladı, onunla savaşıyor ve aynı zamanda ondan bir şeyler yalvarıyor gibi görünüyordu.

Raine bir hamleyle onu sırt üstü yatırdı ve muhteşem, lezzetli, görkemli ağırlığını onun üzerine indirdi, onu karyolaya o kadar sert bastırdı ki düşme tehlikesi geçirdi ve bacaklarıyla onu kavradı, ayak bileklerini kilitledi, iki delici, kör edici sertlikte itiş için aşağı inerken kalçalarını ona doğru itti ve Alyx öldü.

Beyaz, sıcak, sarhoş edici müzik tüm vücudunda patladı, derisini parçaladı, vücudu titrerken ve sarsılırken, gücü j leye dönüşene kadar titrerken tüm parçalarını birbirinden ayırdı.

Yapış yapış, korkunç derecede g cs z, vücudunun az önce ne yaptığından ve kendisinin ona ne yaptığından emin olmadan Raine'e sarıldı, onun sıcak tenini, düzensiz nefesini kulağında hissetmesine izin verdi. Bir kolunu hareket ettiren ve kendini taşlarla kaplı dik bir tepeden aşığı yuvarlanmış gibi hisseden Alyx, Raine'in boynundaki nemli saçlara dokundu. Raine hızlı ve sert bir hareketle onun elini tuttu, yan tarafına yuvarlanırken onu da kendisiyle birlikte çekti ve parmaklarını kırmakla tehdit edecek kadar sıkı bir şekilde elini kavradı.

"Benim," diye fısıldadı, elini ağızına götürdü ve uyku onu ele geçirmeden önce iki parmağını öptü.

Alyx birkaç dakika boyunca yarı uykuda, yarı uyanık bir şekilde uyukladı. Bedeni bitkin düşmüştü ama yine de her nasılsa hiç olmadığı kadar canlıydı. Kocas  olmayan bir adamla  iftleştii için utanç duymuyordu, belki de duymalıydı ama şu anda hayatta bu sevgili adamın bacağının üzerinde olmasından, vücutlarından daha fazlasını bir arada tutan bu ıslak yapışkanlıktan başka ihtiyaç duyduğı hiçbir şey yoktu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kollarında uyuyan adama. "Asla benim olamayacağını biliyorum ama şu an için  ylesin. Seni seviyorum," dedi ve nemli bir bukleyi  p p hayatında hiç olmadığı kadar mutlu bir şekilde tekrar uykuya daldı.

Sekizinci Bölüm

" ^ "

Alyx sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanmış bir çadıra uyandı ve Raine'in tenine dokunuşu bir önceki geceden daha sıcaktı. Uykulu halde, huzursuzca hareket etti,

Alyx'in varlığını görmezden gelerek yuvarlandı ve kemiklerini kırmakla tehdit etti. Tüm gücüyle iterek onu üzerinden çıkarmayı başardı ve bütün gece bir yığın halinde buruşuk bir şekilde durdukları için yer yer ıslak, yer yer kuru olan giysilerini hızla giymeye başladı. Bir elbise giyebilmeyi ve erkek çocuğu gibi davranmaktan vazgeçmeyi çok istiyordu. Erkek giysileri ve erkek davranışları insana büyük bir özgürlük veriyordu ama eğer erkek olsaydı dün geceki gibi bir geceyi çoktan kaçırmış olurdu.

Çadırın kapağı açılıp Jocelin, arkasında Rosamund olduğu halde içeri girdiğinde, atletini daha yeni bağlamıştı.

"O ?" Joss, Alyx'i dikkatle izleyerek sordu.

O daha cevap vermeden Rosamund sözlerini kesti. "Ateşi var ve onu düşürmeliyiz. Ben otlarımı getirirken siz de biraz soğuk su getirin."

Alyx hemen kovaları kaptığı gibi nehre gitti.

Sonraki üç gün Alyx için işkence gibiydi. O ve Rosamund, Raine'in ateşini düşürmek için sürekli çalıştılar. Koca vücudu lapalarla sıvanmış ve kadınlar zehirli karışımları zorla boğazından aşağı indirmek zorunda kalmışlardı. Bu zorlamaya her zaman Alyx'in Raine'e değersiz bir dilenciden aşırı büyümüş bir tavus kuşuna kadar her şeyi söylediği, Rosamund'un kıkırdamasına ve bazen de kızarmasına neden olan korkunç komutları eşlik ediyordu. Alyx ona sürekli şarkı söylüyor, sık sık ud çalıyor, yatıştırmak ve böyle çırpınmasını engellemek için her şeyi yapıyordu.

Raine ateşler içinde kıvrılırken, Jocelin haydut kampının kontrolünü elinde tutmaya çalışıyor, Raine'in başlattığı günlük eğitimi uyguluyor ve canilerin birbirlerini öldürmelerini engellemeye çalışıyordu.

"Buna degeceklerine inanmıyorum," dedi Joss, Raine'in karyolasının ayakucunda yere oturarak. "Neden," solunda uyuyan adamı işaret ederek, "onların sorunlarını üstlenmek zorunda olduğunu hissediyor?" Rosamund'dan bir kase güveç aldı.

"Raine herkesi evlat edinir," dedi Rosamund sessizce, her zaman olduğu başı öne eğik. "Kurtarılmaya değer olduğumuza gerçekten inanıyor."

"Biz mi?" Alyx başını kaldırıp Raine'e bakarak sordu. Raine'in yanından hiç ayrılmamış, bir tabureye oturmuş, başını karyolanın kenarına dayamış uyuyordu. "Kendimi bir katille aynı görmüyorum."

"Ya sen Rose?" Jocelin sordu. "Ne suç işledin?"

Rosamund cevap vermedi, ama Joss başını çevirdiğinde ona öyle bir baktı ki Alyx yüksek sesle soludu ve hemen ardından küçük bir öksürükle sesini bastırdı. Rosamund Jocelin'e aşıktı. Alyx birinden diğerine bakarken, her biri olağanüstü güzellikleriyle birbirlerine ne kadar uygun olduklarını gördü. Rosamund'un neden bu korkunç kampta olduğunu biliyordu, çünkü insanlar onun şeytanla işaretlendiğine inanıyordu, ama Joss neden buradaydı?

Ertesi sabah erkenden Raine'in ateşi düştü. Alyx uyuyordu, onun farklı olduğunu hissettiğinde başı çıplak kolunun yanındaydı. Başını kaldırıp ona baktığında, gözlerinin açık olduğunu, çadırın etrafına baktığını ve sonunda yüzünde durduğunu gördü.

Alyx'in kalbi hemen çarpmaya ve ihanet eden teni kızarmaya başladı. Sevişmelerine nasıl tepki verecekti?

Bir an sonra ondan uzaklaştı, gözleri ona hiçbir şey söylemiyordu. "Ne zamandır hastayım?"

"Üç gün," diye cevap verdi, sesi boğazında düğümlendi.

"Ve kampta düzeni sağladınız mı? Yoksa birbirlerini mi öldürdüler?"

"Onlar... onlar iyi. Jocelin başlarının üzerinde bir kılıç tuttu ve barışı korudu." Adam cevap vermeyince nefesini içine çekti. Şimdi onlardan, tutkularından bahsedecekti.

Bunun yerine oturmak için mücadele etti ve Alyx ona yardım etmeye başladığında, sanki hiçbir önemi yokmuş gibi onu itti. Yün battaniyeyi bir kenara fırlatarak sargıları kalçasından yırttı ve bacağındaki yarayı kişisel olmayan bir şekilde inceledi, itti.

"İyileşiyor," diye cüret etti. "Rosamund yaranın kötü olmadığını, sadece ateşinin olduğunu söyledi. Hayatından endişe ediyorduk."

Ona dönerek soğuk ve sert bir bakış attı ve gözlerinde öfke olduğuna neredeyse yemin edebilirdi. "Bana biraz yiyecek getir, hem de bolca. Gücümü yeniden kazanmam gerek."

Alyx hareket etmedi.

"Lanet olsun sana!" Raine böğürdü, sesi çadırın duvarlarını titretti. Patlama belli ki sahip olduğu azıcık gücü de tüketmişti ve bir an için eli alınına gitti. "Bana itaat et," dedi sessizce, arkasına yaslanarak. "Ve oğlum," diye ekledi kadın elinde su kovalarıyla çadırın kapısına ulaştığında. "Bana sıcak şarap getir."

"Oğlum!" Alyx çadırın dışına çıktığında nefesi kesildi.

"Oğlum!" "Alyx?" Joss sordu. "Az önce duyduğum Raine miydi?" Asık suratla başını salladı.

"Sen iyi misin? Ne diye bağııyordu?"

"O koca öküzün ne hakkında böğürdüğünü ben nereden bileyim?" diye çıkıştı. "Benim gibi alçak bir varlık, kralın bir dostunun ne düşündüğünü nasıl bilebilir?"

Alyx'in şaşkınlığına rağmen Jocelin yüksek sesle güldü ve Alyx'in alaycı bir şarkı olduğunu bildiği bir ıslık çalarak yanından ayrıldı.

"Erkekler!" diye küfretti, kovaları nehre fırlattı, suyla birlikte kum ve kayaları çekti ve sonra işlemi tekrarlamak zorunda kaldı. İkinci seferinde durakladı, gözleri yaşardı. "Oğlum," diye fısıldadı akan soğuk suya. Birlikte geçirdikleri geceyi bile hatırlayamayacak kadar az şey mi ifade ediyordu onun için?

Belki de hatırlamak için birkaç saate ihtiyacı vardır, diye düşündü çadıra geri dönerken, Blanche Raine'e yemek istediğini söylemek için durdu.

"Bilmem gerekirdi," dedi Blanche, tatlı ve imalı bir sesle. "Beni yanına çağırdı bile ve şunu söylemeliyim ki Raine Montgomery gücünden hiçbir şey kaybetmemiş," dedi etrafındakilerin duyması için yüksek sesle, giydiği kirli gömleğin üstünü gösterişli bir şekilde ilikleyerek. "Ona yemeğini götürdüm."

Alyx çenesini kaldırarak çadıra girdi, omuzları ağır kovalar tarafından aşağı çekilmişti.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Raine ağzı dolu bir şekilde sordu.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Sana yemek getirmekten daha önemli görevlerim var," dedi öfkeyle. "Ve görünüşe göre o fahişen sana iyi bakabilir."

"Yeterince adil," dedi eşit bir şekilde, bir domuz budu parçalayarak. "Belki de senin bu tutuculuğun üzerinde çalışmalıyız. Kadın kadındır, kırılgan, çaresiz bir şeydir, hayattaki konumu ne olursa olsun korunması ve sevilmesi gereken biridir. Eğer bir fahişeye hanımefendi gibi davranırsanız, o da hanımefendi olur ve bir hanımefendi de fahişe olabilir. Her şey erkeğe bağlıdır. Bunu unutma. Erkekliğe ulaşmana daha çok var, ama ulaştığında-"

"Bunu yaptığım zaman senin tavsiyene ihtiyacım kalmayacak," diye bağırarak çıkışa doğru döndü ve Jocelin'e çarptı. Jocelin'e öfkeli bir bakış atarak onu itti ve çadırı terk etti.

Joss Raine'e baktı, bir tabureye oturdu ve Raine sessizce yemeğini yerken boş boş udunu tıngırdatmaya başladı. Bir süre sonra Joss çalmayı bıraktı.

"Alyx'i ne zamandır tanıyorsun?" Joss sordu.

Raine'in duyduğunu sadece yemek yerken yaşadığı bir tereddüt gösteriyordu. "Birkaç saatliğine, gerçekten," dedi sakince. "Peki ne zamandır biliyorsun?"

"Her zaman." Raine'in yüz ifadesine güldü. "Başka kimsenin bilmemesine şaşırdım. Benim için kardeşinin kıyafetlerini giymiş küçük bir kız gibiydi. Ona erkek dediğinde bunu kastettiğine inanmadım."

"Keşke bana söyleseydin," dedi Raine duyulanarak, yanağında bir gamze belirdi. "Birkaç gün önce benim için bir mektup yazıyordu ve neredeyse onu öpüyordum. Sonrasında saatlerce midem bulandı."

"Onu çok çalıştırdın, biliyorsun."

"Belki de onun şeklini değiştirmeye çalışıyordum," diye güldü Raine. "Bir süredir bacakları beni büyülüyordu."

"Peki şimdi onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Raine tepsiyi iterek karyolaya yaslandı, kendini çok zayıf ve hissediyordu. "Hikâyesinin ne kadarının doğru olduğunu biliyor musun? Pagnell ona ne yaptı?"

"Onu soymakla suçladı, cadı ilan etti, başına büyük bir ödül koydu."

Raine Joss'a tek kaşını kaldırdı, burnunun dibinde olup bitenler hakkında bu kadar az şey bildiği için kendini aptal gibi hissediyordu. "Sence bu kampın pisliği, aralarındaki genç bir kıza nasıl tepki verir? Yakalanması onlara ödül getirecek birine?"

Joss'tan gelen bir homurtu tek cevaptı.

"Raine düşünceli bir tavırla, "Bence erkek olarak kalması ve benim korumam altında olması en iyisi," dedi. Gerçek kimliğini ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur."

"Ama Alyx'e onun bir kız olduğunu bildiğini söyleyeceksin, değil mi?"

"Ha!" Raine homurdandı. "Bırak da benim çektiğim acıyı o da çeksın. O güzel kuyruğunu her fırsatta bana çevirdi ve bu sabah beni nasıl aptal yerine koyduğunu fark ettiğimde boynunu kırabilirdim. Hayır, bırak biraz düşünsün. Hatırlamadığımı sanıyor-" Hızla Joss' baktı. "Kadın olduğunu bilmediğimi sanıyor, bırak öyle kalsın."

Jocelin ayağa kalktı. "Ona çok sert davranmayacaksın, değil mi? Yanılmıyorsam, sanırım sana aşık olduğuna inanıyor."

Raine'in sırtışı yüzünden okunuyordu. "Güzel. Hayır, ona zarar vermeyeceğim ama ona kendi ilacından biraz tattıracağım."

Bir saat sonra, Alyx çadıra döndüğünde, çenesi gökyüzüne dönüktü, Raine ve Jocelin yavaşça zar oyunu oynuyorlardı, ikisi de oyunla pek ilgilenmiyor gibiydi.

"Alyx," dedi Raine, başını kaldırıp bakmaya zahmet etmeden. "Bugün sahada antrenman yaptın mı? Sahip olduğun azıcık kası da kaybetmeden yeterince cılızsın."

"Alıştırma," diye nefes nefese kaldı, sonra kendini sakinleştirdi. "Şimdi anlamadığım bir nedenden ötürü, yaşayıp yaşamadığınla ilgileniyordum ve cılız bedenimi süslemeyi hiç düşünmedim."

Raine şaşkınlık ve incinmiş bir ifadeyle ona baktı. "Alyx, benimle nasıl böyle konuşabilirsin? Yaşadığım için gerçekten kızgın mısın? Git buradan Joss, artık oyun oynayamayacak kadar yorgunum. Belki kendime biraz şarap getiririm - yeterince güçlenir güçlenmez," diye ekledi ve büyük bir yorgunluk gösterisiyle karyolaya uzandı.

Joss boğulurcasına öksürdükten sonra zarları cebine attı, Raine'e gözlerini devirdi ve çadırdan ayrıldı.

Alyx uzak durmaya çalıştı ama Raine'in karyolaya yığıldığını, solgun ve çaresiz görüldüğünü görünce yumuşadı. "Sana şarap getireceğim," diye iç geçirdi ve şarabı ona uzattığında eli öyle titriyordu ki

kolunu omuzlarına dolamak, onu desteklemek ve bardağı dudaklarına -şu anda bile nefesini hızlandıran dudaklarına- tutmak zorunda kaldı.

"Yorgunsun," dedi Raine sempatik bir şekilde. "Hem ne zamandır banyo yapmıyorsun? Dünyada hiç kimse senin yaşındaki bir çocuk kadar kirlenemez. Ah, neyse," dedi gülümseyerek ve arkasına yaslandı. "Bir gün doğru kadını bulduğunda onu memnun etmek isteyeceksin. Paris'in dışında bir turnuvaya katıldığımı sana hiç anlatmış mıydım? Üç kadın vardı-"

"Hayır!" diye bağırdı ve adamın ona masumca göz kırpmasına neden oldu. "Senin kirli hikâyelerini dinlemek istemiyorum."

"Bir yaver silahlardan daha fazla eğitim almalıdır. Örneğin lavta çalarken seçtiğin melodiler ve söylediğin sözler bir kadın için daha uygundur. Bir kadın güçlü, kendinden emin bir erkekten hoşlanır, sesi daha çok bir kadın gibi çıkan, ağlayan bir gençten asla hoşlanmaz."

"Bir feryat-!" diye başladı, iyice aşağılanmıştı. Güzel olmayabilirdi ama müziğinden emindi. "Peki sen kadınlar hakkında ne biliyorsun?" diye hırladı. "Eğer kadınlar hakkında müzik kadar az şey biliyorsan, sen de en az senin kadar cahilsin-"

"Ne gibi?" dedi ilgiyle, yüzünü ona dönmek için bir dirseğinin üzerine dayanarak. "Yakışıklı mı? Güçlü mü? Şehvetli mi?" diye sordu, neredeyse ona bakarak.

"Boşuna!" diye bağırdı.

"Ah, keşke büyüklüğün sesinin gücüyle eşleşseydi. Hiç çılgılık atarak kale duvarlarını yıkmayı denedin mi? Belki de bir nota çalabilirsin ve düşmanın atlı ordusu seni vahşi doğaya doğru takip eder."

"Kesin şunu! Kes şunu!" diye bağırdı. "Senden nefret ediyorum, seni büyük, aptal, sinmiş *asilzade*!" Bu sözlerle çadırın kapısına doğru döndü ama Raine, alçak ve emredici sesiyle onu geri çağırdı.

"Rosamund'u getirir misin? Kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

Ona doğru bir adım attı ama kendini geri çekti ve çadırdan çıktı. birçok insan duruyordu, belli ki çadırın içindeki tartışmayı duymuşlardı. Gülüşen ve birbirlerini yumruklayan insanları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Diğer yandan, Alyx eğitim alanına gitti ve üç saat boyunca ok ve yayla pratik yaptı.

Sonunda bitkin bir halde nehre gitti, yıkandı, saçlarını yıkadı ve çadıra dönmeden önce yemek yedi.

Çadırın içi karanlıktı ve Raine'den ses gelmediği için onun uyuduğunu varsaydı. Şimdi, diye düşündü, eğer cesareti olsaydı, bu kamptan uzaklaşır ve bir daha asla geri dönmezdi. Neden kendisi için özel olan bir şeyin bu krallığın efendisi için bir şey ifade ettiğini düşünüyordu ki? Hiç şüphesiz yatağına girip çıkan kadınlara alışkındı ve onlara pek dikkat etmiyordu. Bir tanesinin daha ne önemi vardı ki? Eğer kız onun son fethi olduğunu açıklarsa, güler miydi yoksa belki de onu birçok kadınından biri olarak kabul etmeye mi çalışırdı? Blanche'la birlikte sırayla onu eğlendirecekler miydi?

"Alyx?" Raine uykulu bir şekilde sordu. "Uzun zamandır yoktun. Bir şeyler yedin mi?"

"Bir kova dolusu," dedi iğrenç bir şekilde, "böylece senin atın kadar büyüyebilirim."

"Alyx, bana kızma. Gel yanıma otur ve bana bir şarkı söyle." "Senin sevdiklerin gibi şarkılar bilmiyorum."

"Ben hallederim," dedi ve sesi o kadar yorgundu ki, kadın rahatladı, lavtayı eline aldı ve sessizce çaldı, ezgiyle mırıldandı.

"Judith seni sevecek," diye mırıldandı.

"Judith mi? Kardeşinin güzel karısı mı? Onun gibi bir hanımefendi neden bir avukatın... oğluyla uğraşsın ki?" Neredeyse "kızı" diyecekti.

"Müziğini sevecek," dedi, sesi uykuyla ağırlaşmıştı ve Alyx çalmaya devam etti.

Onun uyuduğundan emin olunca yanına gitti, yatağının yanında diz çöktü ve bir süre onu izledi, hayatta olduğuna emin olmaktan başka bir şey yapmadı. Sonunda kendi sert yatağına gitti ve ağlamamak için tüm gücünü kullandı.

Sabah Raine antrenman sahasına gitmek için ısrar etti. Alyx ya da Jocelin'in hiçbir itirazı onu bir gün daha dinlenmeye ikna edemedi. Yürürken Alyx alnındaki teri, kendini hareket etmeye zorlarken gözlerindeki donuk bakışı görebiliyordu.

"Eğer ölürsen, bize ne faydan olacak?" Alyx ona doğru fırlattı.

"Eğer ölürsem bizzat gidip aileme haber verir misin?" dedi o kadar ciddi ki nefesi kesildi. Sonra bir gamze parladı ve onun kendisiyle dalga geçtiğini anladı.

"Senin büyük cesedini bir atın üzerine atacağım ve mükemmel ailenle buluşmaya gideceğim, ama yas tutmak için kız kardeşlerinle birlikte diz çökmeyeceğim."

"Vefatıma kız kardeşlerim dışında ağlayacak başka kadınlar da olacak. Sana hiç Judith'in hizmetçisi Joan'dan bahsetmiş miydim? Hayatımda ondan daha coşkulu bir kadın tanımadım."

Bunun üzerine Alyx arkasını döndü, Raine'in gürleyen kahkahasına karşı sırtı kaskatı kesildi.

Bir saatlik antrenmandan sonra Alyx, Rosamund'un Raine için hazırladığı bitki içeceğinden almak için çadıra koştu ve orada Blanche'ı kıyafetlerini karıştırırken buldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Alyx, Blanche'ın suçluluk duygusuyla sıçramasına neden olacak şekilde sordu.

"Çamaşır için," dedi, gözlerini kaçırarak.

Alyx buna güldü. "Ne zamandan beri sabunun ne olduğunu biliyorsun?" Hızlı bir hareketle Blanche'ın kollarını yakaladı. "Bana doğruyu söyleyen iyi olur. Hırsızlığın cezasının ne olduğunu biliyorsun, sürgün."

Blanche, Alyx'ten uzaklaşmaya çalışarak, "Buradan gitmeliyim," diye sızlandı. "Artık burada benim için hiçbir şey yok. Bırakın gideyim!"

Blanche çekerken Alyx itti ve Blanche odanın bir ucundan diğerine savruldu, sırtı bir çadır direğine çarptı.

"Bunun karşılığını sana ödeyeceğim," diye alay etti Blanche. "Lord Raine'i benden aldığın için seni pişman edeceğim."

"I?" Alyx sesini zevkten uzak tutmaya çalışarak sordu. "Peki Raine'i nasıl aldım?"

"Biliyorsun artık beni yatağına almıyor," dedi ayağa kalkarak. "Artık bir oğlu var-"

"Dikkatli ol," diye uyardı Alyx. "Bana öyle geliyor ki sana olan kızgınlığım konusunda endişelenmelisin. Ben içeri girdiğimde ne arıyordun?"

Blanche konuşmayı reddetti.

"O zaman sanırım Raine'le konuşmam gerekecek," dedi Alyx ve gitmek için döndü.

"Hayır!" Blanche gözyaşları içinde konuştu. "Gidecek başka yerim yok. Lütfen ona söyleme. Çalmayacağım. Daha önce hiç çalmadım." "Raine'e söylememenin bir bedeli var."

"Ne?" Blanche korkmuş bir halde sordu.

"Bana Jocelin'den bahset."

"Jocelin mi?" Blanche sanki bu ismi daha önce hiç duymamış gibi sordu.

Alyx ona sadece ters ters baktı. "Yakında özleneceğim ve eğer biri beni almaya gelene kadar hikâyeyi öğrenemezsem, Raine çaldığını duyacak."

Blanche hemen hikayeye başladı. "Jocelin bir jonglördü ve bütün yüksek tabakadan hanımlar onu istiyordu, sadece müziği için değil..." Tereddüt etti. "Adam hiç yorulmadı," dedi hüzünle ve Alyx'i ilk elden bilgi sahibi olduğuna inandırdı.

"Leydi Alice'in emriyle Chatworth kalesine gitti."

Chatworth ismi Alyx'in kafasını kaldırmamasına neden oldu. Chatworth, Raine'in kız kardeşini ve baldızını elinde tutan adamdı.

"Leydi Alice kötü bir kadındı," diye devam etti Blanche, "ama kocası Lord Edmund daha da kötüydü. Kadınları dövmeyi, onları götürürken çırpınışlarını izlemeyi severdi. Constance adında bir kadın vardı ve onu ölene kadar dövdü ya da en azından öldüğünü sandı. Cesedi yok etmesi için Joss'a verdi."

"Ve?" Alyx cesaretlendirdi. "Fazla zamanım kalmadı."

"Kadın ölmemişti ve Joss onu sakladı, sağlığına kavuşturdu ve ona aşık oldu."

"Joss'un yeteneklerine sahip bir adam için bu alışılmadık bir durum muydu?"

Blanche birden çok gergin görünmeye başladı, elleri birbirini çekştiriyor, önce bir ayağının, sonra diğerinin üzerinde duruyordu. "Daha önce kimseyi sevdiğini sanmıyorum. Lord Edmund kızın hala hayatta olduğunu öğrenince, onu tekrar kendine aldı ve Jocelin'i *bir zindana* attı. Ve kız... bu Constance..."

"Evet?" Alyx sabırsızca konuştu.

"Joss'un ölmüş kadar iyi olduğunu düşündü ve bu yüzden kendini öldürdü."

Bunun üzerine Alyx böyle bir günah karşısında istavroz çıkardı. "Ama Joss dışarı çıktı ve buraya geldi," diye sözlerini tamamladı.

"Ama önce Lord Edmund'u öldürdü," dedi Blanche sessizce ve Alyx'i iterek çadırdan kaçtı.

"Bir lordu öldürdü," diye fısıldadı Alyx kimseye. Kellesi için büyük bir ödül olduğuna şüphe yoktu ve kamptaki kadınlarla hiçbir şey yapmak istememesine de şaşmamalıydı. Alyx bir erkeği sevmenin ve onu kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Raine arkasından öfkeyle sordu. "En az bir saattir yoktun ve seni burada tek başına hiçbir şey yapmadan dururken buldum."

"Çalışacağım," diye mırıldandı ve arkasını döndü.

Kolunu yakaladı ama ona dokunduğu anda bıraktı. "Kötü bir haber mi aldın?"

"Seni ilgilendirecek bir şey yok," diye tersledi çadırdan çıkmadan önce.

Alyx'in günün geri kalanındaki düşünceleri Jocelin ile ilgiliydi. Joss tatlı, nazik, duyarlı bir adamdı ve onu sevecek birini hak ediyordu. Joss'a aşık olabilmeyi diledi; her şey ne kadar kolay olurdu. Bir gün, muhtemelen yakında, Raine ormanı terk edip zengin ailesinin yanına dönecek ve o da yalnız kalacaktı.

Dalgınca kılıcını kaldırıp başının üzerine indirmeye çalışırken, gözleri alanın köşesinde bir hareket yakaladı. Gölgelelerin arasında, hareketsiz durmuş onu izleyen Rosamund'du. Onun bakışlarını takip eden Alyx, kadının sadece Jocelin'e baktığını, gözlerinde tutku, ateş ve Alyx'in de fark ettiği gibi şehvet parladığını gördü. Baş eğik değildi ve ilk kez onda boyun eğme, doğduğu için özür dileme yoktu.

"Alyx! Gevşiyorsun!" Raine ona bağırdı ve yüzünü buruşturarak aklını tekrar eğitimine verdi.

O gece, bitkin ve hâlâ çok zayıf olan Raine dinlenmek için karyolasına giderken, Alyx soğuk gece havasında dışarıda oturup bir kâse fasulye yedi. Yanında Jocelin oturuyordu.

"Gömleğini yırtmışsın," diye yorum yaptı. "Biri senin için dikmeli." Alyx nefes alamadan üç kadın neşeyle dikeceklerini söylediler.

Joss kâsesine bakarak, "Hayır," diye mırıldandı. "Bu haliyle bile yeterince iyi."

"Onlardan birine gömleğini ver," dedi Alyx sabırsızlıkla. "Seni ısıtmak için Raine'inkilerden birini getireceğim. Onda fazlasıyla var."

Alyx aceleyle çadıra giderken Joss isteksizce gömleğini çıkardı, Raine'in uyuyan haline bir göz attı ve kolunda bir gömlekle tekrar dışarı fırladı. Dışarıda durakladı. Jocelin ateşin önünde oturuyordu, vücudu belden yukarısı çıplaktı, etrafındaki kadınlar Joss'a, yakışıklılığına, bariz melankolisine aç gözlerle bakıyorlardı ve uzakta bir tarafta Rosamund duruyordu. Ama Jocelin kadınlardan hiçbirine bakmadı.

Ateşin başında Alyx, Joss'a gömleğini uzattı ve kendine bir fincan kaynar elma şarabı alıp soğutmak için sıvının üzerine üfledi.

Birdenbire, ışık çemberinin hemen dışından gelen bir ses herkesin başını o yöne çevirmesine neden oldu.

Alyx daha sonra ne yaptığını bilinçli olarak planladığını hatırlamıyordu. Kimse bakmıyordu, Jocelin'in çıplak bedeninin yanında duruyordu ve elinde sıcak elma şarabı vardı. Tek düşündüğü, Joss yaralandıysa Rosamund'a gitmesi gerektiği idi ve bir sonraki an elma şarabının yarısını Joss'un koluna döktü.

Anında pişman oldu. Jocelin ondan uzaklaştı, gömleği kucağından düştü.

"Joss, ben..." diye söze başladı, dehşet içinde adamın kolundaki kızaran deriye bakıyordu.

"Rosamund," diye fısıldadı biri. "Rosamund'u getirin."

Birkaç saniye içinde Rosamund oradaydı, serin parmakları Joss'un kolundaydı ve onu gölgelere doğru götürüyordu.

Alyx bunun farkında değildi ama gözlerinde yaşlar vardı ve az önce yaptığı şey yüzünden vücudu titriyordu. Her şey çok hızlı olmuştu ve düşünecek zamanı olmamıştı.

Büyük bir el ensesine yapışarak onu felç etti.

"Beni nehre kadar takip edeceksin ve eğer etmezsen şimdi sırtına bir kırbaç indireceğim," diye kulağına homurdandı Raine, sesini zar zor gizleyerek

Öfke.

Joss'a yaptıklarından dolayı duyduğu suçluluk duygusu yerini dehşete bıraktı. Sırtına bir kırbaç mı? Yutkunarak Raine'i karanlık ormana kadar takip etti. Cezayı hak etmişti, çünkü arkadaşını incitmeye hiç hakkı yoktu.

Dokuzuncu Bölüm

" ^ "

Nehrin kıyısında Raine ona döndü, ince dudakları hırıltıyla kıvrılmıştı. "Seni dövmeliyim," dedi şiddetle ve onu bir kez hafifçe iterek soğuk toprağa yuvarlanmasına neden oldu.

"Peki Jocelin'in sana ne kötülük yaptığını düşündün?" diye sordu dişlerini sıkarak. "Pantolonunun kesimini mi kısıkdandın? Hoşunuza gitmeyen bir şey mi söyledi? Belki de senden daha iyi bir şarkı çalıyordu."

Bu onun dikkatini çekti. "Kimse benden daha iyi değil," dedi kararlı bir şekilde, gözlerini ona dikerken çenesi öne doğru çıkıktı.

"Lanet olsun sana!" dedi ve gömleğinin önünden tutup onu yukarı doğru çekti. "Sana güvenmişim. Sınıfında onur duygusuna sahip birkaç kişiden biri olduğunu sanıyordum. Ama sen de diğerleri gibisin; küçük farklılıklarının onurunun önüne geçmesine izin veriyorsun."

İkisi tuhaf bir çiftti, Raine Alyx'in iki katı büyüklüğündeydi, onun üzerinde yükseliyordu, ama Alyx'in sesi kimsenin sesine benzemiyordu. "Onur," diye bağırdı ona. "Sen bu kelimenin anlamını bilmiyorsun. Ve Jocelin benim arkadaşım. Onunla aramızda hiçbir fark yok." Kiminle anlaşmazlığı olduğunu açıkça belirtmişti.

"Yani! Senin küçük aklın eğlence olsun diye onun üzerine kaynar elma şarabı döktü. Alice Chatworth gibisin. O kadın acı vermeyi ve almayı seviyor. Onun gibi olduğunu bilseydim-"

Bununla birlikte Alyx yumruğunu iki katına çıkardı ve Raine'in karnına vurdu. Raine ona gözlerini kırıştıtırırken, Alyx yanındaki kılıfından bıçağını kaptı. "Aptal ailenin geçmişini anlatma bana," diye bağırarak bıçağın ucunu karnına bastırdı. "Jocelin'e ne yaptığımı ve neden yaptığımı açıklayacağım, ama senin için, seni kibirli palavracı, hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Tek kelime gerçek olmadan yargılıyor ve mahkûm ediyorsun."

Raine sabırsızlıkla bıçağı uzaklaştırmak için kolunu itti ama Alyx'in refleksleri son haftalarda hızlanmış, Raine'inkiler ise ateşi yüzünden körelmişti. Bıçak elinin arkasını ve yan tarafını kesti ve her ikisi de kesikten akan kanı izlerken durdular.

"Kana , değil mi?" Raine söyledi. "Ya benim ya da arkadaşımın. Sana nasıl acı çekeceğini göstereceğim." Ona doğru uzandı ama Raine ondan kaçtı.

Onu yakalaması iki denemesini aldı ve yakaladığında elleri omuzlarına kenetlendi ve onu çok sert bir şekilde salladı. "Bunu nasıl yapabildin?" diye sordu. "Sana güvenmiştim. Bana nasıl ihanet edersin?"

Kafası uçmak üzereyken kelimeleri algılaması zor oldu ama sonunda ne dediğini anlamaya başladı. Jocelin Raine'in sorumluluğundaydı ve o da görevlerini ciddiye alıyordu. "Rosamund, Rosamund, Rosamund," diye mırıldanmaya başladı.

Sonunda onu duyduğunda, onu sarsmayı bıraktı. "Söyle bana," diye bağırды yüzüne.

Adamın onu sarsmasının etkisiyle vücudu güçsüz düşmüştü. "Rosamund Jocelin'e aşık ve Constance'ın yerini alabileceğini düşündüm ama ayrı kalırlarsa olmaz."

Bu Raine için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Parmakları Raine'in omuzlarında sıkılaştı ve Raine yakında bu işin üstesinden gelip gelemeyeceklerini merak etti. Çabucak Joss'un Constance hakkındaki hikâyesini anlattı, Chatworth ismini atladı.

Raine'in şaşkın sessizliği havayı doldurdu. "Çöpçatanlık mı yapıyorsun?" diye mırıldandı. "Bazı aptalca aşk fikirleri yüzünden Jocelin'i mi yaraladın?"

"Sen aşktan ne anlarsın ki?" diye çıkıştı ona. "Kadınlar hakkında o kadar az şey biliyorsun ki, birini gördüğünde tanıyamıyorsun."

"Doğru," diye karşılık verdi hemen. "Konu kadınların yalancı ve aldatıcı yöntemlerine geldiğinde ben masumum."

"Bütün kadınlar yalancı
değildir." "Yalancı
olmayan birini söyle."

Kendisinden bahsetmek için can atıyordu ama yapamıyordu. "Rosamund," diye ağzından kaçırdı. "O iyi, nazik bir insan."

"Bir erkeği tuzağa düşürmek için böyle yöntemler kullandığında değil."

"Tuzak! Kim bir erkek gibi iğrenç bir örneği yakalamak ister ki?" Raine'in gözlerinin parladığını görünce tiradını durdurdu. "Biliyorsun," diye nefes nefese kaldı. "Biliyorsun."

Varsayımlarının doğruluğu hakkında spekülasyon yapmak için fazla zaman kaybetmedi, kendini yerden kaldırdı ve yumruklarını sıkarak ona doğru uçtu. "Sen-!" diye öfkeyle söze başladı ama Raine onu durdurdu. Onu yakaladı, hafif bedenini kendine doğru çekti ve ağzını kendi ağzına yaklaştırdı. Açlıkla onu öptü, eli başının arkasındaydı, diğer eli belindeydi ve onu yerden kaldırıyordu.

"Benim zayıf bir adam olduğumu unutma," diye fısıldadı. "Ve eğitim alanında geçen uzun bir gün-"

Alyx onu omzundan ısırdı. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"İstediğim kadar uzun değil. Neden bana en başından söylemedin? Neden erkek gibi giyinmek zorunda kaldığını anlıyorum ama bu sırrı saklayabilirdim."

Yüzünü onun boynuna gömdü, yumuşacık, tatlı bir teni vardı. "Seni tanı mıyordum. Oh, Raine, gerçekten *çok mu* zayıfsın?"

Raine'in kahkahası vücudunda gümbürdeyerek onu kendisinden uzaklaştırdı ve havaya fırlattı. "Aşkın ilk tadını aldın ve duramıyorsun, öyle mi?"

"Müzik gibi," dedi hülyalı bir şekilde, "en iyi müzik."

"Eminim bunu bir iltifat olarak kabul etmeliyim," dedi ve pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

Bir an için Alyx'in aklından, ateşin duyularını bulanıklaştırmadığı şu anda onun düz göğüslü bedeninden hoşlanmayacağı geçti. "Raine," dedi elini onun elinin üzerine koyarak. "Bir oğlana benziyorum."

Kadının sözlerini anlaması biraz zaman aldı. "O bacaklarınla beni çıldırtıyorsun ve şimdi de erkek gibi görüldüğünü mü söylüyorsun? Senden bir erkek yaratmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve başaramadım. Ama senden bir kadın yarattım."

Alyx nefesini tutarak adamın kendisini soymasına izin verdi ve adam onun zayıf bedenine sıcak, arzulu gözlerle baktığında, değersiz olduğuna dair tüm hislerini unuttu.

Bir kahkaha atarak adamın giysilerini yırttı ve uzanabildiği her şeyi adamın teninden çekip aldı.

Raine onu yere indirdi, onunla sevişirken ellerini çıplak sırtında tuttu. Daha önce hiç böyle bir coşkuyla karşılaşmamıştı.

"Sana zarar vermiyor muyum?" diye mırıldandı onun küçük bedenini tutarken.

"Sadece biraz ve sadece doğru yerlerde. Oh, Raine, ateşinin hiç geçmeyeceğini sanmıştım." Bu sözlerle Raine onun üzerine atladı ve Raine şaşkınlık dolu bir bakıştan sonra ellerini onun ince kalçalarına koydu.

"Benim için şarkı söyle, benim küçük bülbülüm," diye fısıldadı onu kaldırıp şaftının üzerine indirirken.

Alyx'in nefesi gerçekten de müzikaldi ve Raine'in büyük elleri göğüslerine doğru ilerlerken, onu ısıtırken, heyecanlandırırken hareketinin ritmini yakalaması sadece birkaç dakikasını aldı. Elleri vücudunun her yerinde gezindi, altın Lyon kemerinde kısa bir süre durdu, sonra kendini kaldırıp indirirken çalışan uyluklarına indi.

Raine'in parmak uçları keşfetti, okşadı, ta ki aciliyeti artana ve elleri kalçalarına gömülene, onu tutana, istediği gibi yönlendirene kadar. Yukarı doğru şiddetli bir hamleyle, Alyx titrerken, ürperirken ve öne doğru üzerine düşerken kendini tüketti.

"Bu kadar kadın nasıl olur da erkek kılığına girebilir?" diye mırıldandı, elleri saçlarına dolanmış, şakağını öpüyordu. "Beni delirtmekle tehdit etmene şaşmamalı."

"Oh?" diye sordu, cevabına duyduğu ilgiyi gizlemeye çalışarak. "Ne zaman oldu bu? Senin için getirilecek biri olmasaydım hayatta olduğumu bildiğini asla tahmin edemezdin."

"Belki de eğildiğinizde ya da bacağınızı yüzüme doğru savurduğunuzda ya da buna benzer erkekçe olmayan şeyler yaptığınızda."

"At-! Ben öyle bir şey yapmadım. Peki ya sen? Sırtına tırmanmamı, seni kucaklamamı! Bütün erkeklere böyle mi davranıyorsun?"

Ona güldü. "Erkekler gücümle ilgilenirdi. Üşüdün mü?"

Adamın üzerine kapandı, vücudu sadece onunkine değiyordu. "Hayır."

"Alyx!" Başını kaldırdı. "Kaç yaşındasın sen?" Yüzünde korku vardı.

Ona kibirli bir bakış attı. "Yirmi yaşımdayım ve eğer büyüyeceğimi umuyorsan

."

Kıkırdayarak başını tekrar aşağı itti. "Tanrı sana müzik yeteneğini vermiş, daha ne isteyebilirsin ki? Çocuk olmandan korkuyordum. On ikiden fazla göstermiyorsun."

"Müziğimi seviyor musun?" diye sordu masumca, sesini yumuşak ve baştan çıkarıcı bir hale getirerek.

"Benden daha fazla iltifat alamayacaksın. Görünüşe göre zaten çok fazla iltifat almışsın. Seni kim eğitti?"

Ona kısaca rahip ve keşişten bahsetti.

"Demek yirmi yaşında bakire ve Pagnell olmak böyle bir şey... Sus," dedi kadın konuşmaya başlayınca. "O bir korkak ve sen benim yanımdayken sana zarar veremez."

"Oh, Raine! Bunu söyleyeceğini . Biliyordum! Soylu olmanın pek çok avantajı var. Şimdi krala gidip ondan af dileyebilirsin, sonra sen ve ben evine gideriz. Senin için şarkı söyleyeceğim, senin için çalacağım çok mutlu olacağız."

Raine tek bir hareketle onu üzerinden itti ve giyinmeye başladı. "Kraldan af dileyin," dedi nefesinin altında. "Peki ben affedilmek için ne yaptım? Ailemden iki kişinin esir tutulduğunu unuttun mu? *Neden* burada olduğumu unuttunuz mu? Peki ya o kamptakiler? Bir an Çitleme Yasaları hakkında vaaz veriyorsunuz, sonra da çiftçilerin buldukları bu yeni yuvayı terk etmelerini istiyorsunuz."

"Raine," diye yalvardı gömleğini boynuna tutarak, "öyle demek istemedim- Kral Henry hikâyeyi bir de senin ağzından dinlese sana yardım ederdi. Bu Chatworth denen adamın aileni elinde tutmasına izin verilmemeli."

"Henry!" diye hırladı. "Ondan sanki bir tanrıymış gibi bahsediyorsun. O açgözlü bir adam. Beni neden kanun dışı ilan ettiğini biliyor musun? Topraklarım için! Tüm gücü soylulardan alıp kendine saklamak istiyor. Elbette, sizin için iyi şeyler yaptığı için sınıfınız onun bunu yapmasını istiyor, ama kötü bir kral gücü ele geçirdiğinde ne olur? En azından soylular söz konusu olduğunda, kötü bir kral sadece küçük bir bölgeyi kontrol eder. Ya Pagnell kral olsaydı? Onun gibi bir adamın peşinden gitmek ister miydiniz?"

Aceyle gömleğini çekti. Raine'i hiç bu kadar kızgın görmemişti. "Bütün İngiltere'den bahsetmiyordum," diye yatıştırdı. "Bizi kastetmişim. Onlarla birlikte olursan ailen için daha iyi şeyler yapabileceğine eminim."

"Ve bunun için kralın önünde diz çökmemi mi istiyorsun?" diye fısıldadı. "İstediğin bu mu? Beni sürünürken, şeref yeminimden vazgeçerken mi görmek istiyorsun?"

"Onur!" dedi yüksek sesle. "Onurun bununla ne ilgisi var? Kralın adamlarını kullanmakla hata ettin."

Bir an için adamın ona vuracağından emin oldu ama adam geriye doğru bir adım atarak ondan uzaklaştı, gözleri alev alev yanıyordu. "Onur benim için her şeydir," diye fısıldadı kampa geri dönmeden önce.

Olabildiğince çabuk giyinip onun peşinden koştu.

Raine'in çadırının önünde, elinde bir mesajla kardeşinin adamlarından biri duruyordu. Adamı gördüğüne memnun olmuştu. Belki de evden gelen iyi bir haber Raine'e öfkesini unutturabilirdi.

Aceyle mesajı aldı ve Raine'e bakmadan çadırın içine girdi. Gülümseyerek mesajı açtı ve bir an sonra omuzları düştü.

"Ne oldu?" Raine homurdandı. "Biri mi hasta?"

Raine'e baktığında Alyx'in gözlerinde yaşlar vardı. Bakışları kilitlendiğinde, gözleri sertleşti.

"Ne oldu?" diye sordu ona.

"Senin... kız kardeşin Mary... öldü," diye fısıldadı.

Raine'in yüzünde, ağzının kenarlarında beliren parça beyaz dışında hiçbir duygu yoktu. "Peki Bronwyn?"

"Roger Chatworth'ten kaçtı ama henüz bulunamadı. Kardeşlerin onu arıyor."

"Daha fazlası var mı?"

"Hayır. Hiçbir şey. Raine-" diye başladı.

Onu kenara itti. "Git! Beni yalnız bırak."

Alyx ona itaat etmeye başladı ama arkasına bakıp onun kaskatı kesilmiş sırtını görünce onu bırakamayacağını anladı. "Otur!" diye emretti ve adam ona döndüğünde gözleri cehennemden gelen kara kömürler gibiydi.

"Otur," dedi, daha sessiz, "ve konuşacağız."

"Bırak beni!" diye hırladı ama bir tabureye oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Alyx hemen ayaklarının dibine oturdu ama ona dokunmadı. "Nasıl biriydi?" diye fısıldadı. "Mary kısa boylu muydu, şişman mı? Sık sık güler miydi? Sana ve kardeşlerine bağırır mıydı? Kafana bir sopa indirmek isteyecek kadar inatçı olduğunda ne yapardı?"

Bunun üzerine başını kaldırdı, gözleri karanlık ve öfkeliydi. "Mary iyiydi, nazikti. Hiçbir kusuru yoktu."

"Bu iyi bir şey," dedi Alyx. "Senin katır kafalılığına dayanabilmesi için bir azize olması gerekirdi ve kardeşlerinin de en az onun kadar kötü olduğuna şüphe yok."

Raine'in eli boğazına yapıştı ve tabureyi fırlattı. "Meryem bir melekti," dedi yüzüne doğru, vücudunu sıkıştırarak, elleri sıkılaştı.

"Beni öldüreceksin," dedi teslim olmuş bir sesle, soluk soluğa. "Ve yine de Mary geri gelmeyecek."

Bir süre sonra ellerini indirdi ve onu kendine doğru çekti, kolları onu sararken vücudunu imkansız yönlere çevirdi. Yavaşça, saçlarını okşarken onu sallamaya başladı.

"Bana meleşinden bahset. Bana kardeşlerinden bahset. Judith nasıl biri? Ya Bronwyn?"

Onu konuşturmak kolay olmadı ama kelimeler dökülmeye başladıkça yakın, sevgi dolu bir aile gördü. Mary beş kardeşin en büyüğüydü ve küçük kardeşleri tarafından çok seviliyordu. Raine onun özverisinden ve yakın zamanda Bronwyn'le birlikte bir serf çocuğunu kurtarmak için hayatlarını nasıl tehlikeye attıklarından bahsetti. Judith'ten, kardeşinin ona nasıl kötü davrandığından ama Judith'in onu affedecek kadar sevdiğinden bahsetti.

Küçük, duvarlarla çevrili köyünde yaşayan Alyx, soyluların aile hayatı hakkında hiç düşünmemiş, onların sorunsuz hayatlar yaşadığını varsaymıştı. Raine'i dinlerken, kalp ağrısı ve hüznü, yaşamın yanı sıra ölümü de bir anlığına görmüştü. Gavin'in mesajını Raine'e yüksek sesle okumadığı için memnundu. Roger Chatworth bakire Mary'ye tecavüz etmiş ve Mary dehşet içinde kendini bir kulenin penceresinden aşağı atmıştı.

"Alyx," diye mırıldandı Raine. "Şimdi neden Kral'a gidemeyeceğimi anlıyor musun? Chatworth benim. İşimiz bitmeden onun kellesini alacağım."

"Ne!" diye soluk soluğa ondan uzaklaştı. "İntikamdan bahsediyorsun."

"Mary'i öldürdü."

"Hayır! Yapmadı!" Bunu söylediği için kendini lanetleyerek başka tarafa baktı. Zorla yüzünü geri çevirdi. "Bana her şeyi anlatmadın. Gavin'in mesajı. Mary nasıl öldü?"

"O..."

Parmakları çenesinde sıkılaştı, acı gözyaşlarına neden oldu. "Söyle bana!" emretti.

"Kendi canına kıydı," diye fısıldadı Alyx.

Raine'in gözleri onunkilere dikildi. "O Kilise'den biriydi ve eğer bir nedeni olmasaydı bunu yapmazdı. Ona ne yapıldı?"

Onun tahmin ettiğini görebiliyordu ama yanıldığının söylenmesi için yalvarıyordu. Ona yalan söyleyemezdi. "Roger Chatworth... onu yatağına götürdü."

Raine şiddetle Alyx'i odanın diğer ucuna itti. Ayağa kalktığı anda başını geriye attı ve öyle bir çaresizlik, öyle bir öfke, öyle bir nefret çılgınlığı attı ki, Alyx karyolanın dibine çöktü.

Dışarıda her şey doğal olmayan bir sessizlik içindeydi, rüzgâr bile durmuştu.

Alyx ona bakınca titremeye başladığını, sonra da sarsıldığını gördü ve başını eğdiğinde sarsıntılara saf nefretin neden olduğunu gördü. Anında kollarını ona dolamak için yerden kalktı.

"Hayır, Raine, hayır!" diye yalvardı. "Chatworth'un peşinden gidemezsin. Kral
-."

üzerinden itti. "Adam daha az soyluya sahip olmaktan memnun olacaktır. Chatworth'un arazisini de benimkini de alacak."

"Raine, lütfen." Kendini tekrar ona doğru bastırdı. "Yalnız gidemezsin ve kardeşlerin Bronwyn'i arıyor. Peki ya dışarıdaki insanlar? Onları birbirlerini öldürmeleri için bırakamazsın."

"Ne zamandan beri onlar için endişeleniyorsun?"

"Senin öldürülmeden korktuğum için," diye dürüstçe cevap verdi. "Chatworth'la nasıl savaşabilirsin? Adamların burada değil. Askerleriniz var, değil mi? Chatworth'un şövalyeleri var mı?"

"Yüzlerce," dedi Raine sıkılmış dişlerinin arasından. "Etrafı her zaman adamlarla çevrili, her zaman korunuyor."

"Peki ona gidersen seni adil bir şekilde, teke tek mi karşılar yoksa önce adamlarının arasından mı geçmen gerekir?"

Raine gözlerini ondan kaçırdı ama sözlerinin mantıklı olduğunu görebiliyordu. Soylular hakkında daha fazla şey bilmeyi ne kadar isterdi! Onur, onuru düşün ve ne yaparsan yap, paradan bahsetme, diye kendini uyardı.

"Chatworth onurlu biri değil," diye devam etti. "Onunla bir şövalye gibi başa çıkamazsın. Kardeşlerinle birlikte çalışmalısın." Sessizce onların Raine kadar asabi olmamaları için dua etti. "Lütfen sakinleşene kadar bekleyin. Kardeşlerine yazar ve birlikte bir plan yaparız."

"Emin değilim-"

"Raine," dedi sessizce, "Mary günlerdir ölü. Belki Chatworth çoktan adalete teslim edilmiştir. Belki de Fransa'ya kaçmıştır. Belki de-"

"Beni kandırmaya çalışıyorsun. Neden?"

Derin bir nefes aldı. "Seni sevmeye başladım," diye fısıldadı. "Senin öldürülmene seyirci kalmaktansa ölürüm ve Chatworth'e tek başına saldırırsan olacak olan da budur."

"Ölümden korkmuyorum."

Kadın tiksintiyle ona baktı. "Git o zaman!" diye bağırdı. "Git ve hayatını Chatworth'a ver. Bundan hoşlanacağına şüphe yok. Aileni teker teker yok edebilir. Ve sen bunu onun için kolaylaştıracaksın. Gel, seni silahlandırmaya yardım edeyim. En iyi zırhını giyeceksin. Sahip olduğun her silahı kuşanacağız ve yenilmez olduğunda, Chatworth'un ordusuyla yüzleşmek için yola çıkabilirsin. Evet, hadi," dedi zırhının göğüs zırhını tutarak. "Mary cennetten aşağıya bakıp kardeşinin parçalara ayrıldığını görünce çok sevinecek. Bu onun ruhuna büyük bir huzur verecektir."

Raine'in bakışı o kadar soğuktu ki, derisini delip geçtiğini hissetti. Sonunda "Bırak beni," dedi ve o da bıraktı.

Alyx şu anda hissettiği korkuyu daha önce hiç yaşamamıştı. Çadırın dışındaki soğuk havada bile bol bol terliyordu.

"Alyx," diye fısıldadı Jocelin'e ait bir ses.

Saniyeler içinde onun kollarındaydı, gözyaşları akıyordu. "Raine'in kız kardeşi," diye hıçkırdı. "Mary öldü ve Raine katilin ordusuyla tek başına yüzleşmek istiyor."

"Sus," diye onu sakinleştirdi Joss. "O bizim gibi değil. Bize korkak olmamız, kuyruğumuzu kısıtıp kaçmamız, başka bir gün savaşmak için yaşamamız öğretildi. Raine gibi çok adam yok. Onursuzlukla yüzleşmektense ölmeyi tercih eder."

"Onun ölmesini istemiyorum. O ölemez! Herkesi kaybettim; annemi, babamı. Buna hakkım olmadığını biliyorum ama onu seviyorum."

"Her türlü hakka sahipsiniz. Şimdi sessiz olun ve onun intiharını önlemek için ne yapabileceğinizi düşünün. Eminim kardeşleri onun ne kadar öfkeli olduğunu biliyorlardır. Raine'i kardeşine mektup yazmaya ikna edebilir misin ve sen de bir not ekleyebilir misin?"

"Oh, Joss," dedi kollarını kavrayarak. Onun irkilmesi üzerine durdu. "Elma şarabını döktüğüm omzun. Özür dilerim, ben-"

"Sessiz ol," dedi parmak uçlarını onun dudaklarına koyarak. "Rosamund benimle ilgileniyor. Bu küçük bir yara. Şimdi Raine'e git ve onunla konuş ve kendini kaybetme."

Alyx sessizce çadıra yeniden girdi. Raine karyolanın kenarına oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. "Raine," diye fısıldadı, saçlarına dokunarak.

Hiddetle elini tuttu ve avuç içini öptü. "Ben işe yaramazım," dedi. "Bir adam kız kardeşimi öldürüyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Hiçbir şey!"

Ona sarıldı, kollarını ona doladı, başını onun koluna koydu. "Yatağa gel. Geç oldu. Yarın Gavin'e yazacağız. Belki o bir şeyler yapabilir."

Raine uysalca yatağına yatırılmasına izin verdi ama Alyx kendi yatağına doğru ilerlemeye başlayınca kolundan yakaladı. "Benimle kal."

Böyle bir teklifi reddetmesi mümkün değildi. Gülümseyerek onun kollarına doğru süzüldü. Bütün gece, uykuya daldığında, Raine'in yanı başında uyanık yattığının farkındaydı.

Sabah olduğunda gözlerinin altında gölgeler vardı ve öfkesi karaydı. "Şarap, sana söylemiştim!" diye bağırdı Alyx'e. "O zaman kalem ve kâğıt getir."

Raine'in kardeşine gönderilmek üzere yazdirdığı mektupta öfke ve intikam vardı. Roger Chatworth'un canını almaya yemin etmişti ve Gavin ona yardım etmezse tek başına gidecekti.

Alyx mektubun altına kendi mesajını eklemiş, Gavin'den Raine'in aklını başına getirmesini, Chatworth'ün tüm adamlarıyla tek başına başa çıkmaya hazır olduğunu söylemesini rica etmişti. Mektubu mühürlerken, bu büyük Lord Gavin'in onun küstahlığı hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu.

Cevap gelene kadar iki gün geçti. Kurduğu tempo yüzünden neredeyse ölmek üzere olan ulak neredeyse Alyx'in üzerine düşecekti. Titreyen elleriyle mührü kırdı.

Kral Henry hem Montgomery'lere hem de Chatworth'lere karşı öfkeliydi. Roger Chatworth'a ağır bir para cezası kesiyor ve Raine'in hain olduğu iddiasını yineliyordu. Her iki asilzadenin de İngiltere'den gitmesini istiyor ve bunun için elinden geleni yapıyordu. Raine'in İngiltere'de saklanması onu kızdırmıştı ve Raine'in Kral'a karşı savaşmak için bir ordu topladığı söyleniyordu.

Alyx korku dolu gözlerle Raine'e baktı. "Böyle bir şey yapmazsın, değil mi?" diye fısıldadı.

"Adam yaşlandıkça daha çok endişeleniyor," dedi Raine kovarcasına. "Böyle bir pisliği savaşması için kim eğitebilir?"

"Bu saklanman gerektiğinin kanıtı. Kardeşin, Kral Henry'nin seni, kendisinin güç sahibi bir adam olduğuna inanmayanlara ne yapılacağına dair bir örnek olarak kullanmak isteyeceğini söylüyor."

Raine tiksintiyle, "Gavin toprağını kaybetmekten korkuyor," dedi. "Kardeşim toprağa onurundan daha çok önem veriyor. Kız kardeşimizin ölümünü çoktan unuttu bile."

"O hiçbir şeyi unutmadı!" Alyx ona bağırdı. "Ailesinde başka insanlar olduğunu hatırlıyor. ölüme gönderse daha mı mutlu olurdun? Kısa bir süre önce doğmamış bebeğini kaybetti, tek kız kardeşini kaybetti, erkek kardeşinin karısı kayıp ve şimdi seni intikam gibi aptalca bir şey için hayatını vermeye teşvik mi edecek?"

"Kız kardeşimin hayatı için!" diye bağırdı ona. "Bana yapılanlardan sonra kıpırdamadan durmamı mı bekliyorsun? Senin sınıfından birinin onurun ne demek olduğunu anlamasına imkân yok mu?"

"Benim sınıfım!" diye bağırdı ona. "Yüksek doğumun yüzünden duyguları olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Bir gecede senin türünden biri babamın boğazını kesti ve evimi yaktı. Bu da yetmezmiş gibi hırslı ve cadı ilan edildim. Ve tüm bunlar bir adamın şehveti yüzünden oldu. Şimdi bana intikamdan bahsediyorsun, anlayıp anlamadığımı soruyorsun. Hayatımdan korktuğum için bu ormandan dışarı adım atamıyorum."

"Alyx," diye başladı.

"Dokunma bana!" diye bağırdı. "Sen ve senin üstün yöntemlerin. Parayla ilgilendiğimiz için bizimle alay ediyorsunuz ama başka neyimiz var ki? Hayatımız boyunca didinip duruyoruz ve gelirimizin büyük bir kısmını sizi güzel evlerinizde geçindirmek için veriyoruz ki siz onur ve intikam hakkında atıp tutma özgürlüğüne sahip olabilesiniz. Bir sonraki yemeğinizin nereden geleceğini düşünmek zorunda olsaydınız, onurdan ne kadar bahsederdiniz merak ediyorum."

"Anlamıyorsunuz," dedi asık suratla.

"Çok iyi anlıyorum ve sen de bunu çok iyi biliyorsun," dedi çadırdan çıkmadan önce.

Onuncu Bölüm

Alyx'in kendini sakinleştirebilmesi için saatler geçmesi gerekti. Nehir kenarında tek başına oturdu. Belki de soyluların bir parçası olduğu için Raine'den nefret etmekte haklıydı. Aralarında asla yıkılamayacak engeller vardı. İnandığı her şey onun doğru bildiklerinin tam tersiydi. Hayatı boyunca işle, müzikten önce ev işleriyle, müzikten sonra ev işleriyle uğraşmak zorunda kalmıştı. Her zaman yeterince yiyecekleri olmayacağı endişesi vardı. Eğer rahip olmasaydı, birçok kışı aç geçirirlerdi. Raine bazen kamptaki yemeklerden şikâyet ederdi ama gerçek şu ki daha önce hiç olmadığı kadar çok çeşit ve miktarda yemek yemişti.

Pagnell babasını öldürdüğünde, hayatta kalmak için elinden geleni yapmıştı. Hayatta kalmak! Raine ve onun güçlü kardeşleri gibi biri için bunun hiçbir anlamı yoktu. Savaş, intikam, onur, birbirini kaçırmaya yönelik bu çocukça oyunlar onun hayatına hiç girmemiş şeylerdi.

"Size katılabilir miyim?" Jocelin sordu. "Düşüncelerinizi benimle paylaşmak ister misiniz?"

Gözleri parlıyordu. "Raine'i bir sabanın arkasında hayal ediyordum. Tarlalarının büyümesi için endişelenmek zorunda olsaydı, Chatworth'u öldürmeyi düşünecek zamanı olmazdı. Ve Chatworth bir öküz sürüsü kullanıyor olsaydı, Raine'in kız kardeşini kaçırarak enerjisi olmazdı."

"Ah, herkesi eşit yap," dedi. "Kral Henry'nin istediği gibi. Tüm gücü tek bir adama verin ve başka hiç kimseye vermeyin."

"Raine gibi konuşuyorsun," diye suçladı. "Benim tarafımda olacağını ."

Jocelin bir kayaya yaslandı ve gülümsedi. "Ben kimsenin tarafında değilim. Her iki yaşam biçimini de gördüm ve ne alt sınıfın yoksulluğu bana çekici geliyor ne de... üst sınıfın çöküşü. Elbette ortada kalan insanlar da var. Sanırım zengin bir tüccar olmak, ipek alıp satmak ve şişman bir göbek büyütmek isterdim."

"Moreton'da zengin tüccarlar vardı ama onlar da mutlu değildi. Her zaman paralarını kaybetme endişesi içindeydiler."

"Raine'in onurunu kaybetmekten endişe ettiği gibi mi?"

Alyx ona gülümsedi, bir şeye doğru gittiğini fark etti. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Hepimizin farklı olduğunu, hiçbir şeyin tamamen iyi ya da kötü olmadığını. Raine'in senin yöntemlerini anlamasını istiyorsan sabırlı ol. Ona bağırarak çok az işe yarayacaktır."

O da buna güldü. "Çılgılık atıyorsun, öyle mi? Belki biraz gürültücüyümdür."

Jocelin abartılı bir inilti çıkardı. "En az onun kadar inatçı olduğunuzun farkındasınız, değil mi? İkiniz de haklı olduğunuzdan, kendi yolunuzun tek yol olduğundan o kadar eminsiniz ki."

Alyx sessiz bir an için bunu düşündü. "Onu neden sevdiğimi düşünüyorsun, Joss? Görünüşünün çok güzel olduğunu biliyorum ama sen de öylesin. Bu aşktan bir şey çıkmayacağını bile bile neden Raine'i seveyim ki? Umabileceğim en iyi şey onun aile müzisyeni olmak, ona hizmet etmek... karısına ve çocuklarına."

"Bizi neyin sevdiğini kim bilebilir?" Joss gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla konuştu. "Sanki Raine'i onunla tanışmadan önce tanıyor gibiydim."

Bütün yol boyunca

Ormanda tüm soylulardan nasıl nefret ettiğimi düşünüp duruyordum ama Raine-" Güldü. "Gerçekten denedim."

"Hadi, geri dönelim. Eminim Raine'in bizim için yapacak işleri vardır. Ve şu anda nasıl bir katır olduğuna dair dersler kadar rahatlatılmaya da ihtiyacı olduğunu hatırlamaya çalışın."

"Deneyeceğim," dedi, kalkmasına yardım eden adamın elini tutarken.

Ağaçların gölgesinde herkesin unutmuş gibi görüldüğü bir kadın duruyordu -Blanche. Jocelin'in Alyx'in elini tuttuğunu görünce yüzü çirkinleşti. Son birkaç gündür Alyx ve Raine sadece aşıkların yapabileceği gibi birbirlerini yırtıyorlardı. Çadırın içinin onlara mahremiyet sağladığını düşünüyor gibiydiler ama sesleri o kadar yüksek çıkıyordu ki taş duvarlar bile onları koruyamazdı. Kamptaki insanlar tartışmayı kimin kazanacağına dair bahse girdiler ve oğlanın kendi başının çaresine bakabileceğini söylediler. Alyx, sınıfındaki insanların onur hakkında konuşmak için yapacak çok fazla işi olduğunu söylediğinde alkışladılar.

Ama insanların duymadığı, sadece Blanche'in kulağını çadırın duvarına dayayarak duyduğu şeyler vardı: Alyx'in bir adamın şehveti yüzünden cadı ilan edildiği, Alyx'in Raine'i sevdiği ve geceleri sevişme seslerinin duyulduğu.

Bir zamanlar bir şatoda, Edmund Chatworth'un şatosunda iyi bir konumu vardı ve Jocelin'e aşıkta. Şimdi, Joss ona nadiren baktığında, dudakları hırıltıyla kıvrılıyor ve gözleri nefretle parlıyordu. Hepsi o iğrenç fahişe Constance yüzünden! Constance, Joss'u Blanche'dan ve tüm kadınlardan uzaklaştırmıştı. Eskiden gülüp şarkı söyleyen, aynı anda üç kadını yatağına alıp hepsini mutlu eden Jocelin, şimdi bekâr bir rahip gibiydi. Yine de son zamanlarda o şeytan işaretli Rosamund'a biraz ilgiyle bakıyordu.

Ve şimdi Raine'i kaybediyordu, büyük, yakışıklı, güçlü, zengin Raine'i. Ve neye? Sıska, kısa saçlı, düz göğüslü bir oğlan/kız. Eğer erkek kıyafetleri giyseydim, diye düşündü Blanche, kimse beni erkek sanmazdı. Ama Alyx'in hiç kıvrımı yoktu ve yüzü bir elfin yüzüne benziyordu. Öyleyse Raine neden onun peşinden nefes nefese koşuyordu? Soylu bir hanımefendi değildi ama Blanche ile aynı sınıftandı. Alyx gelmeden önce Blanche, Raine'in özel hizmetçisiydi ve bir keresinde, o güzel gecede, onun yatağını paylaşmıştı. Artık bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı, tabii Alyx'ten kurtulamazsa.

Yüzünde yeni ve kararlı bir ifadeyle kampa geri döndü.

Alyx haftalar boyunca Raine'in Roger Chatworth'e savaş ilan etmesini engellemeye çalıştı. Montgomery Şatosu'ndan gidip gelen mektuplar haftalık olarak değiş tokuş edilmeye başlandı. Alyx birden fazla kez Raine'in okuyamadığı için Tanrı'ya şükretti, çünkü Gavin'e yazdığı mektupların altına kendi gerçek versiyonunu ekliyordu. Gavin'e Raine'in öfkesinin her geçen gün nasıl arttığını, eğitim alanında kendini nasıl daha da zorladığını ve Chatworth ile savaşa hazırladığını anlattı.

Buna karşılık Gavin de Bronwyn'in bulunduğunu ve Ağustos'ta doğacak bebeğini yazdı. En küçük kardeşlerinin kız kardeşinin ölümüne duyduğu öfkeyi ve Miles'ın, amcalarının Miles'ın öfkesini yatıştırması umuduyla Wight Adası'ndaki akrabalarının yanına gönderildiğini yazdı. Gavin daha hafif bir ifadeyle, şu anda öfkeli olanın enişterisi olduğunu, zira enişterilerinin Miles'a aşık olduğunu ve onu dünyanın öbür ucuna kadar takip etmeye yemin ettiğini söyledi.

"Bu kardeşin nasıl biri?" Alyx merakla sordu.

Raine'in tek söylediği "Kadınlar Miles'ı sever," oldu. Bugünlerde onda hiç mizah yoktu. Sevişmelerinde bile umutsuz bir hava vardı.

Bir başka kardeş, Stephen, İskoçya'dan yazmıştı. Alyx'e göre mektup tuhaftı, İngilizlere karşı öfkeyle doluydu, o yılki kötü mahsulden bahsediyordu.

"Kardeşin İskoçyalı mı?" diye sordu.

"MacArran ile evlendi ve onun adını aldı."

"Bir İskoç için iyi bir İngiliz isminden mi vazgeçmiş?" İnanamıyordu.

"Bronwyn bir erkeğe kendisi için her şeyi yaptırabilir," dedi Raine kesin bir ifadeyle.

Alyx, Raine'in her zaman sevdiği aylak, zengin kadınlar hakkında alaycı bir yorum yapmamak için dilini ısırды. Bir keresinde böyle bir şey söylemiş ve Raine'in gülümsemesine neden olmuştu.

"Judith," dedi Alyx'in yüzünü buruşturmasına neden olan bir özlemle, "hayatım boyunca hiçbir günümü onun her gün yaptığı kadar sıkı çalışarak geçirmedi."

Alyx onun söylediklerine inanmayarak, "Ne kadar da şövalyesin," diye homurdandı.

Nisan ayında bazı şeyler olmaya başladı. Haydutların kampı kış boyunca uysal görünüyordu, ama ağaçlar tomurcuklanmaya ve temiz hava solumaya başlayınca kavga etmeye başladılar. Birbirleriyle kafa kafaya dövüşmeye değil, sessizce yaklaşıp birini sopalamaya.

Raine'in işi yüz kat arttı. Kampta düzeni sağlamaya kararlıydı.

"Neden zahmet ediyorsun?" Alyx ona ters ters baktı. "Onlar senin zamanına değmez."

Uzun zamandır ilk kez onun gamzelerinden birinin belirdiğini gördü. "Onların sınıfından birine onur öğretemezsin, öyle mi? Bu duygulara sadece biz sahibiz."

"Biz mi?" diye homurdandı. "Ne zamandan beri sizin saten giysili hanımlarınızdan biri oldum? Bahse girerim bir kılıcı, sizin Judith'in bir iğneyi tutabildiği kadar iyi tutabilirim."

Nedense bu Raine'i çok eğlendirmişe benziyordu. "Bu bahsi kazanırsın," diye güldü. "Şimdi buraya gel ve bana bir öpücük ver. Bu konuda en iyisinin sen olduğunu biliyorum."

Memnuniyetle ona sarıldı. "Öyle miyim, Raine?" diye ciddi ciddi sordu. Her günü geldiği gibi yaşamaya çalışıyordu ama bazen geleceği düşünüyordu.

Raine'i karısıyla, kendini de gölgelerde görerek.

"Şimdi, bu bakış ne için?" diye sordu, çenesini yukarı kaldırarak. "Etrafında olmak bu kadar zor mu?"

"Sadece korkuyorum, hepsi bu. Her zaman ormanda olmayacağız."

"Bu şükredilecek bir şey!" dedi tutkuyla. "Son aylarda evime çürüme girdiğine hiç şüphe yok."

"Eğer Kral'a gittiysen-" diye kararsızca başladı.

"Tartışmayalım," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Bir kadını hem sevip hem de aklından nefret etmek mümkün mü?"

Alyx cevap veremedi onu öpmeye başladı ve ondan sonra vücuduna karşı hissettiği duygu dışında hiçbir şey düşünmedi. Hiçbir zaman çok ketum olmamışlardı; olamazlardı da. Alyx hâlâ eğitim sahasında çalışıyormuş gibi davranmaya devam etse de, hiçbir zaman tam anlamıyla ciddi olmamıştı. Ne zaman Raine'in gözlerini üzerinde hissetse, onu kendisine çekmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Onunla acımasızca alay etti.

Ve ah, çocuğun giysileri ona nasıl da özgürlük veriyordu! Ava çıktıklarında ve kamptan epeyce uzaklaştıklarında, Alyx eyerde dönüp ona baktı ve dar hortumunun önündeki üçgeni çözdü. Önce şaşırان Raine, kısa süre sonra onun yaratıcılığına tepki vermeye başladı. Birkaç saniye içinde o da çözüldü ve onu üstüne çekti.

Raine'in aygırını hesaba katmamışlardı. Burun delikleri açılan at, sevişmelerinin kokusuyla çılgına dönmüştü. Raine atla savaşıyor ve Alyx'in ateşli küçük bedenini tutmaya çalışıyordu. Ama artık hiçbir şeyi kontrol edemeyeceği bir noktaya gelmişti. Vücudu Alyx'in vücudunda patladığında, büyük canavar şaha kalktı ve Alyx'in gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden oldu.

Raine onun yüz ifadesine öyle bir güldü ki, hakarete uğramıştı. "Hayır, bunu bir daha yapmayacağım," dedi sırtarak. "Hayatının çoğunu bir kilisenin içinde geçirdiğini düşününce. Şimdi ise"-kaşlarını oynattı-"ata biniyorsun."

Onu terslemek için bir girişimde bulundu ama arkasını dönmeye çalışırken hortumundaki üçgen yamanın olmadığını fark etti. Bir saat boyunca yaprakların arasında kumaş parçasını ararlarken Raine'in kahkahalarına katlanmak zorunda kaldı.

Ama son g len Alyx oldu. Onu bu kadar kışkırtıcı bir şekilde giyinmiş görmek kısa sürede adamın sözlerini bala çevirdi. Ondan öğrendiği tüm gururla, dizlerinin üzerine çökmesini ve iyilikleri için yalvarmasını sağladı. Tabii ki dizlerinin üzerinde ve ayakta dururken ağzının hangi seviyede olacağını fark etmemişti. Saniyeler içinde, Alyx merhamet için yalvarıyordu.

Uzun ve yavaş bir sevişmenin ardından Raine hortum yamasını adamın cebinden çıkardı; hortum başından beri oradaydı. Kız sahte bir öfkeyle yumruklarıyla göğsünü yumruklarken, adam onu nefessiz kalana kadar öptü.

"Burada kimin efendi olduğunu öğren, hizmetçi kız," dedi boynuna sokularak. "Şimdi kampa dönmeliyiz. Tabii atım ona binmeme izin verirse. Senin ona aşık olduğun kadar onun da sana aşık olduğuna şüphe yok."

Yapmamaya çalıştı ama onun şakası karışısında öfkeyle kızardı. Raine onun gergin kalçalarına dostça bir tokat attı ve onu eyere kaldırdı. Raine ata bindiğinde at protesto edercesine dans edince kahkahalarla bağırdı.

"Büyük senin kilonu protesto ediyordur," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Sen benim kiloma itiraz etmiyorsun, o neden etsin ki?"

Alyx çenesini kapalı tutmanın daha iyi olacağını düşündü çünkü Raine'in kazanacağını biliyordu.

Şimdi ona tutunurken geleceği, artık eşit olmayacakları zamanı düşünmemeye çalışıyordu.

 adının dışından gelen bir bağırış onları birbirinden ayırdı.

"Bu sefer ne var?" Raine hırladı. "Başka bir soygun mu yoksa başka bir dayak mı?"

Çadıra yaklaşan bir insan kalabalığı vardı, hepsi de öfkeliydi.

"Hırsızlı bulmanızı talep ediyoruz," dedi lider. "Eşyalarımızı nereye saklarsak saklayalım,  alınıyorlar."

Öfke Alyx'in içinden geçti. "Ve hangi hakla talepte bulunuyorsun, seni aptal sersem?" diye bağırdı. "Lord Raine ne zamandan beri senin koruyucun oldu? Uzun zaman önce darağacına gitmiş olmalıydın."

"Alyx," diye uyardı Raine, elini kızın omzuna öyle sert bastırdı ki neredeyse düşüyordu. "Nöbet tuttun mu?" diye sordu çetenin liderine. "Mallarınızı sakladınız mı?"

"*Pekâlâ!*" dedi Alyx'e düşmanca bakarak. "Bazılarımız onları gömdü. John'un bıçağı yastığının altındaydı ve sabah olduğunda yerinde yoktu."

"Bu hırsızı henüz kimse görmedi mi?" Raine sordu.

Blanche bir adım öne çıktı. "Küçük biri olmalı, bu kadar kolay kayabilecektedir kadar hafif biri." Gözleri Alyx'e kaydı.

Kalabalık kötü niyetli bakışlarını Raine'in yanındaki çocuğa çevirdi.

"Korkusuz biri olmalı," diye devam etti Blanche. "Biri korunduğunu düşünen bir adam."

Alyx istemsizce geriye doğru bir adım atarak Raine'e yaklaştı.

"Blanche," dedi Raine sessizce, "şüphelendiğin biri mi var? Açık açık söyle."

"Kesin olarak kimse yok," dedi, herkesin onu dinlemesine bayılıyordu. "Ama benim fikirlerim var."

Alyx cesaretini toplayarak öne doğru adım atmaya başladı ama Raine onu durdurdu.

"Hırsızı yakalayacağız," dedi adamlardan biri, "yakaladığımızda cezalandırılacak mı?"

Alyx adamın gözlerindeki nefret ifadesiyle o kadar afallamıştı ki Raine'in cevabını duymadı bile. Bir şekilde onlara yeterince söz vermeyi başarmıştı ki, homurdanarak sonunda dağıldılar.

Raine onu çadırın içine iterken Alyx, "Benden nefret ediyorlar," diye fısıldadı. "Neden benden nefret etsinler ki?"

"Onlardan nefret ediyorsun, Alyx," dedi Raine. "Sen hiç söylemesen bile onlar bunu hissediyor. Kendini onlardan üstün gördüğünü düşünüyorlar."

Raine'in açık sözlü konuşma tarzına alışkın olduğunu sanıyordu ama buna hazırlıklı değildi. "Onlardan *nefret* etmiyorum."

"Onlar da sizin ve benim gibi insanlar. Bizim bir aile avantajımız vardı. Sağ eli olmayan kadını tanıyor musun? Maude? Babası, dilenirken daha fazla para alabilsin diye üç yaşındayken elini kesmiş. On yaşına geldiğinde bir fahişeydi. Onlar hırsız ve katil, ama bildikleri tek şey bu."

Alyx ağır ağır bir tabureye oturdu. "Son aylarda bundan hiç bahsetmedin. Neden?"

"Bu sizin fikriniz. Her birimiz yapmamız gerekeni yapmalıyız."

"Ah, Raine," diye bağırarak kollarını onun boynuna doladı. "Çok iyi ve naziksin, çok asilsin. Ben kimseyi sevmezken sen herkesi seviyor gibisin."

"Ben bir azizim," diye ciddiyetle kabul etti. "Ve azizliğimin ilk eylemi zırhımı kirli ilan etmek ve onu temizlemesi için sıkı bir meleş görevlendirmektir."

"Yine mi? Raine, bir sonraki mektupta kardeşinden *gerçek* bir mektup isteyebilir miyim? Squire?"

"Kalk, seni tembel çocuk," diye emretti, çelik parçalarını kaparak, ama kadın kapıda durup yükünü indirirken, ona hararetle bir öpücük verdi. "Beni hatırlaman için," diye fısıldadı onu dışarı itmeden önce.

Derede Jocelin onu karşıladı, omzunda bir ipe asılı beş tavşan vardı. Joss kampa dönmeden önce sadece kısa bir süre konuştular. Rosamund'la giderek daha fazla zaman geçiriyordu.

Alyx soygun olayını aklından çıkarmak için elinden geleni yaptı. Elbette insanlar Blanche'ın imalarına inanmayacaktı.

Görünüşte olaysız geçen iki günün ardından bir soygun daha oldu ve insanlar yine Alyx'e şüpheyile baktı. Blanche, diye düşündü Alyx. Kadın son birkaç gündür kesinlikle meşguldü.

Bir keresinde, kendine bir kase güveç doldururken, biri onu itmiş ve sıcak et suyu elini yakmıştı. Kaza gibi görünüyordu ama emin değildi. Başka bir seferinde iki adamın yüksek sesle diğerlerinden daha iyi olduklarını düşünen insanlar hakkında tartıştıklarını duydu.

Dördüncü gün, eğitim alanında yürürken bir kılıç kazayla kolunu kesti. Raine'in sorusu üzerine, kimsenin kılıca elini sürmediği anlaşıldı ve hepsine fazladan bir saat eğitim yaptırdığında, Alyx'e ters ters baktılar.

Çadırda, adam yarasını bağlarken Raine sessizdi.

"Bir şey söyle!" diye talep etti.

"Bundan hoşlanmıyorum. Seni incinmiş görmekten hoşlanmıyorum. Bana daha yakın dur. Gözümün önünden ayrılma."

Ona sadece başını salladı. Belki de bu insanlara karşı fazla düşmanca davranmıştı. Belki de ona biraz zaman ayırmayı hak ediyorlardı. İnsanlar hakkında pek bir şey bilmiyordu, sadece müzikten anlıyordu. Moreton'da insanlara müziğini sunduğu için popüler olmuştu ama burada başka bir şey istiyor gibiydiler. Blanche'ın insanları kendisine karşı kışkırttığını biliyordu ama son aylarda nazik davransaydı Blanche'ın işi bu kadar kolay olmazdı.

O akşam Raine'in udunu ödünç aldı ve kamp ateşinin yanına oturup çalmaya başladı. İnsanlar teker teker kalkıp gittiler. Nedense bu onu her şeyden daha çok korkutmuştu.

Alyx iki gün boyunca Raine'e yakın kaldı. Kamp halkının artık nefretlerini yöneltecekleri biri vardı ve duygularını her fırsatta gösteriyorlardı.

İkinci günün akşamı, Alyx Raine'in yanından sadece birkaç metre uzaktayken, bir adam aniden onu yakaladı ve aramaya başladı. Alyx daha haykıramadan adam zafer çiğlikleri atarak Alyx'in daha önce hiç görmediği bir bıçağı havaya kaldırdı.

"Çocuk aldı," diye bağırdı adam. "Kanıtımız var."

Raine anında Alyx'in yanına gelmiş, onu arkasından çekiyordu. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Adamlar etraflarında toplanan kalabalığa sıırttı. "Senin burnu havada küçük oğlan bunu inkâr edemez," dedi bıçağı incelemesi için uzatarak. "Bunu cebinde buldum. Bir süredir şüphelerim vardı ama artık hepimiz eminiz." Yüzünü Alyx'in yüzüne yaklaştırdı ve nefesi kötü kokuyordu. "Artık bize burun kıvırmayacaksın."

Saniyeler içinde, Raine'in onu fırlattığı yerden kendini kaldırdı. "İşinizin başına dönün!" Raine emretti.

İnsanlar, her geçen an daha da büyüyen kalabalık, hareket etmeyi reddetti. "O bir hırsız," dedi biri inatla. "Dövün onu."

"Sırtındaki eti koparın ve sonra ne kadar gururlu görün."

Alyx gözlerini kocaman açarak Raine'in arkasına geçti.

Raine inatla, "Çocuk hırsız değil," dedi.

"Siz soylular adil muameleden bahsediyorsunuz," diye bağırdı arkadan biri. "Bu çocuk bizden çalışıyor ve cezasız kalmasına izin veriliyor."

"Hayır!" diye bağırdı en az beş kişi.

Raine kılıcını çekip onlara doğrulttu. "Hepiniz uzaklaşın. Bu çocuk hırsız değil. Şimdi, bu yalan yüzünden hayatını kaybeden ilk kişi kim olacak?"

Kalabalık dağılmaya başlamadan önce birisi "Çocuğu cezalandıracağız" diye bağırdı.

On Birinci Bölüm

" ^ "

Alyx'in Raine'in katı formunun korumasından uzaklaşabilmesi için çok uzun bir süre geçmesi gerekti. Dizleri titriyordu ve onun koluna yapıştı.

"Bıçağı ben çalmadım," diye fısıldamayı başardı sonunda.

"Tabii ki hayır," diye tersledi Raine ama yüz ifadesinden olayı önemsemediğini .

"Şimdi ne olacak?"

"İstediklerini elde etmek için
çalışacaklar." "Peki neymiş o?"

"Bir duruşma ve sürgün. Sen gelmeden önce onlara adalet sözü vermiştim. Tüm zalimlerin cezalandırılacağına dair yemin ettim."

"Ama ben yanlış bir yapmadım," dedi ağlamanın eşiğindeyken.

"Bunu bir grubun önüne koymak ister misiniz? Kutsal Anne bile olsan seni suçlu bulurlar."

"Neden alayım, Raine? Onlara hiçbir şey yapmadım. Dün gece onlar için şarkı söylemeye bile çalıştım ama yüz çevirdiler."

Ona baktığında ciddiye. "Müziğiniz insanlar için her zaman yeterli oldu mu? Hiç kimse senden güzel şarkı söylemekten fazlasını istemedi mi?"

Ona verecek bir cevabı yoktu. Onun için müzik dışında bir hayat yoktu. Kasabasındaki insanların ondan beklediği tek şey müzikti ve bu onlar için olduğu kadar kendisi için de yeterliydi.

"Gel," dedi Raine. "Bazı planlar yapmalısınız."

Asık suratla onu takip etti, başı  ne eğikti, yanından geçtikleri kimseyle göz göze gelmiyordu. Kendisine yöneltilen bu öfke onun için çok yeni bir şeydi.

Çadıra girdiklerinde Raine sessizce konuştu. "Yarın ormandan ayrılacağız."

"Gitmek mi? Biz mi? Anlamıyorum."

"İnsanlar size karşı zehirlendi ve burada kalmanız artık sizin için güvenli olmayacak. Seni günün her dakikası koruyamam ve sana zarar vermelerine izin veremem. Yarın sabah buradan ayrılacağız."

İnce duvarların hemen dışındaki insanların nefretinin farkında olan Alyx onu zar zor dinleyebildi. "Gidemezsin," diye mırıldandı. "Kral seni bulacak."

"Lanet olsun Kral'a!" Raine öfkeyle konuştu. "Burada kalıp her gün içlerinden biri sana dışman olacak diye endişelenemem. Bundan şarkı söyleyerek kurtulamazsın, Alyx. Görünüşlerine bakılırsa onlar senin b y lediğin atlardan daha akıllılar. Sana zarar vermek için ellerinden geleni yapacaklar."

Alyx onu dinlemeye başlamıştı. "Benimle gelir misin?"

"Elbette. Tek başına gitmene izin veremezdim. Dışarıda bir gün bile dayanamazsın."

Gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı. "Diğer insanlar da benim ne olduğumu öğrenecek diye mi? Kendinden başka kimseyi umursamayan, kibirli ve kendini beğenmiş biri olduğumu mu?"

"Alyx, sen tatlı bir çocuksun ve bana değer veriyorsun."

"Seni kim sevmez ki?" diye sordu basitçe. "Senin küçük parmağında benim tüm vücudumda olduğundan daha fazla iyilik var. Ve şimdi beni kurtarmak için yakalanmayı ve hapsedilmeyi göze alıyorsun."

"Seni kardeşime götüreceğim ve-"

"Ve Gavin, cadılıktan aranan bir kadını barındırdığı için Kral'ın gazabını göze alacak. Benim için tüm aileni tehlikeye atar mısın, Raine? Beni bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Evet."

Alyx'in gözleri onunkilere kaydđ, oradaki aşkı gördü ve bu ona zevk vermek yerine acı verdi. "Yalnız kalmalıyım," diye fısıldadı. "Düşünmeliyim."

Onu çadırın kapısına kadar takip etti ve o çıkarken Jocelin'i yanına çağırdı.

Alyx karanlık ormandan dereye doğru ilerlerken düşünceleri zihninde karmakarışık. Bir kayanın üzerine oturmuş, karanlık, köpüklü suya bakıyordu.

"Dışarı çık, Joss," diye seslendi. Joss yanına oturduğunda umutsuzca, "Zavallı bir takipçisin," dedi. "Raine sana beni korumanı mı emretti?"

Joss sessiz kaldı.

"Artık beni korumak zorunda," dedi. "Birinin beni cezalandıracağından korktuğú için beni dakikalarca bile yalnız bırakamıyor."

"Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Çalmadım, doğru, ama ne iyilik yaptım? Raine'e bakın. Şimdi başka bir ülkede rahat içinde yaşıyor olabilirdi, ama o bu soğuk ormanda kalmayı ve yurttaşlarına yardım etmeyi seçiyor. Onları koruyor, beslenmelerini sağlıyor, her zaman onlar için çalışıyor. Yine de başına bir ödül konmuştur ve ailesinin ona ihtiyacı varken burada kalmalıdır. Kız kardeşi tecavüze uğrar ve intihar eder ve o kederinden bir saat bile çalışmayı bırakmaz."

"Raine iyi bir adamdır."

"O mükemmel bir adam," dedi.

"Alyx," diye fısıldadı Jocelin, elini onun koluna koyarak, "Raine seni insanlardan koruyacak ve onun yanında zamanlarda ben olacağım. Ona olan sevgin kederini atlatmasına yardımcı oldu."

Joss'un kadın olduğunu bilmesi onu hiç şaşırtmamıştı. "Aşkımın ne faydası var? Ben ona layık değilim. Yarın bu kamptan ayrılmayı, Kral'ın gazabına uğrayabileceğđ bir ülkenin gün ışığına doğru özgürce at sürmeyi planlıyor. Ormanın güvenliğini terk edecek ve beni korumak için hapse girmeyi, hatta ölümü göze alacak.

Jocelin yine sessizdi.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu? Raine'in hayatının güvende olacağını söyleyen yatıştırıcı sözler yok mu?"

"Ormandan ayrılırsa büyük tehlike altında olacak. Raine iyi tanınır ve kolayca fark edilir."

Alyx derin bir iç çekti. "Benim için bu kadar çok şeyi riske atmasına nasıl izin verebilirim?" "Peki ne yapmayı planlıyorsun?" Joss sertçe sordu.

"Tek başıma gideceğim. Burada kalıp Raine'i endişelendiremem ve o da benimle gelemmez. Bu yüzden yalnız gideceğim."

Joss'un kahkahası onu ürküttü. "Eminim Raine Montgomery bir kucak köpeği kadar itaatkâr olacaktır. Ona ayrılmayı planladığınızı söyleyeceksiniz ve o da uysalca size veda öpücüğü verip iyi dileklerini sunacak."

"Dövüşe hazırım."

"Alyx," diye güldü Jocelin. "Raine seni atının terkisine atacak ve ormanın dışına taşıyacak. İstedğin kadar bağırabilirsin ama iş o noktaya geldiğinde kasların sözlerine galip gelecektir."

"Haklısın," diye soludu Alyx. "Oh, Joss, ne yapabilirim? Benim için hayatını tehlikeye atamaz."

"Onu sevin," dedi Joss. "Tek istediği bu. Onunla git, onunla kal. Onunla her konuda görüşün."

Kayadan sıçradı, elleri kalçalarında, Jocelin'e dik dik bakıyordu. "Benim yüzümden öldürüldüğünde ben ne yapacağım? Soğuk elini Tanrı'ya tatlı bir şarkı mı söyleyeyim? Hiç şüphesiz muhteşem bir müzik yapacağım ve herkes onu ne kadar sevdiğimi söyleyecek. Hayır! Hayır! Soğuk eller istemiyorum. Beni seven ya da herhangi birini seven sıcak eller istiyorum. Onu ölü görmektense Raine'i Blanche'a geri vermeyi tercih ederim."

"O zaman burada kalmasını nasıl sağlayacaksın?" Jocelin sessizce sordu.

Tekrar oturdu. "Bilmiyorum. Mutlaka söyleyebileceğim bir şey olmalı. Belki ailesine hakaret edersem."

"Raine sana gülerdi."

"Doğru. Belki de ona bir..." Ona daha önce söylemediği tek bir şey bile aklına gelmiyordu. Belli ki isimler ona zarar vermeyecekti. "Ah, Joss," dedi umutsuzca, "ne yapabilirim? Raine kendinden korunmalı. Ormandan ayrılırsa hiç şüphesiz Chatworth'ün peşine düşer, sonra da Kral kavgaya karışır ve - bunun olmasına izin veremem! Ne yapabilirim?"

Jocelin'in konuşması için uzun bir süre geçti ve Jocelin konuştuğunda da onu zar zor duydu. "Benimle yatağa gel.

"Ne!" Ona doğru döndü. "Ben sana bir adamın güvenliğinden, olası ölümünden bahsediyorum ve sen beni yatağına çekmeye mi çalışıyorsun? Eğer bir kadın istiyorsan, peşinden koşan o cadalozlardan birini bul. Ya da Rosamund'u yatağına al. Eminim benden daha çok zevk alacaktır."

"Alyx," diye kıkırdadı, elini onun koluna koydu. "Bana daha fazla yüklenmeden önce, beni dinle. Eğer Raine'in burada kalması konusunda ciddiysen, kalmasını sağlamak için söyleyebileceğin hiçbir şey yok, ama belki yapabileceğin bir şey vardır. Seni çok iyi tanımıyor, sana güvenecek kadar değil, ya da belki de hiçbir erkek bir kadına güvenmez. Eğer Raine seni başka bir adamla bulsaydı, seni geri alması için söyleyebileceğin hiçbir şey olmazdı. Gitmene izin verir ve burada kalırdı."

"Benden nefret eder," diye fısıldadı. "Şiddetli bir öfkesi olabilir."

"Bu konuda ciddi olduğumu sanıyordum. Az önce Blanche'ın onu almasını tercih edeceğini söyledin." Kadının adını söylerken neredeyse boğuluyordu. "Raine'i şimdi terk edebileceğini ve daha sonra Kral'ın gözüne tekrar girdiğinde ona geri dönebileceğini mi umuyorsun? Bu ancak kendi yazdığı bir şarkıda olur. Raine Montgomery'nin bu ormandan onsuz ayrılmanıza izin vermesinin tek yolu, size karşı olan hislerinin tamamen tersine dönmesidir."

"Sevgisini nefrete dönüştürmek için," diye fısıldadı.

"Ayakta durup sana el salladığını, gözlerinde yaşlar olduğunu hayal ediyor musun?" Joss alaycı bir tavırla sordu. "Alyx, onu incitemeyecek kadar çok seviyorsun. Yarın seni buradan götürmesine izin ver. Kral Raine'i affedene kadar kardeşleri onu koruyacaktır."

"Hayır! Hayır! Hayır!" diye bağırdı. "Kimse onu bir oktan koruyamazdı. Muhafızlarla çevrili bu ormanda bile vuruldu. Gitmek ölümü göze almak demektir. Onu öldürmekten daha fazla nasıl incitebilirim?"

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ama benden nefret etmesi! Bana bakışını sevgiden nefrete çevirmek... Ah, Joss, bu ödenmesi gereken büyük bir bedel."

"Onun aşkını mı yoksa hayatını mı istiyorsun? Mezarı başında şarkı söylemeyi mi yoksa hayatta olduğunu ama başka bir kadının kollarında olduğunu bilmeyi mi tercih edersin?"

"Bu aşk fikrinde yeniyim ama şu anda başka bir kadının ona dokunması fikri ölümünü tercih etmeme neden oluyor."

Joss gülümsememek için kendini zor tuttu. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Onu canlı istiyorum ama aynı zamanda yanımda da istiyorum." "Birini seçmelisin."

"Ve siz de onun kalmasını sağlamanın tek yolunun... başka biriyle yatmak olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Aklıma başka bir şey gelmiyor."

Gözleri büyüdü. "Peki ya sen, Joss? Raine sana çok kızardı."

"Öyle olacağını söyleyebilirim."

"Ne yapacaksın? Buradaki hayatın cehenneme dönebilir."

Joss boğazını temizledi. "Eğer hayatıma devam etmek istiyorsam, sanırım ben de gitmeliyim. Onun kadınıyla seviştikten sonra Raine'le düelloya girmek istemem."

"Ah, Joss," diye iç geçirdi. "Hem senin hem de benim hayatımı mahvetmiş olurum."

Cinayetten aranıyorsun. Ya biri seni tanırsa?"

Joss'un onun sözleri karşısında irkildiğini görmedi. Onun geçmişini bildiğinden haberi yoktu.

"Ben sakal bırakacağım ve sen bir çocuk olarak tanınmayacaksın. Birlikte şarkı söyleyeceğiz, oynayacağız ve geçimimizi sağlayabileceğiz."

İlk aklına gelen Pagnell oldu ama onu bir kenara itti. Hayatında ilk kez önce kendini düşünmeyecekti. "Raine hayatında çok fazla trajedi yaşadı. Kız kardeşinin ölümü çok yakındı ve şimdi de..."

"Kararını ver Alyx ve elbiselerini çıkar. Eğer haklıysam, Raine şimdi bu tarafa geliyor."

"Şimdi mi?" diye nefes nefese kaldı. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Seç," dedi ona yaklaşarak. "Ölü ve senin mi yoksa canlı ve başkasının mı?"

Raine'in sessiz, sonsuza dek sessiz görüntüsü, kollarını Jocelin'in boynuna atmasına, dudaklarının onunkileri aramasına neden oldu.

Jocelin uzun yıllar boyunca kadın kıyafetlerini çıkarma konusunda bir uzman olmuştu ve bu onun unutmadığı bir şeydi. Alyx erkek kıyafetleri giyse bile, Joss'un becerikli parmaklarının onu bu kadar çabuk onlardan kurtarması inanılmazdı. Alyx hava almak için ayağa kalkmadan ikisi de belden yukarısı çıplaktı, çıplak ten tene değiyordu.

Jocelin ellerini Alyx'in saçlarına doladı ve başını geriye çekip onu açıklıkla öperken Alyx'in gözleri telaşla açıldı.

Joss'un öpücüğünü düşünmek için bir saniyesi bile yoktu çünkü Raine'in güçlü elleri onları birbirinden ayırdı ve her ikisini de dere kıyısına uçurdu.

"Seni öldüreceğim," dedi Raine nefesinin altından, gözleri Jocelin'in gözlerine dikilmişti.

Raine'in ellerinin onu gönderdiği uçuştan sersemlemiş olan Alyx, Raine'in kılıcını çektiğini görünce kollarını gömleğinin içine soktu ve ağaçların gece çiğlerini düşürmesine neden olacak kadar yüksek bir sesle "Hayır!" diye bağırdı. Ayağa kalkarken bana güç ver, diye dua etti.

Bedenini Joss'unünün önüne koydu. "Bu adam için hayatımı veririm," dedi hissederek. Raine'in yüzündeki ifadenin şaşkınlıktan incinmeye, öfkeye ve soğukluğa dönüştüğünü gördüğünde, bunları kalbinde hissetti.

"Aptal mıyım ben?" diye sordu sessizce.

"Erkekler müzik gibidir," dedi elinden geldiğince hafifçe. "Aşk şarkılarıyla beslenerek ya da tek başıma ağıtlarla var olamam. Hepsine ihtiyacım var. Şarkılarımda olduğu gibi erkeklerimde de çeşitlilik olmalı. Sen, ah, sen öfkenin, zillerin ve davulların şarkısıydın, Joss ise" -kirpiklerini oynattı- "Joss flütlerin ve arpların melodisi."

Bir an için Raine'in kafasını bedeninden ayıracağını düşündü ama korku duymak yerine neredeyse onu hoş karşılayacaktı. Ruhu ona inanmaması için dua ediyordu. Müziğin onun için kendisinden daha önemli olduğuna gerçekten inanabilir miydi?

"Gözümün önünden git," diye fısıldadı kendi içinden. "Bırak... bundan sonra seninle arkadaşın ilgilensin. Bu gece git. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Bununla birlikte gitmek için döndü ve Alyx ona doğru birkaç adım atmıştı ki Joss onu kolundan yakaladı. "Şimdi ona gerçek dışında ne söyleyebilirsin?" diye sordu. "Onu yalnız bırak. Bağını şimdi kopar. Burada bekle, kısa bir süre sonra döneceğim. Başka kıyafetin ya da eşyaların var mı?"

Başını salladı ve Jocelin'in onu yalnız bıraktığının farkında bile değildi.

Onun dönmesini beklerken aklından geçen herhangi bir düşünce yok gibiydi. Raine ona inanıyordu, müziğinin çok ama çok önemli olduğunu düşündüğüne inanıyordu. Kamptaki insanlar onun bir hırsız olduğuna inanmaya istekliydi ve cezalandırıldığını görmek için can atıyorlardı. Oysa Raine hayatında kimsenin ona güvenmesini, iyi bir insan olduğuna inanmasını sağlayacak ne yapmıştı ki?

"Hazır mısın?" Jocelin onun yanından sordu, Rosamund onun arkasında sessiz bir gölgeydi.

"Size sebep olduğum için özür dilerim-" diye başladı.

"Artık yok," dedi Joss kararlılıkla. "Artık geleceğe bakmalıyız."

"Rosamund, ona göz kulak olacak mısın? Yemek yediğini görüyor musun?"

Ona bakacak mısın?

çok sıkı çalışmıyor mu?"

"Raine beni onun seni dinlediği gibi dinlemeyecek," dedi yumuşak sesiyle, gözleri Jocelin'i yutuyordu.

"Öp onu," diye fısıldadı Alyx. "Biri sevgisini saklamamalı, vermeli." Bununla birlikte arkasını döndü ve geriye dönüp baktığında Rosamund'un Jocelin'e şiddetle sarıldığını gördü. Alyx'e döndüğünde yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Seni seviyor," dedi Alyx, ormanın dış sınırlarına ulaşmak için uzun yolculuğa başlamadan önce.

BÖLÜM II

Ağustos

1502

On İkinci Bölüm

" ^ "

Alyx elini sırtına koydu ve yolun hemen dışındaki çimenlik bir alana kendini bıraktı, Joss ona bir bardak soğuk su uzattığında minnettar bir gülümseme verdi.

"Bu gece burada dinleneceğiz," dedi, gözleri kadının yüzündeki yorgun çizgileri incelerken.

"Hayır, bu gece oynamalıyız, paraya ihtiyacımız var."

"Daha fazla dinlenmen gerek!" tersledi, sonra yanına oturdu. "Sen kazandın.

Hep öyle yapıyorsun. Aç mısın?"

Alyx ona gülümsemesine neden olan bir bakış attı ve o da aşağıya, elbisesinin yününü dışarı iten koca göbeğine baktı. Yaz sıcağı ve sürekli yürümeleri Alyx'i perişan ediyordu.

Raine'in kampından ayrılalı dört aydan biraz fazla olmuştu ve bu süre içinde yürümeyi neredeyse hiç bırakmamışlardı. İlk başlarda zor olmamıştı. İkisi de güçlü ve sağlıklıydı ve popüler müzisyenlerdi. Ama yolda bir ay geçirdikten sonra Alyx hastalandı. O kadar sık kusuyordu ki, insanlar çocuğun bir hastalığı olduğundan korkarak onlarla seyahat etmeyi reddetti. Ve Alyx o kadar güçsüzleşti ki zorlukla yürüyebiliyordu.

Jocelin şehir kapılarında oturup üç beş kuruş için şarkı söylerken onlar küçük bir köyde bir hafta kaldılar. Bir keresinde Alyx elinde ekmek ve peynirle yanına geldi ve onu izlerken ormanda geçirdiği zamandan beri ne kadar değiştiğini düşündü. Belki de son zamanlarda onu önemsemeye başladığı için

daha sevimli, daha yumuşak, daha güzel görünüyordu. Çocuksu çalımları, nazik, yuvarlanan, kesinlikle kadınsı bir yürüyüşe dönüşmüştü. Ve hasta olmasına rağmen kilo alıyordu.

Birdenbire Joss, Alyx'te neyin "yanlış" olduğunu anladı: Raine'in çocuğunu taşıyordu. Alyx ona ulaştığında Joss gülüyordu ve yalnız olsalardı onu kollarının arasında döndürürdü.

"Sana yük olacağım," dedi Alyx ama gözleri parlıyordu. Joss cevap vermeden önce gevezelik etmeye başladı. "Sence Raine'e benzeyecek mi? Bir çocuğun gamzeleri olması için dua etmek yanlış mı olur?"

"Dualarımızı saklayalım ve sizi bir kadın olarak giydirmek için araçlar dileyelim.

Hamile bir çocukla seyahat edersem uzun yaşayacağımı sanmıyorum."

"Bir elbise," diye gülümsedi Alyx, kendisini yeniden kadın gibi hissettirecek yumuşak ve hoş bir şey.

Jocelin, Alyx'in korkunç bir hastalıktan ölmekte olduğu hissinden kurtulduktan sonra, onun kaleden kaleye yolculuk etmesine izin verme konusunda kendine daha fazla güveniyordu. Ve Alyx, Raine'in tamamını kaybetmediğini öğrendikten sonra çok daha iyi bir ruh haline büründü. Sürekli bebekten, onun neye benzeyeceğinden, Raine'in özelliklerinin bir kız çocuğunda nasıl görüneceğinden ve eğer bir kız çocuğu olursa, çocuğun babası kadar büyük olmamasını umduğundan bahsediyordu. Alyx ayrıca hiçbir şeyi doğru düzgün yapmadığı gerçeğine de gülüyordu. İlk üç ay hasta olmak yerine, ikinci üç ay hastaydı.

Joss her şeyi tekrar tekrar dinledi. Ormandan ayrıldıktan sonra aylarca olduğu gibi artık sessiz ve somurtkan olmamasından çok memnundu. Geceleri, sahne aldıkları evin zeminindeki paletlerde uyurken, sık sık onun ağladığını duyuyordu ama gündüzleri üzüntüsünden bahsetmiyordu.

Bir keresinde Raine'in kuzenlerinden birine ait büyük bir malikanede çalıp şarkı söylemişlerdi. Alyx yine çok sessizleşmişti ama onun herhangi bir haber duymak için can attığını neredeyse hissedebiliyordu.

Jocelin, Montgomery'nin karısına birkaç ipucu vermiş ve kadın ona çok şey anlatmıştı. Raine hâlâ ormandaydı ve Kral Henry, en büyük oğlunun ölümünden duyduğu üzüntüyle, kanun kaçağı soyluyu neredeyse unutmuştu. Kral, oğlunun karısı Aragon Prensesi Katherine'le ne yapacağından çok, bu adam hakkında ne yapacağını düşünüyordu.

özel kan davası. Montgomery ailesinin Roger Chatworth'un cezalandırılması için yaptığı ricaları görmezden geldi. Ne de olsa Chatworth, Mary Montgomery'i öldürmemiş, sadece tecavüz etmişti. Ona hiçbir şekilde zarar vermemişti. İntihar etmesinin nedeni kızın ruhuydu.

Temmuz ayında Judith Montgomery'nin bir erkek çocuk dünyaya getirdiği ve daha sonra Ağustos ayında Bronwyn MacArran'ın da bir erkek çocuk doğurduğu haberi geldi. Montgomery kuzenleri Stephen'ın İskoç adını ve yöntemlerini benimsemesinden dolayı hâlâ öfkeliydiler.

Alyx, Jocelin'in kendisine aktardığı her şeyi dikkatle dinledi.

"Artık onunla birlikte olmamam iyi bir şey," dedi sessizce, udunu tıngırdatarak. "Onun ailesi kadınlarla dolu, bense bir avukat kızıyım. Onunla kalsaydım, hanımefendisine karşı uysal ya da kibar olabileceğimi sanmıyorum ve o da beni yakınında istemezdi, gerçi gördüğüm bu hanımefendilerden bazıları soğukkanlı fahişeler. Belki de biraz sıcaklığa ihtiyacı olabilirdi."

Jocelin ona hanımlarla arasındaki farkın ipek bir elbiseyle çözülebileceğini göstermeye çalıştı ama Alyx bunu kabul etmedi. Onun sadece Raine için değil, ormandaki insanların nefreti için de kara kara düşündüğünü biliyordu.

Alyx'in hamileliği ilerledikçe daha sessiz, daha düşünceli oldu ve onunla ilk tanıştığında olduğundan çok daha fazla dünyanın farkında görünüyordu. Arada bir, çok sık olmasa da, birinin bir şey yapmasına yardım etmek için çalışmayı bıraktı. Yolda tek başlarına otoyol soyguncularını riske atmaktansa her zaman bir grupla seyahat ederlerdi ve Alyx bazen annelere biraz huzur vermek için birkaç çocuğu yürüyüşe ve bir keresinde yemeğini dişsiz yaşlı bir dilenciyle paylaşmıştı. Bir başka seferinde de karısı ağaçların altında yatan ve sekizinci çocuğunu doğurmakta olan bir adama yemek hazırlamıştı.

İnsanlar minnettarlıkla gülümsedi ve sonuç olarak seyahat ettikleri her yerde arkadaş edindiler. Bir keresinde bir çocuk Alyx'e kır çiçeklerinden oluşan küçük bir buket vermişti ve Alyx'in gözleri yaşarmıştı.

"Bunlar benim için çok şey ifade ediyor," demişti onları sıkıca kavırken.

"Dün ona yardım ettiğin için sana borcunu ödüyordu. Buradaki insanlar seni seviyor." Yanlarındaki yolculara işaret etti.

"Ve müzik değil," diye fısıldadı.

"Pardon?"

"Beni müziğimin dışında bir şey için seviyorlar. Ben de onlara müzik dışında bir şey verdim."

"Kendinden verdin."

"Oh, evet, Joss," diye güldü. "Benim için zor olan şeyleri yapmaya çalıştım. Şarkı söylemek çok ama çok kolay."

Jocelin de onunla birlikte güldü. Birinin Alyx'in yaptığı gibi bir müziğin kolay olduğunu söyleyebilmesi inanılmazdı.

Şimdi, Ağustos ayında, ağır çocuğun yükü onu sürüklerken, adımları gittikçe yavaşlıyordu ve Joss uzun süre tek bir yerde kalmayı göze alabilmeyi diliyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu, kendini yukarı kaldırmaya çalışarak. "Acele edersek akşam olmadan kaleye varmış oluruz."

"Burada kal, Alyx," diye ısrar etti. "Yiyeceğimiz var."

"Ve hanımefendinin nişan kutlamasını kaçırarak mıyız? Hayır, oraya vardığımızda bol bol yemek yiyeceğiz ve tek yapmamız gereken mirasçının ince cazibesini kutlayan ilahi bir müzik parçası yaratmak. Umarım bu seferki güzel olur! Sonuncusu o kadar çirkindi ki rahibe söylediğim yalanların ciddiyetini itiraf ettim."

"Alyx!" Joss alaycı bir tavırla azarladı. "Belki de kadının içi güzeldi."

"Böyle bir şeyi ancak sen düşünebilirsin. O zaman, elbette, yüzünle cömert olmayı göze alabilirsin. Çirkin kızın annesinin seni yemekle nasıl tehdit gördüm. Şarkıdan sonra sana bir teklifte bulundu mu?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

"Joss, sen kendini insanlardan ve hayattan koparmaya devam edemezsin."

Constance öldü."

Alyx' ona bir zamanlar sevdiği kadından bahsetmesini sağlamak uzun zaman almıştı.

Jocelin çenesini öyle bir ayarlamıştı ki Alyx onun kendisinden bahsetmeyi reddettiğini biliyordu. Aralarında, onun sorunları ortak malıyken, onunkiler kendi sorunlarıydı.

"Elbette hiçbir kadın Rosamund kadar güzel değildi. Şeytan işareti dışında tabii. O iğrenç şey herhangi bir güzelliği görmeyi zorlaştırıyor. Acaba gerçekten Şeytan'ın işareti mi?"

Jocelin ona doğru döndü. "Bu daha çok Tanrı'nın lütfunun bir işareti çünkü o iyi, nazik, tutkulu bir kadın."

"Tutkulu, değil mi?" Adam arkasını dönerken Alyx alay etti. "Çok zalimsin, Alyx," diye fısıldadı.

"Hayır, sadece kendini bana gömmen için hiçbir neden olmadığını görmeni istiyorum. Kendini içinde tutamazsın. Verecek çok şeyin var ama yine de kendi içinde kalıyorsun."

Ona baktığında gözleri soğuktu. "Raine burada değil, neden sevecek başka birini bulmuyorsun? Soylulardan seyislere kadar birçok erkeğin sana baktığını gördüm. Koca göbeğinle bile seni alırlardı. Neden çocuğuna bir yuva verecek ve her gece seninle sevişecek bir tüccarla evlenmiyorsun?"

Saldırıdan sonra birkaç dakika sessiz kaldı. "Beni affet, Joss. Rosamund'un Constance'ın yerini alabileceğini ummuştum ama görüyorum ki alamayacak."

Jocelin arkasını döndü çünkü Alyx'in yüzünü görmesini istemiyordu. Son aylarda geceleri hatırladığı yüz çoğu zaman Constance'ın değil Rosamund'un yüzüydü. Rosamund, o kadar sessizdi ki, neredeyse varlığından dolayı özür diliyordu, çoğu zaman tanıdığı sessiz, nazik kadın olarak değil, ona veda öpücüğü veren kadın olarak görüyordu. Constance'ın ölümünden bu yana ilk kez içinde bir kıvılcım çakmıştı. Arada sırada birkaç kadınla birlikte olmamış değildi ama Constance'la tanışmadan önce ve o zamandan beri kadınlardan hep uzak durmuştu. Sadece Rosamund'a sarıldığı o kısacık anda bir kadına karşı gerçek bir arzu, gerçek bir ilgi hissetmişti.

Joss Alyx'in elini tuttu ve birlikte önlerinde beliren kaleye doğru ilerlemeye başladılar. Eski bir yerdi, bir kulesi yıkılıyordu ve Alyx yine cereyanlı bir yerde uyuyacaklarını biliyordu. Seyahat ettiği son aylarda soylular hakkında çok şey öğrenmişti. Belki de en önemlisi, soylu kadınların her yerdeki kadınlar kadar az özgürlüğe sahip olmalarıydı. Kocalarından yediği dayaklar yüzünden gözleri morarmış büyük hanımlar görmüştü. Zayıf, korkak asilzadeler görmüştü.

eşleri tarafından hor görüldüler. Büyük aşkların yaşandığı çiftler de vardı, birbirinden nefret eden çiftler de, büyük bir çöküşün yaşandığı aileler de, sevgi ve saygıya dayalı aileler de. Soyluların, kendi küçük kasabasındaki insanlarınkine çok benzer sorunları olduğunu fark etmeye başlamıştı.

"Hayal mi kuruyorsun?"

"Evimi, ne kadar korunaklı bir çocukluk geçirdiğimi düşünüyorum. Neredeyse müziğimin beni herkesten ayırmamasını dileyeceğim. Sanki hiçbir yere ait değilmişim gibi hissettiriyor."

"Nereye istersen oraya aitsin."

"Joss," dedi ciddiyetle, "ne seni ne de Raine'i hak ediyorum. Ama bir gün buna değecek bir şey yapabileceğimi umuyorum."

"Her geçen gün daha çok Raine gibi konuştuğunu biliyor muydun?"

"Güzel!" diye güldü. "Umarım çocuğunu onun yarısı kadar bile iyi yetiştirebilirim."

Eski şatoya yaklaştıklarında içeri alınmak için beklemek zorunda kaldılar, çünkü onlardan önce giren yüzlerce kişi vardı. Nişan, iki güçlü ve zengin aileyi bir araya getirecekti ve davetliler ve eğlence görkemli .

Joss kolunu Alyx'in omuzlarına dolayarak onu kalabalığın arasından geçirdi.

"Şarkıcılar siz misiniz?" diye bağırdı uzun boylu bir kadın Alyx'e doğru.

Alyx başıyla onu selamladı, koyu renk, çelik telli saçları ve elbisesinin zenginliği karşısında hayrete düşmüştü.

"Beni takip edin."

Alyx ve Jocelin minnettarlıkla onu dar, dolambaçlı taş merdivenlerden kulenin tepesindeki, birkaç kadının volta attığı ve tedirginlik belirtileri gösterdiği büyük, yuvarlak bir odaya kadar takip ettiler. Odanın ortasında yüksek sesle ağlayan genç bir kadın vardı.

"İşte burada," dedi Alyx'in yanındaki bir kadın.

Alyx melek gibi bir yüze baktı, sarı saçlar, mavi gözler, ruhani, narin bir gülümseme.

"Ben Elizabeth Chatworth."

Alyx'in gözleri bu isimle irileşti ama hiçbir şey söylemedi.

Elizabeth devam etti. "Korkarım küçük gelin adayımız çok korkmuş," dedi bıkkınlık ve tiksinti dolu bir ses tonuyla. "Onu aşağıya indirebilmemiz için yeterince sakinleştirebilir misiniz?"

"Deneyeceğim."

"Eğer yapamazsanız, o zaman elimi yanağına koyup müziğin onu sakinleştirip sakinleştirmeyeceğine bakmam gerekecek."

Alyx bu tatlı görünümlü kadının sözleri karşısında gülümsemek zorunda kaldı. Bu sözler onun yüzüne hiç uymuyordu. "Neden korkuyor?" diye sordu hangi müziği çalacağına karar vermeye çalışırken.

"Hayat. Erkekler. Kim bilir? İkimiz de manastırdan yeni geldik ve Isabella'nın ölümüne gittiğini sanırsınız."

"Belki de nişanlısı-"

Elizabeth elini sallayarak, "O idare edilebilir," dedi. Gözleri, açık açık Elizabeth'e bakan Jocelin'e kaydı. "Tavşanı korkutmayacak kadar güzelsin," dedi. Isabella'dan gelen yüksek sesli bir feryat Elizabeth'i onun yanına gönderdi.

"Tanrım," dedi Alyx, sanki fırtınadan yeni çıkmış gibi hissederek. "Daha önce onun gibi biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum."

"Ve bir daha olmaması için dua ediyorum," dedi Joss. "O bizi çağırıyor. Buna itaat etmemeye cüret eden adamın Tanrı yardımcısı olsun..."

Alyx ona baktı, gözlerindeki spekülatif parıltıyı gördü. "Eğer ona itaat etmezsen saçını alır."

"Sökeceği benim saçım değil, ona izin verirsem ne olayım." Alyx cevap vermeden Joss onu ağlayan geline doğru itti.

Kadını sakinleştirmek bir saat sürdü ve bu sırada Elizabeth Chatworth sandalyenin arkasında volta atıyor, ara sıra gözlerini ağlayan Isabella'ya dikiyordu. Bir keresinde bir şey söylemek için ağzını açtı ama Alyx, kadının Joss'la başardıklarını mahvedeceğinden korkarak Elizabeth'in cümlesinin başını kapatmak için daha da yüksek sesle şarkı söyledi.

Sonunda Isabella aşağı inmeye hazır olduğunda, bütün hizmetçileri onunla birlikte gitti ve Jocelin ile Alyx'i Elizabeth Chatworth ile yalnız bıraktı.

"İyi iş çıkardın," dedi Elizabeth. "Muhteşem bir sesin var ve tahminimde yanılmıyorsam iyi eğitilmişsin."

Alyx alçakgönüllülükle, "Birkaç öğretmenle biraz zaman geçirdim," dedi.

Elizabeth'in gözleri delici bir bakışla Jocelin'in üzerinde sabitlendi. "Seni daha önce görmüştüm. Nerede?"

"Yengen Alice'i tanıyordum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Elizabeth'in gözleri sertleşti. "Evet," dedi, Joss'un vücuduna kısa ve küstah bir bakış atarak. "Sen onun tipi olabilirsin. Ya da belki de uygun donanıma sahip her erkek onun hoşuna gider."

Jocelin'in yüzünde Alyx'in daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Onun daha fazla konuşmamasını diledi. Ne de olsa Elizabeth'in kardeşi Edmund Chatworth'u öldüren Joss'tu.

"Peki kardeşlerin nasıl?" Joss sordu ve sesinde meydan okuma vardı.

Elizabeth'in gözleri uzun bir süre onunkilere kaydı ve Alyx nefesini tutarak Elizabeth'in Joss'un kim olduğunu bilmemesi için dua etti.

"Kardeşim Brian evimi terk etti," dedi sessizce, "ve nerede olduğunu bilmiyoruz. Pis Montgomery'lerden birinin elinde olduğuna dair söylentiler var."

Jocelin'in eli Alyx'in omzunu acımasızca sıktı. "Peki ya Roger?" diye sordu.

"Roger... değişti. Şimdi!" dedi akıllıca. "Ailem hakkında konuşmayı bitirdiysek, eminim aşağıda bekleniyorsunuzdur." Bu sözlerle birlikte odadan çıktı.

"Pislik!" Alyx kapı kapanmadan önce bağırdı. "Kardeşi Raine'in kız kardeşini öldürüyor ve bize pis demeye cüret ediyor!"

"Alyx, sakın ol. Elizabeth Chatworth gibi bir kadınla başa çıkamazsın. Seni canlı canlı yer. Onun nasıl bir ağabeyin yanında büyüdüğünü bilmiyorsun. Edmund acımasız ve gaddardı ve Roger'ın bile geri adım attığı zamanlarda Elizabeth'in ona karşı çıktığını gördüm. Ve kardeşi Brian'a tapıyor. Eğer Montgomery'lerin onun evinden alınmasına neden olduğunu düşünseydi, nefret dolu olurdu."

"Ama buna hakkı yok! Chatworth'lerin hatasıydı."

"Sessiz ol! Aşağı inelim." Ona sertçe baktı. "Ve kan davaları hakkında şarkı yazma numaralarını da bırak. Beni anlıyor musun?"

Bir kez başını salladı ama böyle bir söz vermekten hoşlanmıyordu.

Bir hizmetçi köşede oturan adama bir şeyler fısıldadığında gece geç bir saatti ve konukların çoğu sarhoş bir şekilde yerde yatıyor ya da masalara yayılmıştı. Adam gülümseyerek ayağa kalktı ve yeni gelen misafirleri karşılamak için dışarı çıktı.

"Burada kimin olduğuna inanamayacaksın," dedi adam attan inene. "Ne! Selam yok mu?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Güvenliğim için endişelenmiyor musun?"

Hadi John, dişlerini gösteriyorsun."

"Size bunu söylemek için ayık kaldım. Bu yeterli olmalı."

"Doğru, bu büyük bir fedakârlık." Atının dizginlerini bekleyen bir hizmetkâra verdi. "Şimdi, ben biraz şarap içene kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan şey nedir?"

"Ah, Pagnell, çok sabırsızsın. Bu kışki küçük ötücü kuşu hatırlıyor musun? Hani kafana vuran?"

Pagnell kaskatı kesildi ve John'a dik dik baktı. Alnındaki çirkin yara izini parmaklamamak için elinden gelen tek şey buydu. geceden beri başı ağrıyordu ve kasabadaki bazı insanları işkenceyle öldürmesine rağmen kimse ona kızın nerede olduğunu söylemiyordu. Başına her ağrı saplandığında, kendisine yaptıkları yüzünden onun yandığını göreceğine yemin ediyordu. "Nerede o?"

John boğazının derinliklerinden güldü. "İçeride ve dışarıda bir veletle şişmiş. Güzel bir delikanlıyla seyahat ediyor ve ikisi de istediğiniz kadar güzel şarkı söylüyorlar."

"Şimdi mi? Herkesin uyuduğunu sanıyordum."

"Öyleler ama delikanlı ve ötücü kuşun uzandığı yeri işaretledim."

Pagnell bir an hareketsiz durdu ve bir sonraki hamlesini düşündü. Arkadaşlarıyla birlikte Alyx'i aramak için kasaba duvarını aştıklarında sarhoş olduğu için işi eline yüzüne bulaştırmıştı. Şimdi aynı hatayı tekrar yapmamalıydı.

"Eğer bağırırsa," dedi Pagnell, "yardım alabilir mi?"

"Çoğu zil zurna sarhoş; horlamaları o kadar gürültülü ki bir barut patlaması bile duyulmayabilir."

Pagnell eski taş duvarlara baktı. "Buranın bir zindanı, idam edilmeden önce mahkûmları tutmak için bir yeri var mı?"

"Neden bekleyelim ki? Onu bir kazığa bağlayıp güneş doğarken yakacağız."

"Hayır, bazı insanlar buna kaşlarını çatıyor ve Kral bu melankolik ruh halindeyken, nasıl tepki vereceğini kim bilebilir? Bunu yasal yollardan yapacağız. Kuzenlerimden biri buradan çok uzak olmayan bir yerde mahkeme yönetiyor. Sürtüğü mahzene atacağız, sonra kuzenimle konuşacağım ve döndüğümde bir duruşma yapacağız. *Sonra* da onun yanışını izleyeceğiz. Şimdi bana nerede olduğunu göster."

Alyx rahatsız bir uykuya dalmış, koca karnını yerleştirmek için elinden geleni yapıyordu ki kulağına iğrenç bir fısıltı geldi. Hiç unutmadığı ve asla unutmayacağı bu ses Alyx'in tüylerini diken diken etti, derisini gerdi.

"Eğer küçük oyun arkadaşının yaşamasını istiyorsan, sessiz olacaksın," diye seslendi.

Boğazına bir bıçağın keskin çeliği bastırılmıştı. Pagnell'in yüzünü görmek için gözlerini açmasına gerek kalmamıştı. Aylardır rüyalarına giren bir yüzdü bu.

"Beni düşündün mü tatlım?" diye fısıldadı, yüzü onunkine çok ama çok yakındı. Elleri kadının sert karnını okşamak için aşağı indi. "Benimle uğruna savaştığın şeyi başkasına verdin. Bunun için öleceksin."

Bıçak ileriye doğru bastırırken Alyx, "Hayır," diye fısıldadı.

"Barışçıl bir şekilde mi gideceksin yoksa kalbine bir bıçak saplamam mı gerekecek?"

Adamın kimi kastettiğini çok iyi biliyordu. Jocelin ondan bir adım ötede uyuyordu, nefesi düzgün ve derin geliyordu, hayatının tehlikede olduğunun farkında bile değildi.

"Ben giderim," diyebildi.

Titreyen, ağlayamayacak kadar korkmuş olan Alyx kendini yukarı doğru kaldırdı, Pagnell'in bıçağı bir kez boğazının derisini keserek sıyırdı. Yere serilmiş cesetler arasında ilerlemek kolay değildi. Her tökezlediğinde Pagnell kolunu arkadan büküyor, neredeyse yuvasından çıkarıyordu.

Aşağıya doğru inen karanlık, soğuk, taş merdivenlere geldiklerinde, Alyx'i öyle sert itti ki duvara çarptı ve dengesini sağlayana kadar dört basamak aşağıya düştü. Bir an durakladı, ellerini karnına koyarak nefes almaya çalıştı.

"Devam et," diye alay etti Pagnell, onu tekrar iterek.

Alyx tekrar düşmeden aşağıya inmeyi başardı. İçinde bulundukları oda soğuk ve tamamen karanlıktı, tavanı çok alçaktı. Fıçılar ve çuvallar zemini dolduruyordu. Kapının gıcırdayarak açıldığını duyunca döndü.

Pagnell ağır bir kapının önünde duruyordu, kapı açıldığında ortaya esneyen siyah bir hiçlik çıkıyordu. "Burası," diye homurdandı.

"Hayır." Geri çekildi ama oda o kadar kalabalıktı ki gidecek hiçbir yer yoktu.

Saçlarından bir avuç tuttu ve tek bir hamleyle onu karanlığın içine fırlattı.

Soğuk karanlıkla çevrili bir köşeye çömelmiş, son ışık huzmesini de engelleyen kapının kapandığını görmüş ve ağır demir sürgünün yerine oturduğunu duymuştu.

On Üçüncü Bölüm

" ^ "

Bu iğrenç küçük oda, şimdiye kadar duyduğu her kâbusun, her kötü düşüncenin, her korkunç hikâyenin özeti gibiydi. Hiç ışık yoktu ve bir saat sonra bile hâlâ elini yüzünün önünde göremiyordu. Çok uzun bir süre Pagnell'in onu fırlattığı köşede kıpırdamaya korkarak büzüşüp kaldı.

Eğer göremiyorsa, duvarlardaki ve yerdeki böceklerin gürültülü ve hain seslerini kesinlikle duyabiliyordu. Sonunda onu harekete geçiren şey, ayakkabılarının yumuşak derisi üzerinde koştururan bir şey oldu. Küçük bir ciyaklamayla ayağa kalktı, elleri arkasındaki duvarın taşlarını kavramaya çalışıyordu.

"Sakin ol Alyx," dedi yüksek sesle ve sesi duvarlarda yankılandı. Çok geçmeden sabah olacaktı ve Jocelin onu arıyor olacaktı - tabii hâlâ hayattaysa. Hayır, onu buradan çıkaracak kimseye güvenemezdi. Kendi kaçış yolunu bulmaya çalışmalıydı.

Temkinli bir şekilde, kör bir insan gibi ellerini uzatarak ileriye doğru bir adım attı ve neredeyse alçak bir bankın üzerine düşüyordu. Diz çökerek ellerini üzerinde gezdirdi ve gölgesini seçebildiğini görünce sevindi. Bankı incelemeyi bitirdiğinde duvarlara doğru ilerledi ve kapıya doğru ilerledi. Kapıyı ittiğinde kapının verdiği her şeye rağmen, taş duvarları hareket ettirmeye çalışıyor olabilirdi.

Oda yaklaşık bir metre kareydi, taş duvarları ve toprak zemini vardı ve tek mobilya kısa bir banktı. Kapıda pencere yoktu ve köşelerden hiç ışık girmiyordu. Alçak tavan odanın her santimini keşfetmesine izin veriyordu. Hiçbir yerde pencere, ızgara ya da zayıf bir yer yoktu. İşini bitirdiğinde vücudunun üst yarısı örümcek ağlarıyla kaplıydı ve yüzünde gözyaşları vardı. Öfkeyle yapışkan şeyleri yüzünden ve kıyafetlerinden temizlemeye çalıştı, bir yandan da ağlıyor ve Pagnell'e ve onun türünden adamlara lanet okuyordu.

Birkaç saat sonra banka oturdu, dizlerini yukarı çekti ve başını öne eğdi. Dalgın bir şekilde, bebeğin ayağını kaburgalarına vurduğu yerden aşağı itti ve çocuğu daha aktif, huzursuz hale geldikçe ona şarkı söylemeye başladı. Yavaş yavaş çocuk sakinleşti ve Alyx de sakinleşti.

Tepesinde insanların yürüdüğünü duydu ve tavanın kale zemini olduğunu anladı. Yukarıda bir yerlerde Jocelin onu bulmaya çalışıyordu. Kaçmanın yollarını düşünmeye başladı ve belki de çıkış yolunu yakarak bulabileceğini düşünerek bir ateş yakabilmeyi diledi. Ama tabii ki ateş kapıyı yakmadan önce duman muhtemelen onu öldürecekti.

Kapı açıldığında, sessiz odada çok yüksek olan ses onu o kadar korkuttu ki neredeyse banktan düşecekti. Mum ışığı odaya doldu ve

neredeysse onu kör ediyordu.

"İşte buradasın," dedi Elizabeth Chatworth'a ait olduğunu bildiği bir ses.

Alyx kollarını Elizabeth'in boynuna atarken sınıfını hiç düşünmedi.

"Seni gördüğüme çok ama çok sevindim. Beni nasıl buldunuz?"

Elizabeth Alyx'e tek koluyla sarıldı. "Jocelin bana geldi. Şu aptal Pagnell, değil mi? O adam, yaratılmış her insan kadar gaddar. Şimdi, ahmak geri dönmeden gel."

"Çok geç," dedi kapı aralığından gelen yarı eğlenmiş, yarı kızgın bir ses. "Pek değişmemişsin Elizabeth, hâlâ herkese emir veriyorsun."

"Ve sen, Pagnell, hala kelebeklerin kanatlarını koparıyorsun. Bu sana ne yaptı? Aklı başında her kadının yapacağı gibi senin tekliflerini reddetti mi?"

"Dilin çok sivri, Elizabeth. Zamanım olsaydı sana daha yumuşak yollar öğretirdim."

"Sen ve diğer kaç adam?" Elizabeth tükürdü. "Benden ölesiye korkuyorsun çünkü söylediklerim doğru. Şimdi yoldan çekilin ve geçmemize izin verin. Senin iğrenç oyunlarından bıktık artık. Git kendine oynayacak başka birini bul. Bu çocuk benim korumam altında."

Kendini Elizabeth ve Alyx'in önüne yerleştirdi ve onların küçük hücreden izin vermedi.

"Çok ileri gidiyorsun!" Elizabeth tısladı. "Artık çaresiz bir hizmetkârı tehdit edemezsin. Bana zarar verirsen kardeşimin kellesini alırsın."

"Roger Montgomery' karşı komplo kurmakla o kadar meşgul ki başkalarını düşünecek hali yok. Sevgili, tatlı, sakat Brian bir yerlere somurtmaya gittiğinden beri sürekli sarhoş olduğunu duydum."

Alyx, Elizabeth'in yanındaki kınından çıkardığı küçük yemek hançerini görmedi ama Pagnell gördü. Bir yan adımıyla ondan sıyrıldı, kolunu yakaladı ve bükerek onu kendine çekti. "Seni altımda hissetmek istiyorum, Elizabeth. Yatağına da diğer her şeye kattığın kadar ateş katıyor musun?"

Alyx şimdi onun için bir fırsat olduğunu gördü. Hücrenin dışındaki duvarda, solunda, ağır bir anahtar halkası vardı. Hızlı bir hareketle onları Pagnell'in kafasına fırlattı ve şakağından yakaladı.

Elizabeth'i bıraktı, sendeleyerek bir adım geri gitti ve elini başına götürüp elindeki kana baktı. Kendine geldiğinde Elizabeth ve Alyx merdivenleri yarılanmışlardı.

Pagnell Elizabeth'in eteğini yakaladı ve öyle bir sarsıldı ki Elizabeth geriye doğru yuvarlanarak Pagnell'in göğsüne çarptı. "Ah, sevgili Elizabeth," diye kulağına fısıldadı, kolu Elizabeth'in belindeydi, diğer eli de iri göğüslerine gidiyordu. "Uzun zamandır bu anın hayalini kuruyordum."

Alyx, Pagnell'in dikkatinin Elizabeth'in üzerinde olduğunu biliyordu ve kaçabilirdi ama Elizabeth'i yalnız bırakamazdı çünkü onun genç soylu kadın için ne planladığı ortadaydı. Vücut ağırlığını ikisinin de üzerine atmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Pagnell Elizabeth'i tutmaya devam ederek geriye doğru tökezledi, Alyx ise elleriyle karnını koruyarak yuvarlandı. Elizabeth fırsatı gördü ve dirseğini Pagnell'in kaburgalarına çarparak acı içinde homurdanmasına neden oldu. Hızlı bir hareketle küçük bir meşe fıçıyı kaptı ve hatırı sayılır bir güçle Pagnell'in kafasına indirdi.

Meşe çitalar kırıldı ve koyu kırmızı şarap yüzünden aşağı, giysilerinin üzerine akarken, şaşkın bir bakıştan sonra bilincini yitirdi.

Elizabeth hareketsiz adamın karşısından Alyx'e bakarak, "İyi bir şaraba yazık olmuş," dedi. "Bebeğinize zarar vermediniz, değil mi?"

"Hayır, o yeterince güvende."

"Teşekkür ederim," dedi Elizabeth. "Kaçıp gidebilirdin ama bana yardım etmek için kaldın. Seni nasıl ödüllendirebilirim?"

"Affedersiniz," diye bir ses geldi kapı aralığından.

Döndüklerinde uzun boylu, kılıcını çekmiş esmer bir adam gördüler.

"Bu küçük toplantıyı bölmekten nefret ediyorum ama arkadaşımı çabucak canlandırmazsanız, ikinizi de öldürmekten zevk duyacağım."

İlk hamleyi Elizabeth yaptı ve Pagnell'in bedeninden uzaklaşarak karanlık adamın sağ tarafına atladı. "Diğer tarafına git, Alyx," diye yönlendirdi. "Aynı anda ikimizi birden alamaz."

Alyx hemen itaat etti ve adam başını yemlenmiş bir boğa gibi ileri geri hareket ettirerek iki kadını izledi. Pagnell'den gelen bir inilti

adam arkadaşına baktı. O bakarken, Alyx ona doğru hızlı bir hamle yaptı. Merdivenin açıklığına doğru geri çekilerek girişi korudu.

"Tanrı'nın dişleri!" Pagnell gözlerini açmaya çalışarak küfretti. "Bunun için pişman olacaksın, Elizabeth," diye inledi. "Onları orada tut, John. Yaklaşmalarına izin verme. İkisi de insan değil. Kadının yaratıldığı gün erkeğe yazık oldu."

"Sen kadın nedir bilmezsin," diye tısladı Elizabeth. "Ona degecek hiçbir kadın seni yanına yaklaştırmaz."

Pagnell titreyerek ayağa kalktı ve şarap lekeli ceketine tiksintiyle baktı. Birden başını kaldırdı ve Elizabeth'e kötü bir şekilde gülümsemeye başladı. "Dün gece atımı sürerken Miles Montgomery'nin kampını gördüm." Elizabeth'in bu isim karşısında kaskatı kesilmesi üzerine daha geniş bir şekilde sırttı. "Acaba Miles bir misafir ister mi? Duyduğuma göre kız kardeşinin ölümüne o kadar kızmış ki, Chatworth ailesine savaş açmasını önlemek için kardeşi onu Wight Adası'na göndermiş."

"Kardeşim onu yok ederdi," dedi Elizabeth. "Hayır Montgomery _."

"Beni bağışla Elizabeth, özellikle de duyduğum hikâyeye göre Roger, Stephen Montgomery'nin sırtına saldırmış."

Elizabeth ona doğru sıçradı, elleri pençeye dönüştü ve Pagnell onu yakaladı.

"Miles'ın kadınları çok sevdiğini ve pek çok piçi olduğunu duydum. Onun ahırına seninkini de eklemek ister misin, benim bakir küçük prensesim?"

"Önce ben ölürdüm," dedi duygu dolu bir sesle.

"Belki de. Bunu Miles'a bırakacağım. Seninle kendim ilgilenirdim ama önce şunun bana bir borcu var." Başıyla, John'un kılıcı sırtında, sessizce duran Alyx'i işaret etti.

"Peki beni buradan nasıl çıkaracaksın?" Elizabeth gülümseyerek sordu. "Beni koridordan geçirirsen bir protesto olmayacağını mı sanıyorsun?"

Pagnell karanlık mahzene bakarken bir an için bunu düşünmüş gibiydi. Gülümseyerek ona geri döndü. "Miles'ın Sezar'ı oynamaktan hoşlanacağını düşünüyor musun?"

Şaşkınlık içindeki Elizabeth cevap vermedi.

Pagnell onun kolunu arkasından kavradı. "John, ben Elizabeth'le ilgilenirken sen de onu dikkatle izle. Başım ikisiyle de tekrar boğuşamayacak kadar ağrıyor."

Elizabeth, "Bana zarar verirsen başın daha çok ağrır," diye uyardı.

"Bu endişeyi Miles'a bırakacağım. Montgomery'ler kendilerini çok yükseklerde görüyorlar. Hepsinin aşağı indirildiğini ve topraklarının dağıtıldığını görmek isterim."

"Asla!" Alyx bağırdı. "Senin gibi sümüklü bir leş asla bir Montgomery'yi yok edemez."

Alyx'in sesinin tüm gücü hepsinin durup ona bakmasına neden oldu. Elizabeth Pagnell'e karşı mücadele etmeyi bıraktı ve Alyx'e bakışları spekülatif bir hal aldı. Pagnell'in bakışı hesaplıydı.

John kılıcının ucuyla Alyx'i dürttü. "Raine Montgomery'nin ormanlarda bir yerlerde saklandığı söyleniyor, bir grup suçlunun kralı."

Pagnell, Elizabeth'in kolunu bükerek, "Bunun araştırılması gerekiyor," dedi. "Ama önce bununla ilgilenmeliyiz." Elizabeth'i yanına çekerek, şarap fiçilerinin tepesinden uzun bir kendir ipi aldı ve Elizabeth'in ellerini arkadan bağlamaya başladı.

"Ne yaptığını bir düşün," dedi Elizabeth. "Ben bir şey değilim-"

"Kapa çeneni!" Pagnell, yumruğuyla kadının omzuna vurarak emretti. Elleri bağlandıktan sonra onu tahıl çuvallarının üzerine itti ve ayak bileklerini bağ. Bıçağıyla kızın elbisesinden bir parça kırmızı ipek kesti. "Bir öpücük, Elizabeth?" diye alay etti, ağzındaki tıkaçı dudaklarına yaklaştırarak. "Miles Montgomery hepsini almadan önce sadece bir tane mi?"

"Önce cehennemde görüşürüz."

"Eğer bir erkek dilinin kenarlarını köreltmezse benimle birlikte orada eminim."

Kız tekrar konuşmadan, adam bezi ağzının üzerine sıkıca bağladı. "Şimdi neredeyse çekici görünüyorsun."

"Şimdi onunla ne yapacaksın?" John sordu. "Onu bu şekilde dışarı taşıyamayız."

Pagnell mahzenin uzak bir köşesinden kirli, güve yemiş bir branda parçası aldı ve tozların uçuşmasına neden olan birkaç sarsıntıdan sonra

Elizabeth'in ayaklarının dibine serdi. "Onu bunun içinde yuvarlayacağız ve görünmeden dışarı çıkaracağız."

Alyx Elizabeth'e baktı, gözleri korkuyla açılmıştı ama Alyx'in tek düşünebildiği, Elizabeth'in Miles'in yanında herkesten çok daha iyi olacağıydı. "Miles'in yanında güvende olacaksın," dedi Elizabeth'i rahatlatmaya çalışarak.

Yine hepsi Alyx'e baktı ama o onları görmezden geldi. Elizabeth'in şimdi onun yardımına ihtiyacı vardı.

Pagnell hiç de nazik davranmadan Elizabeth'i kirli brandanın üzerine itti ve onu tamamen saklayarak brandanın içine yuvarladı.

"Nefes alabiliyor mu?" Alyx sordu.

"Kimin umurunda? Ölürsen hiçbir masal anlatamaz. Zaten Miles onunla işini bitirdikten sonra beni hatırlamayacak bile."

"Miles ona zarar vermez," dedi Alyx tutkuyla. "O da kardeşi gibi iyi ve nazik biri."

Pagnell buna güldü. "Hiç kimse Miles'inkine benzer bir öfkeye sahip olmamıştır. Kızın Chatworth olduğunu öğrenir öğrenmez... Ah, neredeyse ona imreneceğim ama ben Miles gibi aptal değilim Roger Chatworth umurunda olmayacak ve Roger, Miles'in sevgili kız kardeşine ne yaptığını duyduğunda Kral, Montgomery topraklarını Kral için iyilik yapanlara verecek. Ve ben de ödülü almak için orada olacağım."

"Sen aşağılık bir domuz yaratıksın."

Pagnell'in elinin tersi Alyx'in çenesine çarparak onu sersemletti. "İstediğim zaman senin gibi bir astımın tavsiyesine başvururum. Aklına fikirleri sokan Raine Montgomery mi? Adam tüm İngiltere'de reform yapabileceğini sanıyor. Ormanda saklanıyor ve maddi olan her şeyi küçümsüyor, senin sınıfından insanlar şişmanlayıp zenginleşirken eski onur ve asalet yöntemlerinden bahsediyor."

Alyx ağzının kenarındaki kanı sildi. "Raine senin yüzüne bedel," dedi.

"Raine değil mi? 'Lord Raine' yok mu? Onun veledini mi taşıyorsun? Kendini bu kadar yüksek ve kudretli mi sanıyorsun? Alevler bacaklarınızı yaladığında Montgomery adının dudaklarınızda o kadar nazik olup olmadığını göreceğiz. John!"

sert bir şekilde. "Elizabeth'i götürün. Onu Miles Montgomery'ye ver ve onunla ne yapmak istediğini gör. Ve John," diye uyardı, "Elizabeth'in bekâreti bilinen bir gerçek ve onun Miles'ın ayaklarına sağlam bir şekilde ulaşmasını istiyorum. Roger Chatworth'un tüm gazabı Montgomery'lerin başına gelsin, benim değil. Yeterince açık konuştum mu?"

John, Elizabeth'in içinde olduğu bohçayı omzuna atarken ona küstah bir bakış attı. "Montgomery onu mümkün olan en iyi durumda teslim alacak."

"Ama onun soylu bir hanımefendi olduğunu unutmaya meyilli olduğundan emin olun. Bakalım kıyafetlerini onun kanını kaynatacak şekilde yeniden düzenleyebilecek misin?"

John sırtarak mahzeni terk etti.

"Benden ne istiyorsun?" Alyx, kendisine yaklaşan Pagnell'den uzaklaşarak sordu. "Sana yanlış bir şey yapmadım."

Kadının koca göbeğine dik dik baktı. "Benim olması gereken şeyi başka bir adama verdin." Kadının kolunu tuttu ve kaburgalarına küçük, keskin bir hançer sapladı. "Şimdi merdivenlerden yukarı çık, kapıdan çık ve ahırlara git. Eğer tek bir ses çıkarırsan bu son sesin olur."

Nefesini tutmuş olan Alyx'in ona itaat etmekten başka çaresi yoktu. Büyük salona girdiklerinde konuklar etrafta dolanıyordu ama kimse Pagnell ve ucuz giyimli kıza en ufak bir ilgi göstermedi. Taburelerin ve masaların üzerinde uyudukları için şişmiş kafaları ve morarmış vücutlarıyla ilgileniyorlardı.

Alyx Jocelin'i aradı ama ondan hiçbir iz göremedi. Başını her oynatmaya çalıştığında, Pagnell'in bıçağı başını dik tutana kadar onu daha da zorluyordu. Belki de Jocelin başının belada olduğunu bilmiyordu. Belki de yanında bir kadın vardı ve salonda kaybolduğunu henüz fark etmemişti. Tüm yakınlıklarına rağmen birbirlerinin mahremiyetine saygı duyuyorlardı. Birbirlerini görmedikleri günler oluyordu ve daha sonra hiçbir soru sorulmuyordu.

Dışarıda Pagnell onu ahıra doğru itti ve atını eyerlemesi için bir hizmetkâra bağırdı. Alyx düşünmeye fırsat bulamadan Pagnell onu arkasından eyere bindirdi ve Alyx'in dişlerini zangırdatacak bir hızla yola koyuldular.

Sonunda küçük bir köyün kenarındaki yüksek bir taş evin önünde durduklarında akşam olmuştu. Pagnell onu attan çekip kolundan tuttu.

ve onu kapıya kadar sürükledi.

Kısa boylu, şişman, kel bir adam onları karşıladı. "Düşündüğümde daha uzun sürdü.

Gecenin bu saatinde sizi beklememi gerektirecek kadar önemli olan nedir?"

"Bu," dedi Pagnell, Alyx'i odaya iterek. Büyük, karanlık bir odaydı, bir ucundaki masanın üzerinde birkaç mum vardı.

"Böyle pis, hamile bir alçaktan bana ne? Eminim spor yapmak için bundan daha lezzetli bir parça bulabilirdiniz."

"Geç şuraya," diye emretti Pagnell, onu masaya doğru iterek. "Tek kelime edersen boğazını keserim."

Cevap veremeyecek kadar yorgun olan Alyx hareket etti ve boş şöminenin önünde şekilsiz bir yığın halinde yere çöktü.

Şişman adam Pagnell'e, "Açıkla," dedi.

"Ne oldu amca, hoş geldin yok mu, şarap yok mu?"

"Eğer haberin yeterince iyiyse, seni besleyeceğim."

Pagnell masanın önündeki sandalyeye oturmuş, fokurdayan mumları inceliyordu. Amcasının bu kadar ucuz donyağı kullanmasının nedeni fakir olması değil, son üç yıldır kendi ölümünü başka bir şey yapmamış olmasıydı.

"Raine Montgomery'ye karşı hislerin nedir?" Pagnell yumuşak bir sesle sordu ve amcasının yüzünün beyazdan kırmızıya ve mora dönüşmesini ilgiyle izledi.

"O adamın adını kendi evimde bana nasıl söylersin?" diye soluk soluğa kaldı. Üç yıl önce, bir turnuvada Raine, Robert Digges'in tek çocuğunu öldürmüştü. Oğlunun Raine'i attan indirmek yerine öldürmeye çalışmasının ya da o gün bir adamı öldürüp bir diğerini ağır yaralamış olmasının hiçbir önemi yoktu. Robert'ın oğlunun canını alan Raine'in mızrağı olmuştu.

"Senin de aynı şekilde hissettiğini sanıyordum," diye gülümsedi Pagnell. "Şimdi o adama borcumu ödemenin bir yolunu buldum."

"Nasıl yaparsınız? Adam ormanda saklanıyor ve Kral bile onu bulamıyor."

"Ama iyi kralımız benim sahip olduğum yeme sahip değil."

"Hayır!" Alyx kalan gücüyle ayağa kalkarak bağırdı.

"Gördün mü," dedi Pagnell eğlenerek, "aldığı her nefeste adamı savunuyor. Kimin çocuğunu taşıyorsun?"

Alyx ona inatçı bir bakış attı. Elizabeth'i Montgomery erkekleri konusunda rahatlatmaya çalışmasaydı, Pagnell onun Raine'le olan ilişkisini bilmeyecekti ama Elizabeth ona yardım etmişti.

Robert, "Pagnell," diye emretti, "bana bütün hikâyeni anlat."

Pagnell kısaca hikâyenin kendi versiyonunu anlattı; Alyx onu baştan çıkarmak için sesini kullanmıştı. Sonra, adam ona yaklaştığında, kız ortadan kaybolmuş. Daha sonra onu aramaya gitmiş ve kız şeytanların gücüyle üzerine atlamış. Amcasına kafasındaki yara izini gösterdi. "Şeytan yardım etmese böyle küçük bir şey böyle bir yara izi bırakabilir miydi?"

Robert zayıf bir kahkaha attı, alaycı bir homurtu. "Bana seni alt etmiş gibi geldi."

"O bir cadı, sana söylüyorum."

Robert elini savuştururcasına salladı. "Bütün kadınlar bir dereceye kadar cadıdır. Bu kızın Raine Montgomery ile ne ilgisi var?"

"Sanırım son birkaç ayını onun kampında geçirdi ve taşıdığı çocuk da onun çocuğu. Onu bir cadı olarak yakmak istediğimizi belli edersek, peşine düşecektir. Ve geldiğinde, onun için hazır oluruz. Onu alabilirsin ve Kral'ın ödülünü paylaşabiliriz."

"Dur bir dakika, evlat," diye araya girdi Robert. "Ona baksana! Onu yem olarak mı kullanacaksın? Raine Montgomery istediği kadını seçebilir. Ormanda çok az kadın olduğuna Güphe yok ve muhtemelen onun çocuğunu taşıyordur, ama neden *bunun* peşine düşerek hayatını riske atsın ki? Ve neden onun gibi düz göğüslü, kalçasız, sade yüzlü bir çocuğu aramak için bu kadar zaman harcasın ki?"

Pagnell, Alyx'e dönmeden önce amcasına küçümseyen bir bakış attı. "Şarkı söyle!" diye emretti.

"Yapmayacağım," dedi kararlı bir şekilde. "Zaten beni öldürmeyi planlıyorsun, o zaman neden sana itaat edeyim?"

"Öleceksin," dedi sert bir sesle, "ama asıl mesele çocuğun doğumundan önce mi yoksa sonra mı yanacağın. Eğer bana itaatsizlik edersen çocuğun

seninle birlikte ölür. Şimdi çocuğunun hayatı için şarkı söyle."

Alyx hemen ona itaat etti, ellerini karnına koydu ve sesini yükselterek çocuğunun yaşaması için Tanrı'ya yalvardı.

Sözlerini bitirdiğinde uzun bir sessizlik oldu, iki adam da dikkatle onu izliyordu.

Kollarındaki ürpertiye silen Robert ilk sözü aldı. "Montgomery onun peşinden gelecek," dedi inançla.

Pagnell memnuniyetle gülümsedi, amcasının kızı aramak için neden aylarca uğraştığını anlamasına sevinmişti. "Sabah duruşmaya başlayacağız ve suçlu bulunduğunda onu bir kazığa bağlayacağız. Montgomery onun için gelecek ve biz de onun için hazır olacağız."

"Bunu zamanında duyacağından nasıl emin olabiliyorsun? Ve eğer gelirse, onu alabileceğinizden emin misiniz?"

"Onu birkaç saatliğine bir mahzene attım ve birlikte olduğu güzel çocuğa onunla ne yapmayı planladığımı bildirdim. Atına atladığı gibi uzaklaştı ve eminim Montgomery'nin saklandığı ormana doğru güneye doğru gidiyordu. Adamlara gelince, onları toplamak için zamanı olmayacak. Şimdi etrafı suçlular ve işsizlerle çevrili. Bırakın kılıç kullanmayı, hiçbiri ata bile binemez."

Alyx Raine'i savunmamak için alt dudağını ısırdı. Pagnell'in Raine'in savunmasız olduğunu düşünmesi çok daha iyiydi; belki o zaman Pagnell Raine'i yakalamak için sadece birkaç adam gönderirdi.

Ne düşünüyordu ki? Raine ona yaptıklarından sonra asla peşinden gelmezdi. Jocelin'le konuşacağından da çok şüpheliydi. Orman muhafızları biri yaklaştığında Raine'e haber veriyordu ve Raine'in tek yapması gereken Joss'un girişini reddetmekti - ki bunu kesinlikle yapardı. Eğer Jocelin ormana gizlice girmeye çalışırsa, Raine muhafızlara onu öldürmelerini emredebilirdi. Hayır! Hayır! Raine bunu yapmaz, değil mi? Peki ya Jocelin bir şekilde Raine'e ulaşırsa? Raine Joss'a inanır mıydı? Alyx'e ne olduğunu umursar mıydı?

"Gelecektir," diye tekrarladı Pagnell. "Ve geldiğinde, onun için hazır olacağız."

Bölüm On Dört

" ^ "

Alyx taş duvarlarla çevrili küçük odanın penceresinden aşağıdaki avluya bakıyor, marangozların yakılacağı darağacını inşa edişini dehşete düşmüş bir hayranlıkla izliyordu. Pagnell tarafından götürüldüğünden beri sekiz uzun ve korkunç gün geçmişti ve bu süre zarfında fiyasko gibi bir duruşmaya maruz kalmıştı.

Davayı yürütenler Pagnell'in akrabalarıydı ve onları kendi görüşlerine kolayca ikna etmişti. Alyx tüm bunları dinledi, çünkü sanki orada değilmiş gibi onun hakkında konuşuyorlardı ve kafası Raine'in sözleriyle yankılanıyordu.

Raine ve o, yükselen orta sınıf hakkında pek çok kez tartışmışlardı. Alyx her zaman Kral Henry'ye hayranlık duymuş, onun gücü soyluların elinden almasını, soyluları maaş ödemeye zorlamasını ve artık serflere sahip olmamasını sevmişti. Ama Raine, Kral'ın soyluları şişman tüccarlara dönüştürdüğünü, yönetici sınıfın kuruluşları saymak zorunda kalırsa şövalyelik erdemlerini unutacaklarını, artık onurun anlamını bilmeyeceklerini söyledi. İnsanların daha eşit olmasından bahsediyordu ama Raine, İngiltere saldırıya uğrarsa savaşı kimin yapacağını sordu. Eğer güçlü kalmak ve savaşmak için para kazanmaktan kurtulmuş bir insan sınıfı olmasaydı, İngiltere'yi kim koruyacaktı?

Alyx "duruşma" boyunca oturdukça, Raine'in ne demek istediğini daha net görmeye başladı. Yargıçlar onun bir cadı olduğuna bir an bile inanmadılar ve Alyx buna hayret etti çünkü kasabasındaki insanlar cadılara oldukça güçlü bir şekilde inanıyorlardı ve kendilerini kötü lanetlerden korumak için çok sayıda yolları vardı.

Yargıçların tek derdi Kral'ın beğenisini kazanmak ve Kral'ın memnuniyetiyle gelen ödülleri toplamaktı. Pagnell onlara Raine Montgomery'nin çocuğunu taşıdığını söyledi ve akbabalar gibi bu gerçeğin üzerine atladılar. Raine hain ilan edilmişti ve biraz daha zorlarsa toprakları başkasına verilebilirdi. Kral Henry kendi soylularını yaratmayı, satın alabilecek kadar zengin olan herkese unvan vermeyi severdi. Yargıçlar

Raine'i -ya da kellesini- Kral'a teslim ederlerse Montgomery topraklarının bir kısmını onlara vereceğini umuyordu.

Onlar planlar yaparken, gülerken ve tartışırken Alyx tüm bu süreç boyunca sessizce oturdu. Sonunda onu bir arabaya bindirip adını bile bilmediği küçük kasabaya doğru götürdüler; önünde yürüyen adam onun cadı olduğunu ilan etti.

Alyx, sanki başka biriymiş gibi, insanların haç çıkarmalarını, parmaklarıyla çarpı işareti yapmalarını, onlara kem gözle bakmasın diye arkalarını dönmelerini ve daha cesur olanların ona yiyecek ve sakatat fırlatmalarını izledi. Kendisine yapılanın büyücülükle değil, açgözlülükle ilgili olduğunu haykırmak istedi

-Zaten zengin olan insanların açgözlülüğü. Ama kirli, hastalıklı insanların büyülenmiş/korkmuş yüz ifadelerine bakarken, onları ikna edemeyeceğini biliyordu. Yüzyılların cehaletini birkaç dakika içinde ortadan kaldıramayacaktı.

Araba yolculuğu sona erdiğinde, tek kulesi ayakta kalan eski bir taş kalenin kalıntılarına sürüklendi ve merdivenlerden yukarı itildi. Saatler sonra kendisine küçük bir kase su verildi ve Alyx vücudundaki pis kokuyu elinden geldiğince yıkadı.

Onu günlerce orada tuttular, muhafızlar alt katta ve daha fazlası çatıdaydı. Geceleri kasaba halkı kulenin etrafında toplanıyor ve onun kötülüğünden korunmak için şeytan çıkarma ayinleri düzenliyordu. Alyx sadece soğuk küçük odanın ortasında oturuyor ve kafasından geçen müziği dinlemeye çalışıyordu. Yargıçların Raine'e onu kurtarmaya gelmesi için zaman tanımak amacıyla idamını ertelediklerini biliyordu. Tüm gücüyle onun güvenliği için dua etti, bir tuzağa doğru yürüdüğünü fark etmesi için Tanrı'ya yalvardı. Yargıçlar ve Pagnell, Raine'in kendi şövalyelerinin peşinden gidemeyeceğini söylerken çok haklıydılar. Aslında Pagnell kendi adamlarını kuzeye, Raine'in evine götürmüş ve Raine'in oraya ilk giden olmamasını sağlamıştı.

Alyx oturdu ve Raine'in kampındaki adamları, ne kadar zavallı askerler olduklarını, ne kadar tembelce eğitildiklerini ve ondan ne kadar nefret ettiklerini düşündü. "Lütfen," diye dua etti, "Raine'in yalnız gelmesine izin verme. Eğer gelirse, yanında bir muhafız olsun ve adamlar onu korusun."

Dokuzuncu gün gün ışımadan önce şişman, pis kokulu yaşlı bir kadın elinde Alyx'in giymesi için düz beyaz keten bir kılıfla geldi. Alyx itiraz etmeden, sakince

karnının üzerinde bol bırakarak giydi. Duruşmalarda çocuğunun hayatı için yalvarmıştı ama adamlar ona sadece boş boş bakmış, onunla hiç ilgilenmemişlerdi. Yargıçlardan biri Pagnell'e onu susturmasını söylemiş ve Pagnell'in attığı bir tokat Alyx'in dilini tutmasına neden olmuştu. Zaten onları etkilemek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Raine onun için hâlâ ateşliyen onu şimdi yakmaları gerektiğini ve çocuğun da tehlikede olması gerektiğini düşündüler. Pagnell güldü ve Raine'i tutacağını ve Alyx yanarken ona izleteceğini söyledi.

Alyx çenesini dik tutarak ve dizlerindeki titremeyi kontrol etmek için tüm gücünü kullanarak, Alyx'in elbisesini kolunun üzerinde taşıyan yaşlı kadından önce merdivenlerden indi; cadı ile aynı odada bulunma riskini göze almıştı.

Merdivenlerin dibinde bir rahip bekliyordu ve Alyx hemen günah çıkardı, cadı olduğunu ya da Şeytan'ın çocuğunu taşıdığını inkâr etti. Rahip inanmaz bir tavırla onu kutsadı ve yoluna gönderdi.

Alyx, kendi cüssesinde birine bu kadar çok iri adamın eşlik etmesinin tuhaf görüldüğünü düşündü: biri önde, biri arkada, her iki yanda ikişer adam. Gözlerini önündeki platforma sabitlediğinde, giydikleri tam zırhın şingirtisi kalbinin atışından daha yüksek olan tek şeydi. Uzun bir kazık gökyüzüne doğru uzanıyordu ve etrafında çalı ve kuru ot yığınları vardı.

Kalabalık onun yaklaşmasını izlerken neşeliydi, kendilerini bekleyen özel muamele karşısında sevinçliydi. Bugünlerde pek fazla cadı yakılmıyordu.

Alyx merdivenleri tırmanırken muhafızlar onu çember içine aldılar, gözleri ufku tararken sırtları ona dönüktü. Alyx de istemsizce manzaraya baktı. İçinde umut ve korku birbirine karışmıştı. Onu kurtarmaya çalışırsa Raine'in hayatından endişe ediyordu ama ölmek zorunda kalmayacağını da umuyordu.

Bir gardiyan kolundan tutarak onu kazığa doğru çekti ve bileklerini arkadan sıkıca bağladı.

Alyx gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı, bunun günü son görüşü olacağını tamamen farkındaydı. Sabahın ilk ışıkları henüz günü aydınlatıyordu ve o yüksek çalılıkların arasından kalabalığa baktı. Bunların göreceği son yüzler olması, aklında bu yüzlerle Cennet'e -ya da Cehennem'e-gidecek olması kötü, çok kötüydü.

Gözlerini kapatarak Raine'i hayal etmeye çalıştı.

"Devam et," diyen bir ses Alyx'in gözlerini açmasına neden oldu. Sesler onun için hayattı; bir yüzü ya da ismi hatırlamaktansa bir sesi hatırlaması daha olasıydı. Kalabalığı tararken tanıdığı hiç kimseyi göremedi. Hepsi özellikle kirli, yaralı bir grup gibi görünüyordu.

"Ateşi yakmama izin ver," diye tekrar geldi ses ve Alyx bu kez Rosamund'un gözlerine baktı. Tüm derisini bir ürperti kapladı, kafa derisi gerildi ve içinden küçük bir umut alevi yükseldi.

Etrafındaki muhafızlar ateşi yakmak için acele etmiyor, bir yandan da araziye inceleyerek bir şövalye ve adamlarına dair bir işaret arıyorlardı.

Gözlerine güvenip güvenmeyeceğinden emin olamadan tekrar kalabalığa baktı.

Alyx'in kendisinininki kadar iyi tanıdığı bir ses, "Ne bekliyorsun?" diye sordu. Orada, en önde, kararmış dişleri ve bir gözünün üzerinde kirli, kanlı bir bandajla Jocelin duruyordu. Yanında Alyx'in orman kampından tanıdığı bir adam duruyordu, onu hırsızlıkla suçlayan adamlardan biri. Değişmişlerdi, bazıları hatırladığından daha kirli görünüyordu ama tüm orman kampı oradaydı ve kendilerini tanıdığını gördüklerinde yarı kompo gülümsemeleriyle ona bakıyorlardı.

Yapabildiği her şeye rağmen gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı ama bulanık görüşünün arasından Joss'un ona bir şeyler söylemeye çalıştığını görebiliyordu. Ne söylediğini anlaması uzun bir süre aldı.

"Bu ateş cadıya yüksek sesle şarkı söyletmeli," dedi ve Alyx onun sesindeki kızgınlığı fark etti.

Gizlice, çıplak mesafeye kaşlarını çatarak bakan muhafızlara baktı, platformun dibindeki kalabalığa hiç bakmadı bile.

"Yeterince bekledik," dedi siyah cüppeli yargıçlardan biri Alyx'in arkasından. "Bırakın cadı yansın."

Muhafızlardan biri yanan bir meşaleyi çalılara doğru indirdi ve o bunu yaparken Alyx ciğerlerini havayla doldurdu. Çaresizlik, korku, umut, neşe, hepsi sesinde birleşti ve yaydığı nota o kadar güçlü, o kadar yüksekti ki, bir an için herkes felç oldu.

İlk hareket eden Jocelin oldu. Alyx'inkine benzer bir haykırıyla platformun tepesine sıçradı ve arkasından yirmi kadın ve erkek geldi. Katil olduğunu itiraf edenlerden biri ağırlığını meşaleyi tutan muhafızın üzerine atarak alevleri geriye, Alyx'in arkasındaki dal yığınınca doğru gönderdi ve alevler anında yükseldi.

Platformda altı muhafız ve dört yargıç vardı. Yargıçlar ilk sorun işaretinde kaçtılar, cüppeleri dizlerine kadar kalktı ve arkalarından uçtu.

Kadın ve erkeklerin çelik giysili şövalyelerle savaşmasını izlerken Alyx'in vücudunu duman kapladı. Ete isabet eden her darbeyi kendi bedeninde hissetti. O kadar kötü davrandığı bu insanlar onu kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atıyorlardı.

Duman gittikçe yoğunlaşıyor, öksürmesine ve gözlerinin sulanmasına neden oluyordu. Sıcak, kızgın güneş gibi, sırtını acıtıyordu. Görmeye çalışarak etrafındaki insanlara baktı, ağır zırhları içindeki şövalyelere kıyasla ne kadar kırılgan olduklarının tamamen farkındaydı. Tek tesellisi Raine'in bu kavgada hayatını riske atmayacak kadar mantıklı davranmış olmasıydı. En azından uzakta, güvenli bir yerde kalmıştı.

Şövalyelerden birinin orman halkı tarafından saldırıya uğramadığının farkına varması biraz zaman aldı. Ancak miğferinin içinden gelen kükremesini duyduğunda, muhafızlarından birinin Raine olduğunu fark etti.

"Jocelin! Onu serbest bırakın!" Raine çift ağızlı zırhlı bir şövalyenin omzuna indirip adamı dizlerinin üzerine çöktürürken emretti. Bir kadın yere düşen şövalyenin üzerine atlayıp miğferini çıkarırken, tek gözlü bir adam sersemlemiş şövalyenin kafasına bir sopa indirdi.

Duman o kadar yoğundu ki Alyx artık göremiyordu ve öksürmekten boğazı düğümlenmişti. Joss bileklerindeki ipleri kesip Alyx'in elinden tutarak onu yanan çalılardan uzaklaştırırken gözyaşları daha da aktı.

"Benimle gel," diyerek onu elinden tutup çekti.

Durmuş, geriye, platforma bakıyordu. Raine aynı anda iki adamla dövüşüyor, çelik çivili gürzüyle onlara güçlü bir şekilde vuruyor, ağır zırhının içinde yavaş bir zarafetle hareket ediyordu. Arkasında alev alev yanan ateş, adamların zırhını parlatarak korkutucu, kanlı bir kırmızıya dönüştürüyordu.

"Alyx!" Jocelin ona bağırdı. "Raine seni nereye götüreceğim konusunda bana emir verdi. İkimize de yeterince kızgın. Bir kez olsun ona itaat et."

"Onu bırakamam!" demeye çalıştı ama boğazındaki yumrudan dolayı sesi hırıltılı çıkıyordu.

Joss'un güçlü bir çekişiyle birlikte koşmaya başladılar. Çok uzun bir süre sonra atların onlara doğru geldiğini gördü.

Joss koşmaktan nefes nefese kalmış bir halde, "Geç kaldı," diye bağırdı. "Hadi, Alyx!"

En azından koşmak aklını Raine'in içinde bulunduğu tehlikeden uzak tutuyordu. Doğmamış çocuğunun fazladan ağırlığını taşımak onu hantal yapıyordu ve rüzgârının her zerresine ihtiyacı vardı,

Atlara ulaştıklarında Jocelin ata bindi ve onu arkasına çekti ve Alyx'in üzüntüsüne rağmen Raine ve diğerlerinin dövuştüğü yerden uzaklaştılar. Alyx itiraz etmeye çalıştı ama yine sesi çıkmadı. Sessizliği o kadar alışılmadıktı ki Joss dönüp ona baktı ve kahkaha atarak onun durumunu anladığını gösterdi.

İki saat boyunca at sürdüler ve sonunda bir manastırda durdular. Son birkaç gündür yaşadığı korku yüzünden bitkin düşmüş olan Alyx, Joss inmesine yardım ettiğinde ayakta zor duruyordu.

"Sesin gerçekten gitti mi?" Joss yarı eğlenerek, yarı sempati duyarak sordu. Tekrar konuşmaya çalıştı ama sadece boğazını acıtan bir törpü çıktı.

"Belki böylesi daha iyidir. Raine ikimizin de dilini kadar kızgın. Yine de sen iyi misin? Esirken zarar vermediler mi?"

Alyx başını salladı.

Joss tekrar konuşmadan, badem bıyıklı, kahverengi cüppeli bir keşiş ağır ahşap kapıyı açtı.

"İçeri girmez misiniz, çocuklarım? Sizin için hazırız."

Alyx Jocelin'in koluna dokundu ve kaşlarını çatarak sordu. Keşiş "hazır" derken ne demek istemişti?

"İçeri gel. ," dedi Joss gülümseyerek.

Duvarın içinde, sabahın erken saatlerinde ağustos güneşinin altında yeşil ve gölgeli, geniş, sevimli bir avlu vardı. Avlunun üç tarafında kapılar vardı.

Avlu, arkalarında kalın bir taş duvar.

"Kadın ziyaretçilerimiz için birkaç odamız var," dedi keşiş, Alyx'in isle kaplı kaba beyaz elbisesine bakarak. "Lord Raine rahatınız için gerekli düzenlemeleri yaptı."

Birkaç dakika sonra Alyx avlunun dışındaki geniş bir odadaydı ve kendisine içmesi için bir fincan koyu ayran verildi. Daha yarısına gelmişti ki kapıdan çelik çingirak sesleri duyuldu.

"Alyxandria!" diye bir feryat geldi ki bu sadece Raine'e ait olabilirdi.

Alyx alışkanlıkla ona aynı şekilde cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından sadece acı dolu bir inilti çıktı. Elini boğazına götürerek kapıyı açtı.

Raine dönüp ona baktı ve bir an için gözleri kilitlendi. Gözlerinin altında gölgeler vardı ve saçları siyah bukleler halinde başına terle sıvanmıştı. Zırhında çok sayıda çukur vardı. Ama asıl korkutucu olan gözlerindeki öfkeydi.

"Buraya gel," diye hırladı ve ses tonu itaatsizliğe yer bırakmadı.

Önünde durduğunda omuzlarını kavradı, bir an karnına baktı, sonra tekrar gözlerinin içine baktı. "Bunun için seni bir güzel dövmeliyim," dedi.

Alyx konuşmaya çalıştı ama boğazının acılığı gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra yanağında bir gamze parladı. "Duman sesini mi aldı?"

Başını salladı.

"Güzel! Bu aylardır duyduğum en iyi haber. Bu işi bitirdiğimizde sana söyleyeceğim birkaç şey var ve ilk defa beni dinleyeceksin." Bu sözlerle onun omzunu tuttu ve duvardaki küçük bir kapıya doğru itti. Dışarıda bir şapele ait olduğu belli olan uzun, derin girintili bir kapı vardı. Raine onun kendi başına girmesini beklemeden kapıyı açtı ve onu içeri itti. Sunağın önünde Jocelin ve Alyx'in daha önce hiç görmediği uzun boylu, zayıf bir adam duruyordu.

"Zırhının içinde mi?" diye sordu yabancı, Alyx'e merakla bakarak.

"Değişmek için zaman ayırırsam, yine parmaklarımın arasından kayıp gideceğine hiç şüphe yok. Yüzük sende mi, Gavin?"

Alyx'in gözleri bu isim karşısında kocaman açıldı. Demek bu Raine'in ağabeyiydi, Raine'in Roger Chatworth'e olan öfkesini kontrol etmesine yardım etmesi için mektup yazıp yalvardığı adam. Fiziksel olarak Raine'e hiç benzemediğini ve Raine'in çok daha yakışıklı olduğunu düşünerek Gavin'e bakarken, önlerinde konuşmakta olan bir rahibi zar zor etti.

Raine, "Dikkatini ver Alyx," diye emretti ve Gavin güldüğünü gizlemek için öksürdü.

Alyx şaşkınlık içinde etrafını saran adamlara baktı. Jocelin'in gözleri kahkahalarla dans ediyor, Raine'in gözleri zorlukla kontrol edilebilen bir öfkeyle yanıyor ve Gavin her şeyi eğlenerek hoşgörüyü karşılıyor gibiydi. Rahip sabırla ondan bir şey bekliyordu.

"Alyx!" Raine homurdandı. "Konuşamadığını biliyorum ama en azından başını sallayabilirsin - tabii benimle evlenmemeyi tercih etmiyorsan. Belki de Jocelin'e sahip olmayı tercih edersin... yine?"

"Evlenmek mi?" diye mırıldandı.

"Tanrı aşkına, Raine! Üzgünüm baba," dedi Gavin. "Ona merhamet edin. Büyük bir şok geçirdi. Bir an kazığa bağlanıp yakılmak üzereyken bir anda evleniyor. Alışması için biraz zamana ihtiyacı var."

"Peki ne zamandan beri kadınlar hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?" Raine düşmanca sordu. "Judith'i evlendikten birkaç dakika sonra kapının önüne bıraktın ve eğer bacağımı kırmasaydım, o yalnız kalacaktı."

"Eğer sen orada olmasaydın bana daha erken gelebilirdi. Olduğu gibi -"

"Sessiz olun!" Jocelin bağırdı, sonra iki Montgomery kardeş öfkelerini ona yöneltince geri adım attı. Derin bir nefes aldı. "Alyx, Lord Gavin'e bakıyordu ve Lord Raine'le evlendiğini fark ettiğinden emin değilim. Belki de bu ona açıklanırsa, sesi olmasa bile sorulara doğru düzgün cevap verebilir."

Neler olup bittiğini tam olarak anlayan Alyx, her zamanki hanımefendi inceliğiyle gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı bir karış açık kaldı.

"Bu fikirden dehşete mi düştün?" Gavin güldü.

Raine gözlerini Alyx'ten kaçırdı, belli ki ifadesinin ne anlama geldiğinden emin değildi. "O benim çocuğumu taşıyor. Benimle evlenecek," dedi açıkça.

Alyx konuşamıyordu ama dişlerinin arasından ona tıslayabiliyordu ve Raine hala ona bakmayınca dikkatini çekmek için başka yollar aradı. Ona evlenme teklif etmedi, kendini ona atıp onu sevdiğini söylemenin tatlı zevkini tatmasına izin vermedi, bunun yerine somurtkan ve kızgın bir şekilde durdu ve onunla evleneceğini açıkladı.

"Kılıcımı ödünç almak ister misin?" Gavin sordu ve sesi o kadar kahkaha doluydu ki zorlukla konuşabildi. "Ah, Raine." Kardeşinin omzuna bir tokat atarak zırhın şingirdamasına neden oldu ama Raine kıpırdamadı. "Umarım sana neşeli bir kovalamaca yaşatır. Judith kocasına hançer gibi bakan bir görümceden hoşlanacaktır. Bu ona kendini dünyada daha az yalnız hissettirecektir."

Raine zahmet edip Gavin'e bakmadı ve Alyx eski bir tartışmanın söz konusu olduğunu hissetti. Hayatında hiçbir zaman sesinin gücünü şu anda dilediği kadar dilememişti. Konuşabilseydi Raine'in kendisine bakmasını sağlayabilirdi.

"Leydim," dedi rahip ve Alyx'in onun kendisiyle konuştuğunu anlaması biraz zaman aldı. "İstenmeyen evlilikleri teşvik etmek kilisenin görevi değildir. Lord Raine ile evlenmeyi arzu ediyor musunuz?"

Raine'in profiline baktı, kendisine bakmadığı için öfkeliydi. İki adımda kendini onun önüne dikti, gözleri başının üzerinde bir yere odaklanmıştı. Yavaşça uzanıp onun elini tuttu ve kendi elinin içinde tuttu. Elinin birkaç yeri kesilmişti, kanlıydı, morarmıştı ve ona baktığında kendisini kurtarıırken yaralandığını anladı. Elini dudaklarına götürüp avucunu öptü ve başını kaldırdığında adamın gözleri onun üzerindeydi. Bir an için yumuşamış gibiydiler.

"Benimle evlenecek," dedi rahibe dönüp bakarken.

Alyx kendine olan güveni ve ona duyduğu öfke karşısında zayıflamayı reddettiği için ona küfretmek istedi. Sessizce onun yanına geri döndü ve evlilik tamamlandı, parmağına altın bir yüzük takıldı.

Raine kimsenin onu tebrik etmesine fırsat vermedi. "Gelin, Leydi Alyx," dedi parmaklarını Leydi'nin kolunun üst kısmına geçirerek. "Konuşmamız gereken çok şey var."

"Onu rahat bırak, Raine," dedi Gavin. "Yorgun olduğunu görmüyor musun? Ayrıca, bugün senin düğün günün. Ona başka zaman bakarsın."

Raine, Alyx'i şapelden avluya geri götürüp odasına sokarken kardeşine bakma zahmetine bile girmede. O an

Kapı kapalıydı, Raine kapıya yaslandı.

"Bunu nasıl yaparsın, Alyx?" diye fısıldadı. "Beni önemsediyini söyledikten sonra nasıl olur da son birkaç ayımı cehenneme çevirirsin?"

Konuşamamak çok sinir bozucuydu. Kâğıt kalem aradı ama Raine'in okuyamadığını hatırladı.

"Son birkaç ayın nasıl geçtiğini biliyor musun?" Kaskını yatağın üzerine fırlattı. "Yıllarca sevebileceğim bir kadın aradım. Cesareti ve onuru olan bir kadın. Benden korkmayan, para ya da toprak peşinde koşmayan bir kadın. Beni düşündüren bir kadın."

Zırhını yerinde tutan deri kayışları çözmeye başladı, parça parça yatağın üzerine fırlattı. "Önce o daracık hortumların içinde beni neredeyse delirtiyorsun, önümde dönüp duruyorsun, açlık dolu kocaman gözlerinle bana bakıyorsun ve beni korkutuyorsun."

Tek bir hareketle tüm zırhını kenara itti, yatağın kenarına ve bacak örtülerini açmaya başladı. Alyx önünde diz çöküp ona yardım etti. Raine dirseklerine yaslandı, tiradını hiç durdurmadı.

"Senin bir dişi olduğunu öğrendiğimde ateşim çıktı ve rüya görmediğimden emin olamadım ama o gece her zamankinden daha fazla keyif aldım. Sende çekingenlik yoktu, kendini tutmak yoktu, sadece coşku, verilen zevk, alınan zevk vardı. Daha sonra bana böyle çirkin bir oyun oynadığın için sana çok kızdım ama seni affettim."

Sonuncusunu sanki yaşayan en yüce gönüllü insanmış gibi söyledi ve ikinci bacak kılıfını açması için bacağını kaldırırken Alyx'in tiksinti dolu bakışını görmezden geldi.

Kapının çalınması onu duraklattı. Alyx'in hiç olmadığı kadar pahalı giyinmiş birkaç hizmetçi, büyük bir meşe küvet ve birkaç kova buharlı sıcak su taşıyarak odaya girdi.

Raine dikkati dağılmış bir şekilde, "Şuraya koy," dedi.

Alyx ayakta durarak alayı şaşkınlıkla izledi. Sıcak suyla dolu bir küvet, hizmetkârlar tarafından getirilmiş ve sanki kraliyet ailesiymiş gibi önlerine konmuştu. Hayatında hiç dolu dolu, sıcak bir banyo yapmamıştı. Moreton'da bir leğende yıkanmıştı ve ormanda da buz gibi bir dere vardı.

"Ne oldu, Alyx?" Raine tekrar yalnız kaldıklarında sordu. "Sanki bir hayalet görmüş gibisin."

Sessizce, buharı tüten küveti işaret etti.

"Önce yıkanmak ister misin? Devam et."

Dikkatli bir şekilde küvetin yanında diz çöktü, ellerini suya soktu ve Raine zırhının altına giydiği deri dolguyu çıkarmaya başlarken ona gülümsedi.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma," dedi biraz fazla tatlı bir sesle. "Hâlâ kışını kabartmayı düşünüyorum. Seni Jocelin'le bulduktan sonra ne hissettiğimi biliyor musun?"

O gece gözlerindeki acıyı hatırlayarak gözlerini ondan kaçırdı. "Seni bulmam yıllarımı aldı, sonra bana senin... senin müzik benden daha . Kapa çeneni! Aslında bunu söyledin. Biliyor musun Alyx, konuşamaman hoşuma gidiyor. Kardeşim senin gibi küçük bir şeyin elli yetişkin erkeği gölgede bırakabileceğine inanmazdı. O koca ağzına biraz para koymasını teklif ettim ama reddetti.

"Alyx," diye uyardı, "bu kadar kırgın görünme. Alınmaya hakkın yok. Hayır! Son aylarda cehennemi yaşayan benim. Nerede olduğunu, kaç erkekle yattığını hiç bilmiyordum."

Bunun üzerine, ona siyah bir bakış gönderdi.

"Beni erdemden yoksun olduğuna inandıran sendin - bunu en nazik şekilde söyleyebilirim. Kampta insanları neredeyse çıldırtıyordum. Bazıları isyan etti ve eğitim alanına yaklaşmayı reddetti."

Kadının onu işaret etme şekli karşısında bir an kaşlarını çatı. "Orada çok zaman geçirdim, eğer kastettiğin buysa. Seni ve Joss'u hatırlamamak için kendimi yormaya çalışıyordum."

Alyx gözlerini ona dikti ve ellerini kullanarak göğsünün üzerinde büyük, kıvrımlı bir tümsek oluşturdu.

"Ah, Blanche," dedi, o kadar kolay anlıyordu ki Alyx ona tısladı. "Onu yatağıma davet etseydim sana hak verirdim, ama senden sonra başka kadın istemedim. Lanet olsun sana, Alyx! Kendinden bu kadar memnun görünmeyi bırak. Sen yokken perişan haldeydim."

Kendisini işaret etti ve tüm sevgisi gözlerinden okunuyordu.

Gözlerini kaçırdı ve tekrar konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. "Bana geldiğinde Joss'u neredeyse öldürüyordum. Onu görmeyi reddettim ve muhafızlar da geçmesine izin vermedi ama o ormanın yolunu çok iyi biliyor. Bir gece içkiyi biraz fazla kaçırmıştım ve sabah uyandığımda Joss yatağımın yanındaki taburede oturuyordu. Onu dinlemem biraz zaman aldı."

Alyx onun sözlerindeki hafifliği duydu ve gözlerini öyle abartılı bir şekilde devirdi ki Raine onu görmezden geldi.

"Pagnell'in sizi yakaladığını duymanın ve o iğrenç adamın bana tuzak kurmayı planladığını öğrenmenin ağrıyan başıma hiç iyi gelmediğini söyleyebilirim."

Küvetin yanında oturan Alyx uzandı ve Raine'in elini tuttu. Artık sadece bir peştamal giyyordu. Onun için hayatını tehlikeye attığını düşünmek.

"Alyx," dedi usulca, önünde diz çökerek. "Seni sevdiğimi hâlâ anlamadın mı? Elbette senin için gelirdim."

Elleri ve yüz ifadesiyle Pagnell'in ona zarar vermesinden ne kadar endişelendiğini göstermeye çalıştı,

"Ne?" Raine ayağa kalktı. "Tuzaktan haberim olmadığını mı sandın?" Belli ki hakarete uğramıştı. "Pagnell gibi bir sivrisineğin bir Montgomery'yi kendi pençelerine düşürebileceğini mi sandın?"

Hızlı bir hareketle peştamalı yırttı ve küvete girdi. "Bunun gibi bir pisliğin olduğu gün -Alyx, Pagnell'in seni öldürdüğüne *gerçekten* inanmadın mı? -?"

Ellerini havaya kaldırarak sahte bir alçakgönüllülükle onun önünde eğildi.

"Belki de affedilmelisin. Adamın nasıl biri olduğunu bilmiyorsunuz. Belki de senin için tüm soylular aynıdır."

Şimdi hakarete uğrayan oydu. "Siz" derken kendi sınıfından insanları, cadılara ve Kral'ın iyiliğine inanan, duruşmaların dürüst ve adil olduğunu düşünen alçakları ve diğer aptalca şeyleri kastediyordu. Yumruğunu suya vurarak Raine'in yüzüne sıçrattı.

Onun bileğini yakaladı. "Bu ne içindi şimdi? Beni terk ettiğin için seni affettim, seni yangından kurtardım ve seninle evlendim ama sen minnet bile duymuyorsun."

Konuşabilmeyi ne kadar da çok isterdi. Ona kulaklarını tıkayacak bir sesle, kendisini Kral'ın *gazabından* korumak için onu terk ettiğini ve çocuğunu taşıdığı için yakılmakla karşı karşıya olduğunu söylerdi. Onunla evlenmesine gelince, bunu aptalca bir onur duygusuyla yaptığına şüphe yoktu.

"Düşündüğün şey hoşuma gitmiyor," diyerek onu kendine yaklaştırdı. "Yaptığım şey için minnettar olacağını söylediğimde Gavin bana güldü. Kadınların asla olması gerektiği gibi tepki vermediğini söyledi, yani mantıkla. Şimdi ben ne yaptım?"

Yumruğunu iki katına çıkarmış ve onu burnuna vurmakla tehdit etmişti.

"Alyx, gerçekten sabrımı zorluyorsun. Benim için tek bir nazik düşüncen bile yok mu? Korkunç birkaç gün geçirdim. Gece o kulenin duvarına tırmanmak, çatıdaki muhafızı öldürmek ve zırhını giymek zorunda kaldım, tüm bunları diğer adam beni duymasın diye sessizce yaptım.

Adam onun her iki bileğini tutarken, kız eridiğini hissedebiliyordu. Yanmakla karşı karşıya kalmasının onun hatası olması önemli değildi; onu kurtarmak için büyük bir risk almıştı.

"Benden biraz olsun memnun değil misin?" diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Benimle evli olduğun için biraz olsun mutlu değil misin?"

Alyx vücudunun onun güçlü iradesi altında eriyip yok olduğunu hissederken, adamın onu küvetin diğer tarafına nasıl çektiğinin farkında değildi. Büyük bir gürültüyle onu kucağına çekti, su kenarlardan akıyordu.

Kadın doğrulmaya çalışırken, "Şimdi elimdesin," diye güldü. "Şimdi sana minnettarlık eksikliğinin bedelini ödeteceğim." Alyx itiraz etmeye çalışıp sesi kısılınca tekrar güldü ama adam onu öpmeye başlayınca konuşmayı unuttu.

On Beşinci Bölüm

Alyx'in kolları Raine'in boynuna dolandı ve tüm öfke düşünceleri yok oldu. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve ona duyduğu açlık karşı konulmazdı. Hevesle onu kendine doğru çekti, ağzı onunkine yapıştı, dili ağzını istila etti, ulaşabildiği kadarını aradı.

"Alyx," diye fısıldadı saçlarına ve sesinde gözyaşları vardı. "Duvardan yukarı çıkarken seni gördüm, o kule odasında tek başına oturmuş, usulca ağlıyordun, çok küçük, çok üzgün. O anda tüm muhafızları öldürmek istedim ama ormandan gelen adamların bana yardım edeceğine güvenemeyeceğimi biliyordum. Eğer kardeşlerim özgür olsaydı, bunu denerdim ama seni yaralama riskini göze alamazdım."

Kardeşlerden bahsedilince kafasını kaldırdı. Elizabeth!

"Ne oldu, Alyx? Neyin var?"

"Elizabeth" kelimesini çıkarmaya çalıştı ama anlaşılmazdı. Birkaç denemeden sonra "Miles" demeyi başardı.

"Küçük kardeşimle tanıştın mı? Hayır, . Wight Adası'ndaydı. Mary... öldükten sonra Miles neredeyse deliriyordu ve Gavin onu Simon Amca'yı ziyarete gitmeye ikna etti. Birkaç hafta önce adadan ayrıldı."

Raine, Alyx'in başını şiddetle sallamasına şaşırdı. Miles, deyip duruyordu. "Miles'a bir şey mi oldu? Tehlikede mi?"

Alyx evet anlamında başını salladı ve o daha başını sallayamadan Raine küvetten çıkmış, Alyx'i kolunun altına almıştı. Aceleyle onu yere bıraktı, üzerine bir pelerin sardı ve peştamalını çekti. "Biz Gavin'i görmeye gidelim, sen de söyleyeceklerini yazarsın."

Odadan çıktıkları anda Alyx'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Pelerininin altına sadece ıslak bir kılıf giymişti, Raine ise onu kutsal manastıra doğru çekerken neredeyse hiçbir şey giymemişti. Gavin'i ahırda buldular.

"Bu kadar çabuk ata binmeye hazır değilsin, değil mi kardeşim?" diye takıldı. "Elbette gelinin biraz ilgiyi hak ediyor."

Raine onun alayını duymazdan geldi. "Alyx Miles'ın başının dertte olduğunu söylüyor. Olanları senin için yazacak."

Gavin'in yüzü hemen ciddileşti. "Keşişin çalışma odasına gel."

O kadar uzun adımlarla ilerliyordu ki, Raine kolundan tutup onu arkasından çekmese Alyx yetişemeyecekti.

Sesi yokken bu zamanın tadını çıkarsa iyi olur, diye düşündü.

Çalışma odasındaki rahip bir kadının varlığını protesto etti, ancak erkekler onu görmezden geldi.

"İşte!" Gavin , kalem ve mürekkebi önüne itti.

Pagnell'in Elizabeth Chatworth'u bağlaması ve onu Miles'a teslim etme planının hikâyesini yazmak birkaç dakikasını aldı. Raine ve Gavin, avuç içleri terlemeye başlayana kadar omzunda asılı kaldılar.

"Elizabeth Chatworth," dedi Gavin, "onun hâlâ çocuk olduğunu sanıyordum." Alyx başını salladı.

"benziyor?" Raine ciddi bir şekilde sordu.

Alyx'in ifadesi anlamaları için yeterliydi.

"Kral bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Gavin. "Chatworth mülklerine ağır bir para cezası verdi ve Roger'ın tüm Montgomery topraklarından uzaklaştırılmasını emretti."

"Kara!" Raine bağırdı. "Tek umursadığın bu mu? Chatworth Bronwyn'i kaçırdı ve Mary'yi öldürdü. Toprak yerine insanları düşünmeniz için ne gerekiyor?"

"Kardeşlerimi *tüm* topraklardan daha çok önemsiyorum. Miles bu Chatworth kızına tecavüz ederse ne olacak? Kral'a itaatsizlik ediyormuşuz gibi görünecek ve o zaman kim acı çekecek? Sen! Seni asla affetmeyecek ve hayatını o ormanda, o caniler ordusuyla geçirmek zorunda kalacaksın. Peki Kral Miles'ı nasıl cezalandıracak? Onu da yasaklayarak mı? Pagnell'in iğrenç hileleri yüzünden iki kardeşimi kaybetmekten korkuyorum."

Alyx, Gavin'e yeni bir saygıyla bakarken Raine hâlâ kardeşine ters ters bakıyordu.

"Günler oldu," dedi Raine sonunda. "Kızın artık bakire olmadığına hayatımı koyarım ve Miles'ın kimseye tecavüz etmediğine bahse girerim. Belki de kızın kim olduğunu bilseydi onu serbest bırakırdı ve tek yapabileceğimiz onun çocuğunu doğurmaması için dua etmek."

Gavin'in homurtusu çok şey anlatıyordu. "Adamlarımın yarısını alıp gideceğim ve Miles'ı bulmaya çalışacağım. Belki onu ikna edebilirim. Belki de kız ona aşık olmuştur ve kellesini istemeyecektir."

Alyx, Gavin'in kolunu tuttu ve başını şiddetle salladı. Elizabeth Chatworth asla iki haftadan kısa bir süre içinde bir Montgomery'ye aşık olmayacaktı.

"Bir zebani, öyle mi?" Gavin sordu, sonra durdu ve Alyx'in elini dudaklarına götürdü. "Raine seni eve götürecektir ve Judith'imle tanışacaksın. Düğününüz bu kadar aceleyle geldiği için üzgünüm. Her şey yoluna girdiğinde senin onuruna bir turnuva düzenleyeceğiz."

Hâlâ onun elini tutarken kardeşine baktı. "Bir süreliğine Montgomery kalesinde güvende olacaksın. Onu oraya götür, dinlensin. Oğlumu da henüz görmedin. Ve ona kıyafet al!"

Alyx, Raine'in Gavin'in ses tonuna alınacağından emindi ama Raine gülümsüyordu. "Seni tekrar görmek güzel kardeşim," dedi usulca, kollarını açarak. Kardeşler uzun bir an boyunca birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Raine gülümseyerek, "Miles'a elimden geleni yap ve onu beladan uzak tutmaya çalış," dedi. "Ve döndüğünde karımla tanışabilir."

Gavin göz kırpan bir sırıtişla yanlarından ayrıldı.

Raine tekrar Alyx'e döndü. Pelerini açılmış ve nemli elbisesi üzerine yapışmıştı. "Şimdi, eğer doğru hatırlıyorsam, küçük kardeşimin sorunları bizi böldüğünde tam bir şeye başlıyorduk."

Alyx ondan bir adım uzaklaşarak bulundukları odayı işaret etti. içinde.

Raine bir kahkaha atarak onu kollarının arasına aldı ve avluya ve odalarına geri döndü. Yatağın üzerindeki kirli zırh yığınlarına , onu zırhların ortasına fırlattı ve tek bir hareketle üzerine uzandı.

"Çocuğu incitecek miyim?" diye mırıldanarak kulak memesini ısırdı. Kadının başını sallaması o kadar şiddetliydi ki, eli aşağı doğru inip keten elbiseyi çekerken adam sıcak ve baştan çıkarıcı bir kahkaha attı. Kaba, kötü dikilmiş giysi kolay bir yırtılma ile vücudundan ayrıldı.

Alyx hiçbir zaman vücuduyla gurur duymamıştı, hep daha kıvrımlı olmayı dilemişti ama şimdi çocuktan şişmiş bir haldeyken onun kendisini gün ışığında görmesini istemiyordu. Kendini örtme çabaları Raine tarafından boşa çıkarıldı.

Kadının üzerinden kalkarak karnını öptü, okşadı. "Seni çarpıtan benim çocuğum ve ben de onu annesi kadar seviyorum."

"Kızım?" diyebildi, boğazını acıtarak.

"Sadece senin güvenliğini ve Tanrı isterse çocuğun hayatını istiyorum. Bir kızım olmasını çok isterim. Anne olarak sen, teyze olarak Bronwyn ve Judith varken, tüm mal varlığımı memnuniyetle ona bırakırım. Eminim onları benden daha iyi yönetecektir."

Tekrar konuşmaya çalıştı ama adam boynunu tekrar öpmeye başlarken ona izin vermedi. Peştamalını çıkardığını hissettiğinde, teninin onunkinin yanında olduğunu bildiğinde, nasıl görüldüğüyle ilgili endişelerini unuttu.

Onu fiziksel olarak ne kadar özlediğini, ellerinin okşamasına ne kadar ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu. Vücudunun her yerine dokunuyor, sert parmak uçlarını ayak parmaklarından başına kadar teninde gezdiriyor, ona değer verildiğini, sevildiğini hissettiriyordu. Ona duyduğu açlığın gücünü hissedebildiği şu anda bile, ona zaman ayırıyor, onu seviyor, ona dokunuyordu.

Sırt üstü yattı, gözleri kapalıydı, ellerini üzerinde gezdirirken kolları hafifçe adamın boynuna dolanmıştı. Uyluklarının iç kısmına dokunduğunda gözlerini açtı, adamın kollarıyla buluştu ve içini delip geçen derin, koyu mavi renk, omurgasında ürperti yarattı. Bu adamın gücü, kuvveti, cüssesi, onu okşarken tasmaını elinde tutması onu korkunç bir şekilde heyecanlandırdı.

Vücudunu yukarı doğru iterek ona doğru bastırdı, aç bir şekilde ağzını öptü, sırt üstü dönüp onu üstüne çekerken derinden gülmesine neden oldu. Etraflarını saran zırh şıngırdadı ve birkaç parçası yere düştü.

Alyx dişlerini Raine'in boynunda gezdirdi, elleri Raine'in kollarının üst kısmındaki kas battı. Muhteşem! diye düşündü, böylesine muhteşem, görkemli bir adam ve hepsi onun!

Yanmış boğazından gelen kahkaha hoş değildi ama derin, hışırtilı kalitesi baştan çıkarıcıydı. Başparmağını Raine'in kaburgalarında o kadar sert gezdirdi ki Raine onun ağzını ararken kolunu itti. Ama Alyx başparmağını Raine'in diğer tarafına da uyguladı ve Raine ondan uzaklaştığında tekrar güldü.

"Hellion!" diye mırıldandı, onu saçlarından yakaladı ve başını kaldırıp karnını ısırırken başını geriye çekti.

Nefes nefese kalan Alyx ayaklarını öne doğru uzatarak ondan uzaklaşmaya çalıştı. Raine onun sol ayağını yakaladı ve ayak parmaklarının her birini ısırmağa başladı. Alyx'in üzerinde yarattığı his tüm hareketlerini durdurmasına neden oldu.

Onun üzerine uzandı, uzandı, ayakları onun yüzünde, onunki de onunkindeydi. Bu oyunu iki kişi oynayabilir, diye düşündü dişlerini Raine'in ayak parmaklarının yumuşak alt yüzeyinde gezdirirken. Onun altında zıpladığını hissetmekten oldukça memnundu ve zırhının bir parçası daha yere düştü.

Raine'in kendisinininkinden daha uzun olan kolları bacaklarının yanlarından yukarı doğru kayıyor, öylesine tahrik edici bir şekilde okşuyor ve yoğuruyordu ki, bir an sonra vücudundaki ellerinden başka bir şey düşünemez hale geldi.

Titremeye, ürpermeye başladı ve teni, ateşin sırtını yaladığı zamanki kadar sıcak görünüyordu.

Raine onun kalçalarını kavradı ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu kaldırdı ve öyle isabetli bir hamleyle erkekliğinin üzerine bıraktı ki Alyx cırtlak bir çığlık attı.

"Kılıç oyunu," diye güldü Raine. "Kılıçla çok iyi nişan alırım."

Alyx öne doğru eğildi ve güçlü kalçalarıyla Raine'i bir daha konuşamayacak kadar meşgul eden bir ritme başladı. Kıpırdamadan yattı, kendini tutarken yüzü neredeyse acı dolu bir maskeye dönüşmüştü, tüm duyuları Alyx'in yaptıklarından aldığı zevke teslim olmuştu.

Daha fazla dayanamadığında, onu kendine çekti, yuvarladı ve iki sert, neredeyse şiddetli itme ile birlikte sona erdiler, titriyorlar, titriyorlar, daha da yakınlaşabileceklermiş gibi sarılıyorlardı.

Birkaç dakika sonra Raine başını kaldırdı ve Alyx'e dünyadaki tüm kelimelerden daha fazlasını söyleyen bir gülümseme verdi. Memnuniyet dolu bir homurtuyla Alyx'in üzerinden yuvarlandı ve onu kendine doğru çekti, terli tenleri birbirine yapıştı. Ve birlikte uyudular.

Uyandıklarında akşamın erken saatleriydi ve Raine sırtının küçük kısmının altından keskin, sert bir diz çekerken korkunç bir ses çıkardı. "Bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar tehlikeli olabilir?" diye sordu uykulu Alyx'e.

Kalçasına sert bir şaplak atarak ayağa kalkmak ve gerinmek için ondan uzaklaştı. "Kalk!" diye emretti. "Burada çok uzun süre kaldık zaten. Birazdan

eve dönmemiz iki gün sürer."

Alyx bir ata binmek için hareket etmekten hoşlanmıyordu ve yüz ifadesi de bunu gösteriyordu.

Birkaç gün daha Raine'le burada, yatakta kalmayı tercih ederdi. "Alyx, beni

kışkırtma. Hemen oradan çık yoksa ben de ve Gavin'in adamlarından bazılarını sana Montgomery'ye kadar eşlik etmeleri için gönder. mülkler."

Bu onu sıçrattı. Birkaç saniye içinde yataktan kalkmış ve yırtık beyaz kılıfı başına geçirmişti.

"İğrenç şey," dedi Raine, onu parmaklayarak. "Judith sana bir Montgomery'ye yakışır elbiseler bulacak. Seni olman gerektiği gibi giyinmiş görmek güzel olacak ama saçlarını böyle sevdiğimi söylemeliyim." Sanki onu hâlâ yaveri olarak görüyormuş gibi saçlarını okşadı.

Onu kapıdan dışarı itip bir atın eyerine fırlattığında başka bir şey için zaman yoktu. Alyx, haberciler dışında şövalyeleri efendilerinin yanında olduğu gibi hiç görmemişti. Raine'in tek yapması gereken bir işaret vermektir ve Gavin'in adamları hemen itaat etmeye başladılar. Raine ormanda giydiği koyu yeşil yünleri giyerken, onlar da Raine'in Pagnell'in adamından aldığı zırhı hızlı ve etkili bir şekilde odadan çıkardılar. Şövalyelerden biri öyle bir şaşkınlık ifadesi takındı ki Raine güldü.

"Onlar da kaşınıyor," dedi. "Hazır mısın, Alyx?"

O daha cevap veremeden, alışkın olması gereken bir hızla dörtlüye yola koyuldular. Raine'in gecenin yarısına kadar at sürmesi onu şaşırtmamıştı. Ama onu şaşırtan şey Gavin'in adamlarının ona davranış biçimiydi. Sağlığını, yorgun olup olmadığını sordular. Yemek yemek ve atları dinlendirmek için durduklarında, adamlardan bazıları ona çiçekler sundu. Bir adam üzerine oturması için pelerinini serdi. Kürk astarlı pelerinin, giydiği çuvaldan çok daha kaliteli olduğunu kimse fark etmemiş gibiydi.

Gözlerinde şaşkınlık ve inançsızlıkla Raine'e baktı ama Raine'in adamların ona davranış şeklini umursamadığını gördü. Bir şövalye onun için ud çalmak için izin istedi ve üç adam birlikte şarkı söylerken Raine ona tek kaşını kaldırdı, çünkü adamlar pek iyi değildi. Alyx gözlerini kaçırdı, çünkü ona göre çok nazik ve kibar olan şövalyeler mükemmeldi.

Raine onu atına bindirdiğinde, "Şövalyeliklerini senin üzerinde deniyorlar. Umarım onlara katlanabilirsin."

Onlara katlan! diye düşündü tekrar sürmeye başladıklarında. Sanki az önce cennetin bir anını görmüş gibi hissediyordu ve gerçekten de buna dayanabilirdi.

Gece bir handa kaldılar ve Alyx giyim tarzından utandı. Utanmasına gerek yoktu. Hancı Raine'e ve zengin yeşil ve altın rengi giysiler içindeki yirmi adama bir bakış attı ve neredeyse onların halısı olmak için yere uzandı. Alyx'in daha önce hiç görmediği türden yiyecekler, onun nefesini kesecek miktarda önlerine konmuştu.

"Sizinle oturabilirler mi?" Raine sordu.

Bu güzel adamların kendisiyle aynı uzun meşe masaya oturmaları için izin istediğini anlaması bir anını aldı. Geniş bir gülümsemeyle onlara ve sandalyelere işaret etti.

Erkeklerin sofra adabı o kadar iyiydi ki, Alyx kendi adabı konusunda aşırı temkinli davranıyordu. Yemek boyunca ona ödül olarak et ve meyve ikram ettiler. Bir adam bir elmayı soydu, tabağa bir dilim koydu ve kabul edip etmeyeceğini sordu.

Sesini kaybetmesinden duydukları üzüntüyü dile getirdiler ve Raine'i güldürerek bildiklerinden daha fazlasını kaçırdıklarını söylediler. Resmi olarak Lord Raine'den bunu açıklamasını istediler. Söylediklerine inanamayacaklarını söyleyince Alyx'in yüzü kızarmış.

Odalarında büyük, yumuşak, pırıl pırıl bir yatak vardı ve Alyx hemen hafif battaniyenin altına sokuldu. Birkaç saniye içinde Raine de ona katıldı, onu kendine doğru çekti, elleriyle karnını okşadı ve bebek zıpladığında gülümsedi.

"Güçlü," diye mırıldandı, uykuya dalarken. "İyi, güçlü bir çocuk."

Sabah ev sahibi kapılarını çaldı ve Gavin'in şövalyelerinden yirmi kırmızı gülle birlikte taze pişmiş ekmek ve sıcak şarap getirdi.

"Bu Judith'in işi," dedi Raine giyinirken. "Hepsi ona yarı aşık ve görünüşe göre sen de onların kalbini kazanmışsın."

Alyx bunun üzerine başını salladı ve sadece onunla olan ilişkisi nedeniyle onunla ilgilendiklerini belirtti.

Onun burnunu öptü. "Belki de tüm erkekler konuşamayan kadınlara aşık olur."

Alyx bir yastık kaptı ve ona doğru fırlatarak kafasının arkasından yakaladı.

"Bir hanımefendi böyle mi davranır?" diye alay etti.

Hafif tavırlarına rağmen, Alyx bütün gün onun sözlerinden endişe duydu. O bir hanımefendi değildi ve nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. İslî, yanmış, şekilsiz bir çuval giymiş bu örnek insanla, Judith Montgomery ile nasıl tanışabilirdi ki?

"Alyx, neyin var senin? Gördüklerim gözyaşları mı?" Raine onun yanından sordu.

Gülümsemeye çalıştı ve gözünde bir şey olduğunu ve iyi olacağını belirtti. Bundan sonra kendini daha iyi kontrol etmeye çalıştı ama Montgomery kalesinin görüş alanına girdiklerinde kuyruğunu kısıtlayarak kaçmaya hazırды.

Asırlık devasa taş kale, hayal ettiğinden bile daha heybetliydi. Kaleye yaklaştıkça, eski taş duvarlar üzerine çöküyor gibiydi.

Raine, gelişlerini mümkün olduğunca az kişiye duyurmak için onları arka girişe götürdü. Kapıya giden yol yüksek taş duvarlarla kaplıydı ve onlar at sürerken erkekler Raine'i sevinçle selamlıyordu. Burada o kadar evinde gibiydi ki, tanıdığı adam ona çok uzak gelmeye başlamıştı. Ona sorgusuz sualsiz itaat eden adamlar, buranın tüm geniş kapsamı, gerçek adama yapay kanun kaçağı kampından daha yakındı.

Bir avluya girdiler ve Alyx'i hayrete düşüren bir şekilde, duvarların içinde rahat görünen, birçok penceresi olan evler vardı. Jocelin'le birlikte şarkı söyledikleri birkaç şatoda insanlar hâlâ kulelerde yaşıyordu ve bu kuleler o kadar rahatsızdı ki çoğu şato terk edilmişti.

Daha yeni durmuşlardı ki, duvarlarla çevrili küçük bir bahçeden, kırmızı satenden parıltılı bir elbise giymiş nefes kesici güzellikte bir kadın koşarak çıktı.

"Raine," diye seslendi, kollarını açmış koşuyordu.

Şarkı söyleyemez, diye düşündü Alyx savunmacı bir tavırla, kocasının atından atlayıp kadına doğru koşmasını izlerken.

"Judith," dedi, onu yakaladı, döndürdü, ayakları yerden kesildi, Alyx'e göre fazla coşkulu bir şekilde ağzını öptü.

", " diye bir ses geldi Alyx'in solundan. "yardım edebilir miyim?"

Gözleri Raine ve zarif Judith'ten hiç ayrılmadan, kendini aşağıya bıraktı.

"Nerede o, Raine?" Judith söylüyordu. "Mesajınız o kadar karışık ki güçlükle anlayabildik. Yanlış duymuş olmalıyız çünkü haberci karınızın kazıkta yakılmak üzere olduğunu söylüyor gibiydi."

"Doğru. Onu son anda kurtardım." Sesinde büyük bir gurur vardı. Bir kolunu Judith'e dolayarak, onu kayıtsızca kucakladığı Alyx'in yanına götürdü. "Bu Alyx ve bu görüntü de benim değersiz kardeşimin karısı."

Alyx bir kez başını salladı ve gözlerini yengesine dikti. Daha önce hiç böyle görünen birini görmemişti: altın sarısı gözler, inci işlemeli bir başlığın altından zar zor görünen kumral saçlar, küçük, şehvetli bir vücut.

Judith Raine'den uzaklaştı. "Yorulmuş olmalısın. Benimle gel de ona banyo yaptırayım." Alyx'in elini kendi elinin içine aldı ve eve doğru yürümeye başladı.

"Oh, Judith," diye seslendi Raine arkalarından. "Alyx duman yüzünden sesini kaybetti."

Alyx yanında Judith'in sertleştiğini hissetti ve bunun sebebinin Raine'in kendisi gibi biriyle evlenmeye cüret etmesi olduğunu anladı. Hızla gözyaşlarını geri püskürtmeye çalıştı.

Judith sempatik bir tavırla, "Yorgunsun," dedi ama sesinde bir gerginlik vardı.

Judith onu merdivenlerden yukarı çıkarıp geniş panelli bir odaya sokarken Alyx'in eve bakacak vakti yoktu. Alyx'in Moreton'daki evi bu odaya en az dört kez yerleştirilmiş olabilirdi.

Merdivenlerdeki ağır ayak sesleri Judith'in dönmesine neden oldu. Raine kapının hemen önünde durmuş, sırtıyordu. "Çok güzel, değil mi?" dedi sevgiyle, Alyx'e bakarak. "Sesinin gitmiş olması çok kötü, ama eminim bu geçici bir durumdur."

Judith, Alyx'i bir sandalyeye götürürken, "Hayır, teşekkürler," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?" Raine şaşkınlıkla sordu. "Onu ben kurtardım."

Judith ona doğru döndü. "Neyden? Pagnell'in tuzağından mı? Seni ona çekmek için yem olarak kullanıldı. Raine," diye sakinleşti, "bence artık gitmelisin. Küçük tatlı karının sana söyleyeceklerini duymak isteyeceğini sanmıyorum."

"Çok tatlı!" Raine homurdandı. "Peki bana kızmak için ne gibi bir nedenin var?" Alınmıştı.

"Sabrımı zorluyorsun Raine," diye uyardı. "Alyx, aç mısın?"

"Bak Judith, söyleyecek bir şeyin varsa ."

", o zaman bu odadan çıkalım. Karınızın dinlenmeye ihtiyacı var."

Alyx, Judith'in söyleyecekleri hakkında bir fikir edinmeye başlamıştı. Baldızının elini tuttu ve gözleriyle devam etmesi için onu teşvik etti. Raine'e söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki.

Judith anlayarak gözlerini kırıştırdı ve dönerek Raine'in yüzüne baktı. "Pekâlâ, size söyleyeceğim. Siz erkekler, , dördünüz de kardeşsiniz, bir kadını güvenliğini ya da rahatını hiç düşünmeden İngiltere'nin dört bir yanına sürüklemeyi aklınızdan bile geçirmiyorsunuz."

Raine'in çenesi dışarı fırladı. "Dün gece çok konforlu bir handa kaldık."

"Sen ne! Hanım karını halka açık bir yere böyle giyinmiş
Bu mu? Bu ne cüret Raine? Bir kadına böyle davranmaya nasıl cüret edersin?"

"Ne yapsaydım, kıyafet mi alsaydım? Belki de Londra'ya at sürmeli ve Kral'dan biraz ipek istemeliydim."

"Hain ilan edildiğiniz için benden sempati kazanmaya çalışmayın. Tüm sorunlarına neden olan şey senin Montgomery'nin asabiyetiydi."

Bunun üzerine Alyx ellerini çırpmaya başladı.

Raine ters ters bakarken Judith ona anlayışlı bir yarım gülümseme fırlattı. Raine, "Burada bana ihtiyaç olmadığını görebiliyorum," dedi.

"Bundan kaçamazsın," dedi Judith. "Aşağıya koşmanı, Joan'ı uzandığı köşeden -ya da yataktan- çekip çıkarmanı, sonra da buraya bir banyo gönderilmesini emretmeni istiyorum. Ah, Raine, bu zavallı çocuğa bunu nasıl yaparsın? Bebeğinizin annesi mi? Yangından bu yana günler geçti ve o

Hâlâ isle kaplı ve buraya bu kadar hızlı gelmek için nasıl da at sürmüş olmalısın! Şimdi git ve temizlenip düzgünce giyin."

Çenesi hâlâ dışarıda olan ve konuşmayı reddeden Raine, kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Judith iç çekerek tekrar Alyx'e baktı. "Kendini savunmalısın yoksa erkekler senden faydalanır. Sen iyi misin? Raine aceleyle sana zarar vermedi, değil mi?"

Alyx sadece başını salladı, Judith'e hayranlıkla ve sevginin başlangıcıyla bakıyordu.

"Üçümüzün de sağlam ve güçlü olması iyi bir şey, yoksa şimdiye kadar ölmüş olurduk."

Alyx üç parmağını kaldırdı ve kaşlarını çatarak sordu.

"Bronwyn, Stephen'ın karısı. Onunla tanışmalısın. Çok tatlı, kesinlikle çok tatlı, ama Stephen onu her yere sürüklüyor, yün bir battaniyeye sararak yerde uyutuyor. Gerçekten korkunç."

Kapının çalınması Judith'in sözünü kesti ve birkaç saniye sonra hizmetçiler bir küvet ve sıcak su dolu kovalarla geldiler. "Raine'i daha sık göndermeliyim," dedi Judith. "Kesinlikle işleri çabucak hallediyor."

Alyx küçük bir kahkaha attı ve Judith de ona gülümsedi.

"Onlar iyi adamlar. Gavin'i kimseye değişmem ama bazen sesinizi biraz yükseltmeniz gerekir. Bir gün kocana duyduğun hayranlığı yeneceksin ve kendini ona bağırırken bulacaksın. Şimdi öyle düşünmüyor olabilirsin ama öyle olacak."

Alyx sadece gülümsedi ve küvete götürülmesine izin verdi.

On Altıncı Bölüm

Boğazına kadar sıcak su dolu bir küvetin içinde, gözleri hâlâ öfkeyle parlayan Raine, odasının kapısı açıldığında düşmanca başını kaldırdı. Gavin içeri daldı.

"Miles Chatworth kızını İskoçya'ya götürdü ve anladığım kadarıyla kız ona küfürler yağdırırken onu oraya sürüklemek zorunda kaldı. Lanet olsun ona!" dedi tutkuyla. "Küçük kardeşlerimle neden bu kadar çok sorun yaşıyorum? Sadece Stephen-"

"Dursan iyi olur," diye uyardı Raine. "Birin karnına kılıç saplama havasındayım."

"Peki şimdi ne oldu?" Gavin yorgun bir ifadeyle Raine'in karşısına oturarak sordu. "İhtiyacım olandan daha fazla sorunum var. Karın sana kötü bir söz söyledi mi?"

"Karım değil." Durdu. "Miles konusunda ne yapmayı planlıyorsun? Sence onu Stephen'a mı götürüyor?"

"Umarım öyledir. Sör Guy onunla birlikte, belki Miles'ın aklını başına getirebilir."

"Miles'ın kızı elinde tutması için bir nedeniniz var mı? Kendi zevki dışında yani? Küçük kardeşimizin bir kadını bir şey yapmaya zorladığını ya da bir kadının onu reddettiğini hayal bile edemiyorum. Onun kadınlarla sorun yaşadığını hiç görmedim."

"Miles'ın adamlarından biri Leydi Elizabeth'in doğumundan hemen sonra kolunu kırdı ve bu yüzden Miles İskoçya'ya gittiğinde geride kaldı. Onu yolda yakaladım."

"Peki kötü haberi neydi? Yüzündeki ifade kadar kötü olamaz."

"O sırada Miles'ın çadırında dört adam vardı. Pagnell'in adamının içeri girmesine izin verildi, tüm adamlar ona kılıç tutuyordu. Kollarında uzun bir halı taşıyordu. Girişin hemen içinde durdu, halıyı yere attı, ayağıyla itti ve açtı."

"Eee?" Raine talep etti.

"Miles'ın ayaklarının dibinde açıldı ve Elizabeth Chatworth'ün üzerinde sarı saçlarından başka bir şey yoktu."

"Peki küçük kardeşimiz ne yaptı?" Raine kafasında canlandığı tablo karşısında gülmekle inlemek arasında kalarak sordu.

"Öğrendiğime göre, Leydi Elizabeth ayağa fırlayıp karyoladan bir bez ve köşeden balta kapıp Miles'ın peşinden gidene kadar tüm erkekler kıpırdamadan durup bakmışlar."

"Zarar gördü mü?"

"Kadının darbelerinden kurtulmayı başardı ve diğer adamları çadırdan gönderdi. Kadın daha önce kimsenin duymadığı kadar kötü küfürler etmeye başlayınca Sör Guy adamları çadırın duyma mesafesinin dışına çıkardı."

Raine gülümseyerek, "Ve ertesi sabah mırıldandığına hiç şüphe yok," dedi. "Küçük kardeşimizin kadınlarla arası iyi."

"Ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum. Bir saat sonra konuştuğum adam kolunu kırdı ve Miles'ın evine geri gönderildi."

"O zaman İskoçya'ya gittiklerini nereden biliyorsun?" Raine sordu.

"Miles'ın kamp alanına gittim ve orada kimse olmayınca bölgedeki bazı esnaflara sordum. Miles ve adamları bir hafta önce ayrılmışlar ve birkaç kişi onların İskoçya'ya gittiklerini söylediklerini duymuş."

"Neden olduğuna dair bir ipucu yok mu?"

"Miles'ın aklından neler geçtiğini kim bilebilir? Kıza zarar vermeyeceğinden eminim ama Chatworth'u cezalandırmak için onu tutacağından korkuyorum."

"Miles bir erkekle, birçok erkekle dövüştü ama kinini bir kadından çıkarmazdı. Bu Chatworth'un oyunu," dedi Raine acımasızca. "Eminim onu İngiltere'den götürmek için bir nedeni vardı. Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Gavin bir an sessiz kaldı. "Onu Stephen'a bırakacağım ve Miles'la ne yapabileceğine bakacağım. Bronwyn'in de aklı başında biri. Belki o da Miles'la bir şeyler yapabilir."

Raine küvetin içinde durdu. "Kadınlar söz konusu olduğunda kimsenin onu ikna edebileceğinden şüpheliyim. Eğer kadının ona aşık olması on dakikadan fazla sürdüyse, böyle bir şey ilk kez oluyor demektir. Belki Miles bunu bir meydan okuma olarak görmüştür."

Gavin homurdandı. "Sebepleri her ne olursa olsun, Kral'ın gazabını üzerine çekiyor.

Kral Henry en büyük oğlu öldüğünden beri değişti."

Kurulararak küvetten çıkan Raine, ayaklarının dibine yığılmış giysilerine bir tekme attı. "Bir süreliğine bunlardan kurtulmak iyi gelecek."

"Ne kadar kalabileceğini düşünüyorsun?"

"En fazla üç, dört gün. Kampa geri dönmem gerek."

"Kanun kaçaklarınız bu kadar önemli mi?"

Raine bir an düşündü. "Hepsi kanun kaçağı değil ve belki de onların hayatını yaşamış olsaydınız doğru ve yanlış hakkında farklı fikirleriniz olurdu."

"Ne olursa olsun hırsızlık yapmak yanlıştır," dedi Gavin kararlılıkla.

"Judith ve yeni oğlunuzun açlıktan ölmesine sessizce seyirci kalır mıydınız? Aç olsalar ve ekmek dolu bir arabayı iten bir adam yanlarından geçse, yüksek ahlakınızın üzerine oturup gitmesine izin verir miydiniz?"

"Seninle tartışmak istemiyorum. Alyx dönmeyi planladığını biliyor mu?"

"Hayır, henüz değil. Ona söyleyip söylemeyeceğimden emin değilim ama sızışıp gideceğim. Eğer yapmazsam Benimle gelmeye çalışacağından eminim. Onu burada seninle ve Judith'le istiyorum. Onu istiyorum. daha önce hiç yaşamadığı şekilde yaşamak için."

Bir hamlede eski giysilerini toplayıp bir köşeye fırlattı ve yatağın üzerindeki gümüş işlemeli, siyah kadife elbiseye uzandı.

"Nedir bu?" Gavin, Raine'in kirli giysilerinden bir şey almak için hareket ederek sordu. Altın bir kemeri havaya kaldırdı.

"Bu Alyx'in Lyon kemeri, kendi deyimiyle, ama üzerinde aslan gibi bir şey göremiyorum. Duruşmadaki gardiyanlardan biri bunu ondan aldı ve ben de onu ondan almak için çok uğraştım."

Gavin kaşlarını çatarak kemeri pencereye götürdü ve güneş ışığında inceledi. "Çok eski görünüyor. Öyle mi?"

"Sanırım. Alyx bunun ailede anneden kıza geçtiğini söylüyor, herkes kendini bildi bileli."

"Aslanlar," diye mırıldandı Gavin. "Bu kuşakta tanıdık gelen bir şeyler var. Benimle aşağıya, kışlık salona gelin."

Raine giyindikten sonra ağabeyini panelli odaya kadar takip etti. Duvarlardan birinde eski ve solmuş bir duvar halısı asılıydı. Yıllardır oradaydı ve Raine'e o kadar tanıdık geliyordu ki neredeyse görünmüyordu.

"Babam sana hiç bu goblenden bahsetti mi?" Gavin sordu. Raine başını sallayınca Gavin devam etti. "Birinci Edward zamanında dokunmuş ve konusu yüzyılın en büyük şövalyesi olan Siyah Aslan adındaki bir adamın kutlanmasıymış. Bakın, burada atın üstünde ve bu güzel kadın da onun karısı. Beline bakın."

Raine, Gavin'in aile tarihini anlatmasından biraz sıkılarak baktı ama özel bir şey göremedi. O her zaman bugün ve şimdi ile ilgilenen bir adamdı, yüzyıllar öncesiyle değil.

Gavin kardeşine bıkkınlık dolu bir bakış attı. "Bu kemerin bir çizimini görmüştüm -" gobleni işaret etti- "uzun zaman önce. Siyah Aslan'ın karısının adı aslanla ilgili bir şeydi ve Aslan düğün hediyesi olarak karısına bir aslan ve dişi aslan kemeri vermişti."

"Alyx'in kemerinin o kemer olabileceğini düşünmüyorsun değil mi? Birkaç yüz yıllık olmalı."

"Şunun nasıl yıprandığına bak," dedi Gavin, Alyx'in kemerini havaya kaldırarak. "Bağlantılar demirle birbirine bağlanmış ve tasarım neredeyse yok olmuş, ama tokadan görebildiğim kadarıyla aslan olabilir."

"Alyx kemeri nasıl almış olabilir?"

Gavin'e yeni baldızının kökeninin hatırlatılmasına gerek yoktu. "Siyah Aslan inanılmaz zengin bir adamdı ama bir oğlu ve sekiz kızı vardı. Tüm kızlarına muazzam çeyizler verdi ve en büyük kızına, en büyük kızına geçmesi için aslan kemerini verdi."

"Alyx'in-" Raine başladı.

"Siyah Aslan'ın en büyük oğlunun adı Montgomery'ydi ve tüm ailemiz onun soyundan geliyor. Babamın senin Siyah Aslan'a benzediğini söylediğini hatırlamıyor musun? Biz dördümüz uzun boylu, ince ve sarışinken sen hep daha kısa ve sağlamdın."

Raine çocukken kendisine yapılan tüm sataşmaları hatırlıyor ve bazen kız kardeşi ve üç erkek kardeşinin öz kardeşi olup olmadığını merak ediyordu. Ama babası öldüğünde on iki yaşındaydı ve hatırlamadığı pek çok şey vardı.

"Babam senin ona benzediğini söyledi." Goblende şaha kalkmış aygırın üstündeki iri siyah saçlı adamı işaret etti.

"Sence Alyx'in elindeki bu kemer adamın karısına ait olabilir mi?" Raine kemeri kardeşinden aldı. "Ona çok değer veriyor, gözünün önünden ayırmıyor. Mahkemede elinden alınacağını biliyordum. Bana bundan hiç bahsetmedi ama dün gece rüya görüyor olmalıydı ve bu altın parçası için ağladı."

"Siyah Aslan'ın kendisinden çok aşağıda bir kadınla evlendiğini biliyor muydunuz? Alyx'in statüsü kadar olmasa da, onunla kıyaslandığında Montgomery'ler av bekçileri kadar fakir."

Raine yıpranmış kemeri parmaklarının arasında ovuşturdu. "İnanması çok zor. Ama bazen Alyx'i birkaç aydan daha uzun süredir tanıyormuşum gibi hissediyorum. Ondan daha güzel kadınlarla da birlikte oldum, bana daha saygılı davranan kadınlarla da ama ona ilk baktığımda-" Durdu ve güldü. "Onu ilk gördüğümde erkek olduğunu düşünmüştüm ve bir oğlum olursa Alyx'e benzeyeceğini düşünmüştüm. Onda bir şey vardı... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sen ve Judith'te de aynı şey var mıydı?"

Gavin gözlerini kaçırarak, "Hayır," dedi. İlk evlendiklerinde Judith'e nasıl davrandığını hatırlatan her şeyden nefret ediyordu.

"Karından bahsetmişken," dedi Raine. "Geldiğimde beni bir güzel azarladı."

Gavin buna güldü. "Peki sen ne yapmıştın? Eğer doğru hatırlıyorsam, genelde senin için yaltaklanırdı."

"Karımı buraya getirerek ona kötü davrandığımı söyledi."

"Kral yüzünden mi?" Gavin sordu. "Bunu konuştuk ve birkaç günlüğüne güvende olacağına karar verdi. Birinin sizi tanınması ve Kral'a haber vermesi o kadar zaman alacaktır."

"Hayır, o değildi." Raine gerçekten şaşırmıştı. "Ona yeterince elbise almamakla ilgili bir şeydi. Belki de eyerimde elbise taşıdığımı sanıyordur."

Judith kapı aralığından gülümseyerek, "Kendimi savunmak için zamanında geldiğime kesinlikle memnunum," dedi. Hemen kocasının yanına gitti ve onu öptü. "Güvende misin? İyi misin?"

"Olabildiğince iyi," dedi onu kendine yakın tutarak. "Kardeşimi azarlamanla ilgili duyduğum şey de ne? Umarım onu incitmemişsindir. O benim kadar güçlü değil."

"Narin," dedi Judith tatlı bir sesle. "Bütün kardeşlerin bahar çiçekleri kadar narin." Raine'e gülümsedi, her iki adam da onun zayıf bedenini eziyordu. "Ben sadece Raine'in karısını, çocuğunu taşıırken ve yangın dumanından hastayken, üstelik en aşağılık işçiden bile daha kötü giyinmişken ülkenin bir ucundan diğer ucuna sürüklememesi gerektiğini söyledim."

Judith daha fazlasını söylemeye başladı ama kapı aralığında Alyx dururken döndü, ama daha önce kimsenin görmediği bir Alyx. Derin, koyu mor kadifeden bir elbise giymişti, alçak, kare yakasının ortasında büyük bir mor ametist bulunan ağır bir gümüş zincir asılıydı. Başının arkası mor çiçeklerle işlenmiş gümüş kumaştan basit bir kukuleta ile örtülüydü. Menekşe rengi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Raine ona doğru ilerledi, elini kaldırdı ve öptü. "Böyle bir güzellik karşısında şaşkına döndüm," dedi içtenlikle.

"Sen farklısın," diye fısıldadı. "Ve konuşabiliyorsun. Şarkı söyleyebiliyor musun?"

"Onu aceleye getirme Raine," dedi Judith. "Ona bal ve şifalı otlar verdim ama sesini kullanmazsa çok daha hızlı iyileşeceğini düşünüyorum. Akşam yemeği hazır. Aç olan var mı?"

Alyx konuşamadığı için memnundu çünkü zaten konuşabileceğine de inanmıyordu. Raine orman kıyafetlerini giydiğinde bile etrafındaki insanlardan çok daha fazlasıymış gibi görünürdü ama şimdi siyah ve gümüş rengi kıyafetleriyle muhteşemdi. Bu görkemli eve çok iyi uyum sağlamıştı ve bu kadar çok insanın ona doğru eğilmesinde olağandışı bir şey görmüyordu.

Raine onu Büyük Salon'da kurulan masalara götürürken, ağzının açık kalmaması için çaba sarf etmek zorunda kaldı. Handa gördüğü yemek bir ziyafete benziyordu ama bu masalarda bir köye yetecek kadar yemek vardı.

"Kim bu adamlar?" diye fısıldadı yanındaki Raine'e. Onlarla birlikte yemek yiyen yüzden fazla insan vardı.

Raine başını kaldırıp baktı, sanki gözlerinden insanları fark ediyordu. "Gavin'in adamları, birkaçı benim, bazıları Stephen'ın. Bu adamlar Montgomery'ler, sanırım kuzenler. Tam akrabalık ilişkilerini Gavin'e sormanız gerekecek." Oturdıkları masanın ucunu işaret etti. "Bazıları kale hizmetkârı. Judith'e sorabilirsin. Eminim o herkesin kim olduğunu biliyordur."

"Seninki bu kadar büyük mü?" diye homurdandı.

"Hayır," diye sırttı. "Benim mülklerim bunun yanında küçük kalır. Zengin olan Judith. Ailemize evlendiğinde büyük bir servet getirdi ve birçok insanı geçindirmek zorunda. Sürekli alım satım yapıyor ve depolardaki tahılları sayıyor."

"Ben mi?" Alyx korkmuş bir halde sordu.

Raine'in onu anlaması biraz zaman aldı. "Yani mülklerimi işletmek zorunda kalacak mısın? Neden olmasın? Okuyup yazabiliyorsun. Bu benim yapabileceğimden çok daha fazlası." Kuzenlerinden biri onunla konuşurken gözlerini kaçırdı.

Alyx yemekten daha fazlasını yemekte zorlandı ve bir süre sonra odaya yemek üstüne yemek getirilirken sessizce oturdu. Yemeklerin çoğunu daha önce hiç görmemişti ve yeni isimler ve tatlar birbirine karışmaya başlamıştı.

Uzun bir süre sonra Raine ayağa kalkarak onu tanıttı ve insanlar ona hoş geldin diye bağırdı.

Judith Alyx'e dinlenmek isteyip istemediğini sordu ve birlikte Alyx'in odasına geri döndüler.

"Tüm bunlar biraz şaşırtıcı mı?" Judith sordu. Alyx başını salladı.

"Yarın köyde bir panayır var, Raine seni oraya götürecek mi bir bakayım. Hem biraz eğlenirsin hem de uğraşacak çok fazla yeni insan olmaz. Ama şimdi, neden dinlenmiyorsun? Gavin ve Raine Miles'a göndermek için bir mesaj hazırlıyorlar ve dinlenmek için saatlerin olacak çünkü eminim o kadar uzun süre tartışacaklar."

Alyx elbisesini çıkarıp yorganın altına girdiğinde Judith onun elini tuttu. "Bizden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Şu andan itibaren biz senin aileniz ve ne yaparsan yap bizim onayımızı alacaksın. Biliyorum.

tüm bunlar" -şık odayı işaret etti- "sizin için yeni, ama yakında öğreneceksiniz ve biz size yardım etmek için buradayız."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Alyx ve Judith daha kapıdan çıkmadan uyuyakalmıştı.

Hiçbir şey Alyx'i Montgomery otlaklarında kurulan panayıra hazırlayamazdı. Mışıl mışıl ve uzun bir uyku çekmişti ve uyandığında sesi en azından yarı yarıya düzelmişti. Ses oradaydı ve tonlar gitmiş olsa bile bundan memnundu. "Sence tekrar şarkı söyleyebilecek miyim?" Raine onun sesindeki korkuya güldü ve Judith'in Alyx'e uyması için değiştirdiği mor elbiseyi iliklemesine yardım etti. "Eminim birkaç gün içinde kuşlar sırf seni dinlemek için odaya doluşacaklardır."

Gülerek odanın içinde dönmeye başladı, çan şeklindeki eteği etrafında dönüyordu. "Çok güzel değil mi? Bu dünyadaki en güzel elbise."

"Hayır," diye güldü Raine onu tutarak. "Onu güzelleştiren sensin. Şimdi çocuğumun başını döndürmeden önce dönmeyi bırak. Panayır için hazır mısın?"

Panayır bir şehir gibiydi, dünyanın dört bir yanından gelen insanlardan oluşan bir şehir. Hayvan tezgâhları, İngiltere'den gelen kurşun ve kalay tezgâhları, İspanyol şarapları, Alman malları, İtalyan giysileri, oyuncakçı dükkânları, güreş müsabakaları, beceri oyunları, kasaplar, balıkçılar vardı.

"Nereden başlayacağız?" Alyx, Raine'in koluna yapışarak sordu. Etrafları Gavin'in altı şövalyesi tarafından sarılmıştı.

"Belki de leydim acıkmıştır?" diye sordu bir şövalye. "Ya da susamıştır?"

"Leydim hokkabazları ya da akrobatları görmek ister mi?"

"Duyduğuma göre bu tarafta bir şarkıcı varmış."

"Şarkıcı," dedi Alyx kesin bir ifadeyle ve Raine'i güldürdü. "Neyle yarışmak zorunda olduğunu görmek için mi?" diye alay etti.

Ona gülümsedi, alayının kendisini rahatsız etmesine izin vermeyecek kadar mutluydu. Alyx'e göre hiç de iyi olmayan şarkıcıya kısa bir ziyaretten sonra bir zencefilli çörek tezgahında durdular ve Raine ona baharatlı taze pişmiş bir hanımefendi aldı.

İkramını yerken, bir o yana bir bu yana bakarken, Raine bir İtalyan'ın standının önünde durduğunda bunun farkında bile değildi.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Raine menekşe rengi bir ipeği havaya kaldırarak sordu.

"Çok güzel," dedi dalgınca. "Oh, Raine, numaralar yapan bir ayı var."

"Ayı kocan onu dinlemezsen sana numaralar yapacak." Kadın başını kaldırıncı devam etti. "Judith'in beni azarlamasından bıktım artık. İstedğin renkleri seç ve onları şatoya göndereyim."

"Seçmek mi?" diye sordu aptalca, zenginliğe bakarak.

Raine hemen, "Mor renkte ne varsa bize ver," dedi. "Ve şu yeşilleri. Onların içinde iyi görüneceksin, Alyx." Tüccara geri döndü. "Her birinden bir elbiseye yetecek kadar kes ve kaleye gönder. Bir kâhya sana ödeme yapacaktır." Bununla birlikte Alyx'in koluna girdi ve onu uzaklaştırdı.

Alyx bir çocuk gibi ağzında zencefilli çöreğiyle geriye doğru baktı. Her kumaş türünde morun üç, yeşilin dört tonu olmalıydı ve türler arasında ipekler, satenler, kadifeler, brokarlar ve Alyx'in tanımadığı diğerleri vardı. Raine gösteri yapan ayının önünde durdu ama Alyx'in bakmadığını görünce onu başka bir kulübeye, bir kürkçüye çekti.

Bu kez onun seçim yapmasını beklemedi ve Asya'dan kuzu derisiyle kaplı bir pelerin ve leopar derisiyle kaplı bir başka pelerin sipariş etti. Kürkçüye kumaş tüccarıyla görüşmesini ve sipariş ettiği elbiselerin süslemeleri için birkaç parça göndermesini söyledi.

Alyx artık kendini toparlamaya başlamıştı. Ne istediği konusunda kendisine danışılmadan giydiriliyordu. Ne istediğine bir fikri olsaydı, Raine'in ukalalığını protesto ederdi.

"Kıyafetlerinizi böyle mi seçiyorsunuz?" diye sordu. "Seçimleri tüccarlara mı bırakıyorsunuz?"

Omuz silkti. "Genelde siyah giyerim, bu şekilde zaman kazanıyorum. Kıyafetlerden anlayan tek kişi Miles."

"Peki ya Stephen? O ne biliyor?"

"Gavin'le beni ayrı tutuyor ve giydiği tek şey İskoçların kıyafetleri, çoğunu çıplak bırakıyor."

"Kulağa ilginç geliyor," diye mırıldandı Alyx ve Raine ona sert bir bakış attı.

"Terbiyeli ol. Şuna bir bak. Bunu daha önce gördün mü?"

Alyx'in gördüğü şey, küçük şişman bir yastığın üzerinde yüzlerce tahta makarayla çalışan bir kadındı. "Nedir bu?" Bitmiş ürün beyaz ipek örümcek ağlarına benziyordu.

"Bu dantel, leydim," dedi kadın ve Alyx'in incelemesi için bir yaka kaldırdı.

Alyx yavaşça dokundu, neredeyse parçalanacağından korkuyordu.

Raine ceketinin altından bir kese altın çıkararak, "İşte," dedi. "Şunlardan üç tane alayım. Seç Alyx, birini Judith'e verelim, diğerini de Bronwyn'e gönderelim."

"Ah, evet," diye nefes aldı, Judith'e bir hediye verme fikrinden memnun olmuştu.

Dantel yakalar dikkatlice ince ahşap bir kutuya yerleştirildi ve taşınması için şövalyelerden birine verildi.

Sonraki birkaç saat Alyx'in bildiği en mutlu saatlerdi. Raine'i doğal ortamında görmek, hak ettiği saygıyı gördüğünü görmek ona büyük keyif veriyordu. Yine de bu kadar onurlu olan bu adam en aşağılık dilenciyle oturup onu dinleyebiliyordu.

"Bana tuhaf tuhaf bakıyorsun," dedi Raine.

"Nimetlerimi sayıyorum." Gözlerini ondan kaçırdı. "Bütün bu insanlar neye bakıyor?"

"Gel de görelim."

Önlerindeki kalabalık, yedi büyük adam ve küçük kadının geçmesine izin vermek için ayrıldı. Çemberin içinde yarı giyinik dört kadın vardı, düz karınları çıplaktı, bacakları şeffaf ipeklerin arasından görünüyordu ve garip bir müzik eşliğinde dalgalanıyorlardı. Alyx yaşadığı ilk şokun ardından kocasına baktı ve onun da etraflarındaki muhafızlar gibi kadınların büyüüne kapıldığını gördü. Ve birkaç dakika önce Raine'in Tanrı'nın meleklerine yakın olduğunu düşünmüştü!

Alyx, Raine'in duymadığı bir tiksinti haykırışıyla kalabalığın arasından geri çekilmeye başladı ve adamları saplantılarıyla baş başa bıraktı.

", " dedi yanındaki biri. "İzin verin sizi bu eziyetten kurtarayım. O kadar küçüksün ki güvenliğinden endişe ediyorum."

Başını kaldırıp çok yakışıklı bir adamın koyu renk gözlerine baktı. Sarı saçları güneşin etkisiyle çizgilenmişti, sert bir ağzın üzerinde ince bir burnu vardı. Sol gözünün yanında kavisli bir yara izi ve gözlerinin altında gölgeler vardı. "Emin değilim-" başladı. "Kocam..."

"Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Bayham Kontuyum ve kocanızın ailesi ile benim ailem birbirini iyi tanır. Gavin'le konuşmak için uzun bir yoldan geldim ama fuarı gördüğümde aileden birini burada bulmayı umuyordum."

Birazdan fazla içmiş olan iri yarı bir adam onlara doğru hamle yaptı ve kont elini uzatarak Alyx'i korudu.

"Sizi bu çeteden korumanın benim görevim olduğunu hissediyorum. İzin verin sizi buradan çıkarayım."

Onun uzattığı kolu tuttu. Onda aynı anda hem üzgün hem de nazik görünen bir şeyler vardı ve içgüdüsel olarak ona güvendi.

"Evliliğimi nasıl duyduunuz?" diye sordu. "Çok yeni oldu ve ben kocamla aynı insanlardan gelmedim."

"Montgomery ailesinin yaptıklarına özel bir ilgim var."

Onu panayırın gürültüsünden uzaklaştırıp küçük bir ağaç korusunun hemen içindeki bir banka götürdü. "Sabahtan beri oturmadığına göre çok yorgun olmalısın. Çocuk da ağır bir yük olmalı."

Minnetle , ellerini karnına dayadı ve ona baktı. "Gerçekten de bizi izliyormuşsun. Şimdi benimle ne konuşmak istiyorsun da kocamdan uzak durmamı istiyorsun?"

Bunun üzerine Kont hafifçe gülümsedi. "Montgomery'ler kadınlarını iyi seçerler, güzellikleri kadar zekâları da önemlidir. Belki de kendimi yeniden tanıtmalıyım. Ben Roger Chatworth."

On Yedinci Bölüm

" ^ "

Alyx, bu adamın kocası üzerindeki etkisini kullanmasını istediğini tahmin ettiğini düşündüğü için kendini çok beğenmiş hissederken, birdenbire çok korktuğunu hissetti. Beceriksizce, korkusu yüzüne yansiyarak ayağa kalkmaya başladı.

"Lütfen," dedi usulca. "Sana zarar vermek istemiyorum. Sadece seninle biraz konuşmak istiyorum." Bankın ucuna, ondan bir metre uzağa oturdu, başı öne eğik, ellerini kavuşturdu. "Git buradan. Seni durdurmayacağım."

Alyx arkasını döndüğünde onu çoktan geçmişti. "Kocam seni görürse öldürür."

Roger cevap vermedi ve Alyx kaşlarını çatarak kendi kendine aptal olduğunu söyleyip bankın yanına geri döndü. "Neden buraya gelme riskini aldın?" diye sordu.

"Kız kardeşimi bulmak için her şeyi göze alırım." "Elizabeth mi?"

Belki de ismi söyleme şeklinden dolayı, ama Roger'ın başı sertçe yukarı kalktı. "Onu tanıyor musun? Ne biliyorsun?" Ellerini yumruk yaptı.

"Pagnell, Waldenham Kontu'nun oğlu-"

"O çamur parçasını tanıyorum."

Alyx hemen Elizabeth'in ona nasıl yardım ettiğini ve Pagnell'in Elizabeth'i nasıl cezalandırdığını anlattı.

"Miles!" Roger ayağa kalktı. Koyu mavi kadife, saten brokar bir dublör giymiş, uzun, kaslı bacakları koyu renk hortumla sıkıca sarılmıştı. Bu, Alyx'in herhangi birinin düşmanı olarak hayal edebileceği bir adam değildi.

"Peki Miles masum kız kardeşime ne yaptı?" Roger gözleri parlayarak sordu.

Alyx, "Leydi Mary'ye yaptığın şey değil," diye karşılık verdi.

"Kadının ölümü benim ruhumda ve ben bunun bedelini kardeşimi kaybederek ödedim. Kız kardeşimi de kaybetmeyi planlamıyorum."

Alyx'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Roger'ın kardeşinin Mary'nin ölümüyle ne ilgisi vardı? "Miles ve Elizabeth'in nerede olduğunu bilmiyorum. Pek iyi değildim. Belki ben dinlenirken Raine Miles hakkında bir şeyler öğrenmiştir ama ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Peki ya Leydi Judith? Onun bilmediği pek bir şey yapıldığını sanmıyorum. Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır, hiçbir şey. Kocam saklanmak zorundayken, Mary'yi öldüren sen olduğun halde neden özgürsün?"

"Onu ben öldürmedim!" dedi şiddetle. "Hayır! Bunu tartışmak istemiyorum ve özgür olmaya gelince, Kral önümüzdeki üç yıl için tüm kiralaramı aldı. Adamlarımın çoğu beni terk etti çünkü onlara ödeme yapamıyorum. Ailemden geriye kalanları barındırmak için sadece küçük bir arazim var, o da artık kötü kalpli bir baldızdan ibaret. Erkek kardeşim benden nefret ediyor ve yeryüzünden kayboldu ve şimdi güzel, tatlı kız kardeşim, kadınların bekaretini bozmasıyla ünlü bir çocuk tarafından esir tutuluyor. Ben cezalandırıldım mı? Kocan hâlâ topraklarını elinde tutuyor, kendi kâhyası yönetiyor, benimkini ise bir kralın adamı yönetiyor. Üç yıl sonra geriye ne kalacağını biliyor musun? Kocan tüm ailesine sahip. Hatta aşık olup evlenecek boş vakti bile var, oysa benim hiç kimsem kalmadı - bir kardeşim öldürüldü, biri bana düşman oldu, kız kardeşim esir. Ve siz benim cezalandırılmadığımı mı söylüyorsunuz? Özgür olduğumu mu?"

Bu konuşmadan sonra durdu ve uzaklara, görmeden baktı.

"Elizabeth'e ne olduğunu bilmiyorum. Gavin Miles'ın peşinden gitti ama hemen geri döndü. Döndüğünde onunla konuşmadım."

"Ona zarar verirse onu öldürürüm."

"Peki bu ne kazandıracak?" Alyx boğazını acıtarak bağırdı ama en azından sesi adamın gözlerini kırptırmasına neden oldu. "Hepiniz öldürülene kadar içinizden biri rahat edecek mi? Miles Elizabeth'i almadı; Elizabeth ona verildi. O masum. Gazabınıza katlanması gereken kişi Pagnell. Ama siz Montgomery'lerden nefret etmeye ve tüm sorunlarınız için onları suçlamaya çok alışmışsınız."

"Bir Montgomery'den ne bekleyebilirdim ki?" diye sordu asık suratla. "Zaten onların bu dünyada tanrı olduklarına inanıyorsunuz."

"Aptal adam!" diye tükürdü. "Ben sadece senin bu savaşının bitmesini istiyorum. Raine suçlularla çevrili bir ormanda yaşamak zorunda ve hepsi senin yüzünden."

"Gavin bu işe baldızımınla oynayarak başladı. Bir kadın onun için yeterli değildi. Alice'i de istedi."

Alyx ellerini başına götürdü. "Bunların hiçbirini bilmiyorum. Şimdi gitmelisin. Raine beni arıyor olacak."

"Beni korumak mı istiyorsun?"

"Kocamı bir kavgadan, beni de onun gazabından korumayı planlıyorum." "Elizabeth'i öğrenmeden buradan ayrılamam."

Alyx dişlerini sıktı. "Elizabeth'in nerede olduğunu bilmiyorum." "Bulup bana söyleyecek misin?"

"Kesinlikle hayır!" Bunu sormasına çok şaşırmıştı. "Miles onunla birlikte ve onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

Roger'ın ağzında acımasız bir çizgi belirdi. "Benimle buraya gelmekle aptallık ediyorsun. Seni şimdi alabilirim ve seni tutarken Elizabeth'in serbest bırakılmasını talep edebilirim."

Alyx bir kez yutkunduktan sonra buna cesaret etmesi ve korkusunu görmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu. "Yanında hiç muhafız yok. Hamile bir kadına saldıracak mısın? Benimle ne kadar yalnız kalabilirsin? Elizabeth hâlâ senin iyi bir adam olduğuna inanıyor. Bir Montgomery'yi daha esir alırsan yine de inanır mı?" Alyx onun yüzünden sinirlendiğini anlayabiliyordu. "Mary'nin ölümünü ona nasıl açıkladın?"

Alyx bir an durdu ve onu izledi. "Gitmelisin."

İkisi de tepki veremeden, ağaçların arasından Raine ve muhafızları fırladı. Anında dört kılıç Roger Chatworth'un boğazına dayandı.

Raine Alyx'i yakaladı, bir koluyla onu tutarken diğer koluyla da kılıcını çekti. "O piç sana zarar vermedi mi?" Raine hırladı. "Öldür onu," dedi bir sonraki nefesinde.

"Hayır!" Alyx avazı çıktığı kadar bağırdı ve adamların durmasını sağladı. Anında kendini Roger'ın önünde buldu. "Bana hiçbir zararı dokunmadı. Tek bilmek istediği kız kardeşinin nerede olduğu."

Raine gözlerini kısarak, "Benimkinin yanındaki mezarda," dedi.

"O ölmedi," dedi Alyx. "Raine, lütfen, bu kan davasını artık bitirelim. Elizabeth'in Roger'a geri döndüğünü göreceğine yemin et."

"Roger, değil mi?" Raine dişlerinin arasından nefes alarak ona baktı ve bir adım geri giderek Roger'a yaklaştı. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Nasıl-?" diye başladı şaşkınlıkla. "Raine, lütfen, mantıklı konuşmuyorsun. O yalnız bir adam ve ben onun öldürüldüğünü görmek istemiyorum. O kız kardeşini istiyor. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Şimdi benden bu pislik için kardeşime ihanet etmemi istiyorsun. Mary'nin hayattaki son anlarını sana anlattı mı?" Roger'a baktı, dudağını bir hırıltı kapladı. "Vücudunun taşlara çarparken çıkardığı ses hoşuna gitti mi?"

Alyx, Raine'in canlandırdığı görüntüler karşısında hastalandığını hissediyordu ve neredeyse Roger'ı ona teslim etmek istiyordu. Ama Kral'ın Raine'in topraklarını elinde tutmak için başka bir bahanesi olacaktı. Eğer bir kont onun tarafından öldürülürse Raine'i asla affetmezdi.

"Onu serbest bırakmalısın," dedi sessizce. "Onu soğukkanlılıkla öldüremezsin. Gel, Roger. Seninle atına kadar yürüyeceğim."

Roger Chatworth tek kelime etmeden onun önünden atının beklediğı panayıra doğru yürüdü. Ne Raine ne de muhafızları onu takip etti.

"Seni asla affetmeyecek," dedi Roger.

"Bunu senin için yapmadım. Raine seni öldürseydi, Kral onu asla affetmezdi. Şimdi git ve hak etmediğın halde bir Montgomery'nin sana iyi davrandığını unutma. Miles'a ya da Elizabeth'e zarar gelmesini istemiyorum ve onun sana geri dönmesi için elimden geleni yapacağım."

İnançsızlık, hayranlık ve minnettarlık dolu bir bakışla atını döndürdü ve Montgomery malikânesinden uzaklaştı.

Alyx bir an hareketsiz durdu, Raine'le tekrar yüzleşmeyi düşünürken kalbi çılgınca çarpıyordu. Elbette kızacaktı ama düşmanına neden yardım ettiğini açıkladığında anlayacaktı. Yavaşça, yaklaşan tartışmadan korkarak, muhafızların durduğu ağaçlara doğru geri yürüdü.

Raine'in orada olmadığını görmek sadece birkaç saniye sürdü. "Nerede o?" diye sordu, yaklaşan savaşları için özel bir yere gittiğinden emindi.

"Leydim," diye başladı muhafızlardan biri. "Lord Raine ormana geri döndü."

"Evet, biliyorum," dedi. "Yalnız kalabileceğimiz bir yer. Ama hangi yöne gitti?"

Alyx bir an için sadece adama baktı ve uzun bir süre sonra adamın ne demek istediğini anladı. "Orman mı? Haydutların kampını mı kastediyorsun?"

"Evet, leydim."

"Atımı getirin! gideceğim. Onu yakalayabiliriz."

"Hayır leydim. Sizi Lord Gavin'e geri götürmek için emir aldık. Lord Raine'i takip etmeyeceksiniz."

"Gitmeliyim," dedi yalvarırcasına adamlara bakarak. "Raine'in Chatworth'u öldürmesini engellemem gerektiğini anlamıyor musunuz? Bir kontu öldürürse Kral Raine'i hapse atar. Bunu kocama açıklamalıyım. Beni hemen ona götürün!"

"Yapamayız." Muhafız, gözlerindeki sempati dolu bakışa karşı çenesini sertleştirdi. "Emirlerimiz Lord Raine'den geliyor."

Bir başka muhafız, "Belki de leydim Lord Gavin'le konuşmalı," diye öneride bulundu.

"Evet," dedi hevesle. "Hadi kaleye dönelim. Gavin ne yapacağını bilir."

Alyx atına bindiğinde şövalyelerin yetişmekte zorlandığı bir tempo tutturdu. Atın toynakları avlunun kaldırımına değer değmez, Alyx koşarak evin içine girdi.

Boş bir odaya çarptı ve diğerine doğru ilerledi, sonra durdu ve "Gavin!" diye bağırdı.

Saniyeler içinde merdivenlerden koşarak inen Gavin'in yüzünde bir inanmazlık maskesi vardı. Judith hemen arkasıdaydı.

"Arayan sen miydin?" Gavin şaşkınlıkla sordu. "Raine güçlü bir sesin olduğunu söyledi ama-"

Alyx onun sözünü kesti. "Raine haydut kampına geri döndü. Ona gitmeliyim. Benden nefret ediyor. Bunu neden yaptığımı anlamıyor. Açıklamalıyım."

"Yavaşla," dedi Gavin. "Başından beri neler olduğunu anlat bana."

Alyx derin nefes almaya çalıştı. "Roger Chatworth-"

Bu isim Gavin'in patlaması için yeterliydi. "Chatworth! Sana zarar mı verdi? Raine onun peşinden mi gitti? Adamlarımı getirin," dedi Alyx'in arkasında duran adamlarından birine. "Tam zırh."

"Hayır!" Alyx bağırdı, sonra yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözyaşları nihayet başlıyordu.

Judith kolunu Alyx'e doladı. "Gavin, ben Alyx'le ilgilenirken sen de adamlarla konuş." Alyx'i pencerenin altındaki minderli bir yere götürdü ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Şimdi bana neler olduğunu anlat."

Alyx'in gözyaşları ve aciliyet hissi onu neredeyse tutarsız hale getirmişti. Judith ancak dikkatli bir sorgulamayla hikâyeyi bir araya getirebildi.

"Anlamadım," diye hıçkırdı Alyx. "Roger anlamadığım şeyler hakkında konuşup duruyordu. Alice kim? Kardeşi kimdi? Mary'nin ölümüyle ne ilgisi vardı? Raine çok kızgındı. Roger'ın öldürülmesini emretti ve ben de onu durdurmak zorunda kaldım. Durdurmak zorundaydım!"

"Yaptığın iyi bir şey. Şimdi ben Gavin'i bulmaya giderken senin burada sessizce oturmanı istiyorum. Ona hikayeni anlatacağım ve Gavin de Raine'i ikna edebilecek."

Judith kocasını ve yirmi şövalyeyi avluda buldu, savaşa hazırlanıyorlarmış görünüyorlardı. "Gavin! Ne yapıyorsun?"

"Chatworth'un peşinden gidiyoruz."

"Chatworth? Peki ya Raine? Alyx'in Chatworth'un tarafını tuttuğuna inanıyor. Raine'e gitmeli ve anlamasını sağlamalısın. Alyx Raine'i koruyordu, Chatworth'ü değil."

"Judith, şu anda bir aşık kavgasını çözecek vaktim yok. Miles'ı bulup onu Chatworth hakkında uyarmalıyım ya da Chatworth'u bulup bir ordu toplayıp kardeşimin peşine düşmemesini sağlamalıyım."

"Miles'a Elizabeth'i serbest bırakmasını söyle. Chatworth'un istediği de bu," dedi Judith. "Ona kız kardeşini geri verin."

"Benimkini iade ettiği gibi mi? Bir atın , yüzüstü?"

"Gavin, lütfen," diye yalvardı Judith.

Bir an durdu ve onu kendine çekti. "Raine ormanda daha güvende. Şüphesiz Chatworth, Raine'in tehditlerini Kral'a bildirecek ve bu da

Kral'ın gazabını yenilemek. Ve Alyx zaten burada kalacaktı, yani iyi sonuçlandı. Şimdi Miles beni daha çok ilgilendiriyor. Kıza zarar verdiğini sanmıyorum ama Chatworth nerede olduğunu öğrenmeden önce zamanımız olmasını umuyordum. Kardeşimi uyarmalı ve eğer ihtiyacı varsa ona koruma sağlamalıyım."

"Peki ya Alyx? Raine onun kendisine ihanet ettiğine inanıyor."

"Bilmiyorum," dedi Gavin, konuyu kapatarak. "Ona yaz ve bir haberci gönder. Raine güvende - belki kızgın, ama öfke ona zarar vermez. Şimdi gitmeliyim. Ben yokken Alyx'e göz kulak ol ve oğlumu besle."

Kadın ona gülümsedi ve adam da onu uzun uzun öptü. "Kendine iyi bak," diye seslendi arkasından, adamlarıyla birlikte yola çıkarken.

Judith'in gülümsemesi eve yeniden girip Alyx'i pencere kenarındaki koltukta tek başına otururken gördüğünde uzun sürmedi.

"Gavin Raine'e mi gidiyor?" Alyx fısıldadı, sesinde umut vardı.

"Şimdi değil. Belki daha sonra gider. Şimdi Miles'ı Roger Chatworth'ün Elizabeth'in Montgomery'nin elinde olduğunu bildiği konusunda uyarmalı."

Alyx sırtını taş kasaya yasladı. "Raine ona ihanet edeceğime nasıl inanabilirdi? Chatworth benden Elizabeth'in nerede olduğunu bulmamı istedi ama ben reddettim. Tek istediğim Raine'e ve tüm aileye yardım etmektir. Şimdi her şeyi daha da kötüleştirdim."

"Alyx," dedi Judith, baldızının soğuk ellerini tutarak. "Bilmediğin şeyler var, sen ailemizin bir parçası olmadan önce olan şeyler."

"Mary'nin ölümünü biliyorum. Bunu Raine ile birlikteydim." "Ondan önce de olaylar vardı-"

"Roger'ın bahsettiği Alice ve kardeşiyle mi ilgili?" "Evet. Her şeyi Alice Chatworth başlattı."

Alyx, Judith'in gözlerindeki soğukluğa ve güzel yüz hatlarındaki değişime hayret etti. "Alice kim?" Alyx fısıldadı.

Judith kısık bir sesle, "Gavin Alice Valence'a aşıkta," dedi. "Ama kadın onunla evlenmek istemedi. Onun yerine kendine zengin bir kont olan Edmund Chatworth'u buldu."

"Edmund Chatworth," dedi. Jocelin'in öldürdüğü adam.

Judith, Alyx'in ne bildiğini bilmeden, "Edmund bir gece hiç yakalanmayan bir şarkıcı tarafından öldürüldü," diye devam etti.

"Alice Chatworth'un olanlar hakkında anlattığından daha fazlasını bildiğine hep inandım. Dul bir kadın olarak Gavin'le evlenmeyi göze alabileceğine karar verdi ama Gavin beni bir kenara bırakıp onunla evlenmeyi reddetti. Alice kaybetmeyi pek iyi karşılamadı." Judith'in sesi alaycılıkla doluydu. "Beni esir aldı ve yüzüme kaynar yağ dökmekle tehdit etti. Bir itiş kakış oldu ve yağ Alice'i yaraladı."

"Roger ev halkının kötü kalpli bir baldızdan oluştuğunu söyledi. Yara izi yüzünden Mary'ye zarar vermiş olamaz herhalde?"

"Hayır, daha sonra Roger İskoçya'daydı ve Kral Henry'nin Stephen'a gelin olarak söz verdiği kadınla tanıştı. Bronwyn zengindi ve savaşmaya değerdi. Roger onu kendine istedi ve Stephen'la dövüştüler. Roger gururlu bir adam ve ünlü bir şövalye, ama Stephen onu yendi ve öfkeyle Roger Stephen'ın sırtına saldırdı."

"Stephen yaralanmadı, değil mi?"

"Hayır, ama Roger'ın itibarı yerle bir oldu. İngiltere'nin her yerinde insanlar ona güldü ve arkadan bıçaklamaya 'Chatworth' demeye başladı. "

"Ve böylece Roger Mary'yi alarak misilleme yaptı. Tüm aşağılanmalarının nedeni olarak Montgomery'leri görmüş olmalı," dedi Alyx.

"O yaptı. Stephen'a onu savaş alanında öldürmesi için yalvardı ama Stephen kabul etmedi ve Roger kendini daha da aşağılanmış hissetti. Bu yüzden Roger bir süre Mary ve Bronwyn'i esir tuttu. Brian olmasaydı Mary'ye zarar vereceğini sanmıyorum."

"Peki Brian kim?"

"Roger'ın genç erkek kardeşi, Mary'ye aşık olan sakat, utangaç bir çocuk. Brian, Roger'a Mary ile evlenmeyi planladığını söylediğinde Roger sarhoş oldu ve Mary ile yatağa girdi. Mary'nin ne yaptığını biliyorsunuz. Brian onun cesedini bize geri getirdi."

Alyx, "Ve şimdi Miles'ın elinde Elizabeth var," dedi. "Raine kanun dışı ilan edildi. Roger ailesini ve servetini kaybetti ve şimdi Miles'ın hayatı tehlikede olabilir. Bu nefreti durdurmanın bir yolu yok mu? Ya Roger Miles'ı öldürürse? Ne olacak?"

Sonra ne olacak? Sıradaki kim olacak? Herhangi birimiz bir daha güvende olabilecek mi? Çocuklarımız Chatworth'lerden nefret ederek mi büyüyecek? Benim çocuğum Roger'larla savaşıacak mı?"

"Sessiz ol, Alyx," dedi Judith usulca, Alyx'i kollarının arasına çekerek. "Gavin Miles'ı uyarmaya gitti ve o güvende olacak. Ayrıca Bronwyn adamlarıyla birlikte orada ve Chatworth bir ordu toplasa bile MacArran'larla savaşamaz."

"Umarım haklısındır. Ve Raine ormanda güvende olur."

"Şimdi gidip Raine'e mektup yazalım. Bu gece bir haberci göndereceğiz."

"Evet," dedi Alyx, doğrulup gözyaşlarını silerek. "Raine gerçeği öğrenir öğrenmez eminim beni affedecektir."

On Sekizinci Bölüm

" ^ "

Raine, Alyx'in mektuplarını açmadan geri gönderdi. Judith'in olanlarla ilgili açıklamasını okumasına rağmen, geri gönderdiği sözlü mesajlarda hiçbir yorum yapmadı. Artık yaveri yoktu, bu yüzden Judith sadece okuma bilen haberciler göndermeye dikkat etmek zorundaydı.

Alyx tüm bu olanları metanetle karşılıyor gibi görünüyordu, ancak her sabah gözleri kızarıyor ve iştahı neredeyse tamamen kesiliyordu.

Gavin İskoçya'dan döndüğünde, bir deri bir kemik kalmış Alyx'i görünce nefesi kesildi.

"Haberleriniz nedir?" Judith, Alyx'in görünüşü hakkında bir şey söyleyemeden sordu.

"Chatworth'u bulduk ve bir süre alıkoyduk ama kaçtı." "Ona zarar verdiniz mi?" Judith sordu.

"Tek bir kıl bile!" Gavin tersledi. "O gittiğinde İskoçya'ya gittik ama orada görünmedi. Tahminimce Chatworth Kral Henry'ye gitti."

"Miles'ı gördün mü?"

Gavin hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Her zaman inatçı olmuştur ama artık çok ileri gidiyor. Elizabeth'i serbest bırakmayı reddediyor ve kimsenin söylediği bir şey onu ikna edemiyor."

"Peki ya Elizabeth?"

"Onunla sürekli kavga ediyor. Gökyüzünün rengi konusunda tartışırlardı ama bazen ona nefret dışında bir şeyle baktığını görüyorum. Şimdi, Alyx nasıl?"

"Raine mektuplarını açmadan geri gönderiyor ve mektuplarım onu dinlemesi için yalvarmasına rağmen ondan hiç bahsetmedim. Haberci, Raine'in ona Alyx ile ilgili bölümleri atlattırdığını söylüyor."

Gavin'in kaşlarını çatması çok şey anlatıyordu. "Kardeşim üçlü bir katili affedebilir ama onuruna leke sürüldüğünü düşünürse acımasızdır. Ona mektup yazıp Alyx'in durumunu anlatacağım. Çocuk ne zaman doğacak?"

"Birkaç hafta içinde."

Raine, Gavin'in Alyx hakkındaki sözlerine de cevap vermedi.

Kasım ayında Alyx, doğumundan saniyeler sonra gülümseyen ve Raine'in gamzelerine sahip olduğunu gösteren iri, sağlıklı bir kız bebek dünyaya getirdi. "Catherine," diye fısıldadı Alyx uykuya dalmadan önce.

Ancak sonraki haftalarda çocuk o kadar mutlu değildi. Catherine sürekli ağlıyordu.

"Babası için ağlıyor," dedi Alyx kasvetli bir sesle ve Judith neredeyse onu sarsacaktı.

"Daha iyi bilmesem," dedi Judith, "aç olduğunu düşünürdüm."

Judith'in sözleri kehanet gibiydi çünkü sütanne bulunur bulunmaz Catherine sustu.

"Ben ne işe yarıyorum?" Alyx feryat etti.

Judith onu salladı. "Beni dinle! Çocuğunu düşünmek zorundasın. Belki onu besleyemezsin ama yapabileceğin başka şeyler var. Ve eğer çocuk yeterli değilse, sana yapabileceğin bir iş bulabilirim."

Alyx uyuşuk bir şekilde başını salladı ve daha ne olduğunu anlamadan Judith ona bildiğinden çok daha fazla iş verdi. Alyx'e okuması için defterler, toplaması için rakam sütunları, sayması ve kaydetmesi için kile kile tahıl verildi. Temizlenmesi gereken depolar, denetlenmesi gereken yemekler ve bakılması gereken yüzlerce insan vardı.

Alyx iki hafta boyunca hastanenin bakımını üstlendi ve hastaları neşelendirmekte iyi olduğunu öğrendi. Judith Alyx'in müzik yeteneğinden memnundu ama Alyx'in gününü tek başına müzikle uğraşarak geçirmesi için bir neden görmüyordu. Yaralı bir bacağı sararken ya da Montgomery kalesinin altındaki köye giderken şarkılar besteliyordu.

Ne Judith'in ne de Gavin'in onun yeteneği karşısında dehşete kapılmayıp bunu normal karşılamaları Alyx'i biraz şaşırtmıştı. Onların da yetenekleri vardı ama

iş dışında onları şımartmak.

Alyx hayatının ne kadar bencilce olduğunu ne zaman fark etmeye başladığından emin değildi. Yeteneği sayesinde köyündeki insanlardan ayrılmıştı. Herkes ona karşı çekingen davranmış, sanki Cennet'in dokunduğu biriymiş gibi davranmıştı. Kendinden emin bir şekilde, bir adamın yaptığı şey yüzünden soylulardan nefret ettiğine karar vermişti. Ama gerçekte kıskançtı. Her zaman herkesle eşit olduğunu düşünmüştü ama aslında şimdiye kadar kime ne vermişti ki? Müziğini mi? Yoksa müziği gerçekten kendisi için miydi?

Raine'le olan ilişkisi nedeniyle Gavin'in adamlarının ve hizmetkârların kendisine karşı nazik davrandıklarını fark etmişti ama kendisi için o kadar da kolay olmayan bir şey vermek istiyordu.

Kale kompleksindeki çok sayıda çocuk için bir okul kurdu ve onlara okuma yazma öğretmeye başladı. Bırakmak istediği çok gün oldu, ama devam etti ve arada bir bir çocuk yeni bir kelime öğrendiğinde ödüllendirildi.

Öğleden sonraları yaralı ve hastalarla çalışıyordu. Bir keresinde bir adamın bacağı şarap fıçısının altında ezilmişti ve çıkarılması gerekiyordu. Alyx adamın başını ellerinin arasına aldı ve tüm eğitimini ve duygularını kullanarak onu sesiyle hipnotize etti. Sonrasında saatlerce ağladı.

Judith'e "Bu işe karışmak acı veriyor," dedi. "Çocuklarımdan biri, çok tatlı bir çocuk, dün duvardan düştü ve kollarımda öldü. İnsanları sevmek istemiyorum. Müzik daha güvenli."

Judith ona sarıldı, onu yatıştırdı ve uzun süre konuştular. Sabah Alyx okuluna geri döndü. Daha sonra, bacağına kaybeden adam onu sordu ve yüzünde Alyx'in yardımını için minnettarlık gözyaşları vardı.

Judith, Alyx'in arkasındaydı. "Tanrı sana bu yeteneği sana ihtiyacı olan insanlara yardım etmen için mi verdi yoksa kilisedeki güzel giyimli insanlara mı saklamalısın?"

Noel'de Judith'in annesi onları ziyarete geldi. Helen Bassett kimsenin annesi olacak kadar yaşlı görünmüyordu. Yanında, bir erkeğin olabileceği kadar mutlu görünen kocası John vardı. Birlikte, yürümeyi yeni öğrenen on bir aylık kızlarına gülümsediler.

Judith'in oğlu altı aylık, Alyx'in kızı ise iki aylıktı. Herkes kutlamaları neşeli bir hale getirmeye çalıştı ve kimse aileden kaç kişinin kayıp olduğundan bahsetmedi.

"Geçen yıl hep birlikteydik," diye mırıldandı Gavin bira bardağının içine. Raine'den hiç ses çıkmadı.

Ocak ayında her şey bir anda olmuş gibiydi. Roger Chatworth gerçekten de Kral Henry'ye gitmişti ama tek başına değil. Şans eseri ya da tesadüfen Pagnell de aynı anda ortaya çıkmıştı.

Roger, Miles'ın kız kardeşini İskoçya'da esir tuttuğunu söyledi ve Pagnell, Raine'in soylu olmayanları şövalye olarak savaşmaları için eğittiğine, Kral'a karşı bir ordu kurmaya çalıştığına dair elinde sadece daha önceki belirsiz söylentiler değil, kanıtlar olduğunu söyledi.

Kral Henry, Chatworth'ler ve Montgomery'ler arasındaki kan davasından bıktığını ve Leydi Elizabeth'in serbest bırakılmasını istediğini söyledi. Miles bunu yapmazsa hain ilan edilecek ve topraklarına el konulacaktı. Raine'e gelince, o haydutların eline daha fazla silah verirse, Kral ormanı ve hepsini birlikte yakacaktı.

Gavin İskoçya'ya bir elçi göndererek Stephen'dan Miles'ı Kral'a itaat etmeye zorlamasını rica etti. Daha cevap gelmeden Pagnell'in ölü bulunduğu duyuldu ve bundan Montgomery'lerin sorumlu olduğu fısıldanmaya başlandı. Kral bunu uzun bir şikâyet listesine ekledi.

"Yüzyıllardır elimizde tuttuğumuz şeyi istiyor," dedi Gavin. "Diğer krallar onu almaya çalıştılar ve başarısız oldular. Bu da başaracak." Duvardan bir topuz kaptı. "Stephen Miles'ı ikna edemiyorsa, ben edebilirim."

Bir saat içinde İskoçya'ya doğru yola çıktı.

"Peki ya Raine?" Alyx, Catherine'e sarılırken sessizce sordu. "Kral'ın tehditleri konusunda onu kim uyaracak?"

"Kral Henry ormanı yakmayacak," dedi Judith pratik bir şekilde. "Geriye çok az kişi kaldı. Raine gerçekten de bir grup canıyla Kral'ın üzerine yürümez, değil mi?"

"Belki de. Raine bir haksızlık gördüğünde her şeye cesaret edebilir. Kardeşinin tehlikede olduğunu düşünürse neler yapabileceğini tahmin etmek zor değil."

"Miles bu kez Gavin'i dinleyecek, umarım," dedi Judith. "Roger kız kardeşini geri alacak ve her şey yoluna girecek."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, ikisi de Judith'in sözlerine inanmıyordu.

"Raine'e gidiyorum," dedi Alyx usulca, sonra şaşkınlıkla gözlerini açtı.

"Ormana girmene izin verecek mi? Oh, Alyx, bunu yapman gerektiğinden emin değilim.

Bu. Montgomery'nin adamları çok sinirlenebilir."

"Gavin'in öfkesi sizi hiç yapmanız gerekeni yapmaktan alıkoydu mu? Eğer Gavin tehlikede olsaydı, ona elinizden geldiğince yardım etmekten çekinir miydiniz?"

Judith bir an sessiz kaldı. "Bir keresinde Gavin'in adamlarını onu esir alan bir adama karşı yönetmiştim."

"Sadece bir ormana gidiyorum. Catherine'e bakar mısın? Benimle gelmek için çok küçük. Orası soğuk olacak."

"Alyx, emin misin?"

"Raine'in dikkatini dağıtabilirim. Eminim tüm bu kara kara düşünüyordur ve Roger Chatworth'e karşı işlemek için her türlü dehşeti tasarlıyordur. Bazen onu susturabilir ve beni dinlemeye zorlayabilirim. Muhtemelen Gavin'in Miles'ı Elizabeth'i serbest bırakmaya ikna etmek için ne yaptığını bilmeyecektir."

Bebeğini sıkıca kucaklayarak ayağa kalktı. "Hazırlanmalıyım. Bir çadıra ihtiyacım olacak, çünkü Raine'in çadırını benimle paylaşmaya gönüllü olduğunu sanmıyorum."

"Seni gördüğü anda affedebilir," dedi Judith, gözleri dans ederek.

"Affet beni!" dedi Alyx, sonra alay ettiğini anladı. "Beni ona ihanet etmekle suçladığı için onu pişman edeceğim. Ve ilaçlara ihtiyacım olacak. Raine'in liderlik ettiği o haydutlara bir şey borçluyum. Onlar bana bir kez yardım etti ama ben onlara hiç yardım etmedim. İhmalimi ve kibrimi biraz olsun telafi etmek istiyorum."

"Ne zaman ayrılmak istiyorsun?" Judith sordu.

"Gavin dönmeden önce yoksa başımız belaya girebilir. Eşyaları ne kadar sürede bir araya getirebiliriz?"

"Acele edersek bir gün."

"Judith," dedi Alyx. "Sen bir meleksin."

"Belki de sadece ailemi güvende görmek istiyordumdur. Şimdi gelin, yapacak işlerimiz var."

Alyx sessizce inledi. Raine bir keresinde Judith'in bir günde herkesin yaptığının iki katını yaptığını söylemişti. Alyx bunun üç katına yakın olduğunu tahmin ediyordu. Çabucak Catherine'i bir hizmetçiye teslim etti ve baldızının peşinden koştu.

On Dokuzuncu Bölüm

" ^ "

Joan, Alyx'in atının yanındaki attan, "sevmedim," dedi. "Çok karanlık. Lord Raine'in böyle bir yerde yaşadığından emin misin?"

Alyx cevap verme zahmetine girmedi. Judith hizmetçisi Joan'ın bu girişimde çok faydalı olacağını, Joan'ın Alyx'in Raine'in dikkatini çekecek kadar iyi görünmesini sağlayabileceğini ve Joan'ın her türlü bilgiyi ortaya çıkarabileceğini söylemişti. Judith ayrıca Joan'ın çok fazla tanıdık olduğu ve sürekli olarak yerinin hatırlatılması gerektiği konusunda da uyarmıştı.

"Merhaba," diye seslendi Alyx bir ağacın tepesinden.

Joan ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Ağacın size cevap vermesi mi bekleniyor?" Alyx ona sert bir bakış attığında "Leydim" diye ekledi.

Ağacın uzun dallarından Joan'ın ilahi bir adam olarak gördüğü şey düştü.

"Joss!" Alyx güldü ve daha atından inmeden Jocelin onu belinden kavrayıp kollarına çekti.

Bir an için sadece güldüler ve Alyx uzaklaşıp ona bakana kadar sarıldılar. "Değişmişsin," dedi sessizce. "Yanaklarında güller var."

Joan yüksek sesle öksürdü. "Belki de beyefendi gülleri yanaklarından başka yerde de ister."

"Joan!" Alyx uyardı. "Uslu durmazsan seni bir gecede bu ormanda yalnız bırakırım."

"Bu duyduğum komuta sesi mi?" Joss onun ellerini kollarının tutarak sordu. "Değişmekten de fazlasını yapmışsın. Hiç bu kadar güzel bir hanımefendi görmemiştim. Benimle yürüyün ve konuşalım."

Joan'dan ve yüklü atlardan uzaklaştıklarında, "Çocuğun var mı?" diye sordu.

"Raine'in gamzelerine ve benim gözlerime sahip bir kız. Her yönüyle tatlı ve mükemmel. O nasıl?"

Jocelin onun kimi kastettiğini biliyordu. "İyi değil. Bekle! Fiziksel olarak iyi ama üzgün, hiç gülümsemiyor ve kardeşinden bir haberci geldiğinde günlerce öfkeleniyor." Durakladı. "Evlendikten sonra ne oldu?"

Ona kısaca Roger Chatworth'tan bahsetti.

"Demek çocuğunu bırakıp Raine'e geri döndün."

"Beni kollarını açarak karşılayacağından şüphem yok." Yüzünü buruşturdu. "Geri dönmemin birkaç nedeni var. Beni yanmaktan kurtardıkları için buradaki insanlara bir şeyler borçluyum. Kaç kişi... öldü?"

"Üç, dördüncüsü de sonra."

Eli Joss'un kolunda sıkılaştı. "Kral'ın Montgomery'lere ve Chatworth'lere olan öfkesi her geçen gün artıyor. Gavin kardeşlerden birini ikna etmek için İskoçya'ya gitti, Raine'le ise ben ilgileneceğim."

"Hiçbir habercinin mektupta sizinle ilgili bir şey okumasına izin vermeyeceğini biliyor musunuz?"

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Lanet olası Raine ve onuru! On cümle dinlese hain olmadığımı anlayacak. Umabileceğim en iyi şey bir süreliğine dikkatini dağıtmak. Korkarım Roger Chatworth'un peşine kendi başına düşmeye karar verebilir ve küçük kardeşinin tehlikede olduğunu düşünürse bunu yapacağından hiç şüphem yok. Eğer 'küçük' kardeşi kadınları baştan çıkaran biri olmasaydı belki de bunların hiçbiri olmayacaktı. Ama Montgomery kardeşler ne olursa olsun birbirlerine destek olurlar."

"Dikkatini dağıtmak mı?" Joss gülümseyerek sordu. "Bence bunu yapacaksın. Ne kadar iyi görüldüğünü biliyor musun? Elbisenin menekşesi gözlerini parlatıyor."

"Baştan çıkarıcılardan bahsetmişken," diye alay etti, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Ormana daha uygun basit kıyafetler giyeceğimi düşünmüştüm ama Judith güzel elbiselerin beni Raine'e daha görünür kılacağını söyleyerek gardırobumu planladı. Gerçekten değiştim mi?"

"Evet, . Şimdi, yanında getirdiğin o açgözlü fahişe kim?"

Alyx bir an için Joss'u inceledi. Onu tanıdığı onca zaman boyunca hiç bu kadar kahkaha attığını ya da bu kadar alay ettiğini görmemişti. "Rosamund nasıl?" diye sordu çekingen bir tavırla.

Jocelin başını geriye attı ve güldü. "Çok zekisin. O muhteşem ve gittikçe daha da iyi oluyor. Şimdi kampa gidelim. Raine ne derse desin seni gördüğüne sevinecek."

Alyx, Raine'i ilk görüşüne hazırlıklı olduğunu düşünse de değildi. Kilo vermişti ve kaslarındaki çizgiler göze çarpıyordu. Bir kamp ateşinin yanında durmuş, kendisiyle ciddiyetle konuşan iki adama bakıyordu.

Bir an için Alyx kıpırdamadan durdu, onu izledi, her santimini hatırladı, ona koşmak, kollarına atılmak, onu karşıladığını hissetmek istedi.

Ama o döndüğünde nefesi boğazında düğümlendi. Nefretle başa çıkabilirdi ama Raine'in gözlerinde nefretin sıcak ateşi yoktu. Bunun yerine buzdan bir çorak araziden başka bir şey yoktu: mavi o kadar soğuktu ki vücuduna buz parçaları gönderdi. Hiçbir tanıma titreşimi yoktu ve özellikle hiçbir hoş karşılamaya yoktu.

Alyx kıpırdamadan, Raine'in ona sırtını dönüp eğitim alanına doğru yürümesini izledi.

"Biraz kızgın, değil mi?" Joan, Alyx'in arkasından konuştu. "Bu Montgomery'ler çok sinirli oluyor. Sana Leydi Judith'in Lord Gavin'i kurtarmak için girdiği çukurdan hiç bahsetmiş miydin? Elbette aklı başında her kadın Lord Gavin gibi bir adam için her şeyi göze alır. Ve Miles için de. Yine de Lord Raine ile hiç yatmadım. Hoş biri mi?"

"Çok ileri gidiyorsun!" Alyx arkasını dönerek tersledi.

Joan kedi gibi sırttı. "En azından kendine acımayı bırakmanı sağladım. Şimdi çadırı nereye istiyorsun? Ben bize yardım edecek birkaç adam getirirken sen karar ver."

Bununla birlikte, Alyx ve dört yüklü atın etrafında yavaşça toplanmakta olan insan grubunun arasına sessizce karışarak uzaklaştı.

Adamlardan biri Alyx'i küstahça aşağı yukarı süzerek, "Gördüğümüz kadarıyla pek yanmamışsın," dedi,

Bir kadın "Gerçek cadıları yakamazsınız" dedi.

"Süslü kıyafetler," diye bir ses daha geldi. "Bunu elde etmek için kiminle yattın?"

Alyx çenesini yukarı kaldırdı. "Yardıma ihtiyacım olduğunda beni kurtarmaya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bunu hak etmediğime eminim ama yine de teşekkür ederim."

Bu, kalabalığı bir an için geri götürmüş gibi görünüyordu.

"Kimse size yardım etmek istemedi," dedi yaralı yüzlü bir adam. "Lord Raine için gitmiştik. Ve şimdi, ona bakılırsa, yanmanıza izin vermemizi diliyor."

Bu, herkeste büyük bir kahkaha tufanına neden oldu ve başlarını sallayıp birbirlerinin sırtını sıvazlayarak Alyx'i yalnız bırakıp kampa geri döndüler.

"Ağlamayı mı planlıyorsun?" Joan, Alyx'in kulağına iğrenç bir şekilde sordu. "Bu hoşlarına giderdi. Gel, ne bulduğuma bak."

Alyx derin bir kokuyla orman kampından uzaklaştı. Değiştiğini görmelerini mi bekliyordu? Dört iri yarı, yakışıklı genç adam tarafından kuşatılmış olan Joan'a baktı.

"Çadırı kurmamıza yardım edecekler," dedi Joan, kollarını iki adamın kollarının arasından geçirerek.

Alyx bu kadar kolay mutlu edilebilen Joan'a gülümsemek zorunda kaldı. Judith, Joan'ın yataktan yatağa kayan bir kedi olduğunu söylemişti. Alyx hayretle Joan'ın genç adamlara emirler yağdırmaya başlamasını, bir yandan da onları okşamasını izledi. Bir keresinde Joan başını kaldırıp Alyx'e göz kırptı. Küstah kız! diye düşündü Alyx, gülümsemesini gizlemek için arkasını döndü.

Atların yanında Judith'le birlikte hazırladıkları bohçaları boşaltmaya başladı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Joan'ın genç adamlarından biri arkasından, bohçayı ondan alırken.

"Teşekkür ederim," dedi ona gülümseyerek. "Kampta yeni misin?" Bunun üzerine güldü ve kahverengi gözleri parladı. "Daha önce de buradaydım. Raine, sen çocukken buradaydı. Biraz değişmişsin," diye alay etti, Onu izliyordum.

"Ben..." diye başladı, sonra gözlerini kaçırdı.

"Hiçbimize baktığını sanmıyorum. İzlediğin hep oydu." Başını Raine'in çadırına doğru salladı. "Onun zengin bir asilzade olduğunu ve senin de bir..." Durdu.

"Böyle mi görünüyordu?" Alyx çoğunlukla kendi kendine söyledi.

"Lord Raine'in bize sizi kurtarmamız gerektiğini söylemesi çok şeyi açıklıyordu."

"Sana söyledi, değil mi?" diye sordu. "Şüphesiz herkes *beni* kurtarma ihtimalinden dolayı oldukça neşeliydi. "

Genç adam boğazını temizledi ve yükünü taşıdı. "Bunu senin için kampa ."

"Bekle!" diye seslendi. "Adın ne senin?" "Thomas Carter," dedi sırtarak.

Alyx düşünceli bir şekilde atı indirmeyi bitirdi. Bu kampta aylarını geçirmişti ve bildiği kadarıyla Thomas Carter'ı hiç görmemişti ama o başından beri buradaydı ve hatta onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı.

Kaşlarını çatarak kampa geri döndü ve Thomas ona gülümsediğinde çok memnun oldu.

Joan ve genç adamlar çadırı çok kısa bir sürede kurdular ve eşyaları içine yerleştirdiler. Dışarıda sıcak bir kamp ateşi yanıyordu.

"Dünyaya geldin, değil mi?" diye sordu ateşin karşısından bir kadın, gözleri Alyx'e dik dik bakarak. Boynunda kocaman bir guatr vardı ve başını yana eğmesine neden oluyordu.

"Elimizdekileri sizinle paylaşabilir miyiz?" Alyx sessizce sordu, sonra da dönüp itiraz ederek soluk soluğa kalan Joan'a ters ters baktı.

Kadın gözlerini kocaman açarak başını salladı ve onları terk etti.

"O hastalıklı pisliğin bize yaklaşmasına izin veremezsiniz!" Joan tısladı. "O şeylerden birini boynuna takmak ister misin? Tek yapması gereken yanıma oturmak ve -"

"Sessiz ol!" Alyx, Joan'da kendini görerek konuştu. "Bu insanları küçümsemene izin vermeyeceğim. Hayatımı kurtardılar ve tüm pislikleri ve hastalıkları için karşılığını ödeyebileceğimden daha fazlasını hak ediyorlar. Ve sana gelince, onlara iyi davranacaksın - sadece erkeklere değil." y

Joan çenesini sıkıca kapattı ve Alyx'in sınıfına ihanet ettiğine, her geçen gün Leydi Judith'e daha çok benzediğine dair bir şeyler mırıldandı. Hiç ses çıkarmadan karanlığa karıştı.

Leydi Judith gibi, diye düşündü Alyx ve daha önce hiç böyle bir iltifat almadığını biliyordu. Gülümseyerek ayağa kalktı ve çadırına girdi. Küçük karyolada tek başına, Raine'le geçirdiği geceleri hatırladı. En azından şimdi ona yakındı ve aylardır ilk kez rahatça uyuyabiliyordu. Uykuya dalmadan önceki son düşünceleri Catherine'le ilgiliydi.

Sabah, Alyx gülümseyerek tazelenmiş bir şekilde uyandı. Temiz, soğuk orman havası ona iyi geliyordu, hatta biraz da evi gibiydi. Joan görünürde yoktu, bu yüzden Alyx altın örgüyle süslenmiş zümrüt yeşili yün bir elbiseyi tek başına giydi. Başının arkasındaki küçük şapka yüzündeki bukleleri gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Saçları artık daha uzundu ve her bir telini ayrı bir bireymiş gibi gösteren o alışılmadık renkten artık nefret etmiyordu.

Çadırın dışında, ağaç kütüğünden bir taburenin üzerinde cansız bir şekilde oturan bitkin görünümlü bir Joan ile karşılaştı. Saçları sırtına dökülmüş, elbisesinin omzu yırtılmıştı. Boynunda bir çürük vardı. Mavimsi göz çukurlarından dışarı bakan parlak gözleriyle Alyx'e baktı. "Onlar şehvetli adamlar," dedi yorgun ama o kadar mutlu bir sesle ki Alyx gülmek için kendini zor tuttu.

"Git ve dinlen," dedi Alyx sertçe. "Ve uyandığında iğrenç davranışların hakkında konuşacağız."

Joan ağır adımlarla ayağa kalktı ve çadıra doğru yürüdü.

Alyx hizmetçisinin kolunu yakaladı. "Dördü birden mi?" diye sordu merakla.

Joan sadece başını salladı, çadıra girerken göz kapakları yorgun bir şekilde düşmüştü.

Raine gözleri öfkeyle parlayarak karşısına çıktığında Alyx bunu düşünüyordu -dört adam aynı anda mı? İki kez yutkundu. "Günaydın," demeyi başardı.

"Lanet olsun sabahlarına!" diye homurdandı, ona ters ters bakarak. "Yanında getirdiğin o fahişe dört adamımı yıprattı. Bu sabah hiç işime yaramadılar. Bir kılıcı bile kaldıramıyorlar. Buraya neden geldiğini bilmiyorum ama sanırım dönme vaktin geldi."

Ona tatlı tatlı gülümsedi. "Ne kadar hoş bir karşılama, kocacığım. Hizmetçim adına özür dilerim, ama hatırlayacağınız üzere alt kademedekileri idare etme konusunda pek deneyimim olmadı. Hepimiz soylu olarak doğamayız. Buraya neden geldiğime gelince, ödemem gereken bir borç var."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Sen!" Alyx tükürdü, sonra kendini sakinleştirerek gülümsemeye zorladı. "Belki sana bir borcum var ama bu insanlara daha çok borcum var."

"Ne zamandan beri umursuyorsun?" Adam gözlerini ona dikti.

"Beni kurtarmak için hayatlarını tehlikeye attıklarına göre," dedi sakince. "Orucunuzu bozmak için biraz yemek için bana katılmak ister misiniz? Size soğuk bir etli börek ikram edebilirim."

Bir şey söylemek ister gibiydi ama topuklarının üzerinde döndü ve onu terk etti.

Alyx gülümsemeye devam etti, adamın geniş sırtının geri çekilişini izlerken kalbi çarpıyordu.

"Kendinden memnun musun?" Jocelin arkasından sordu.

Alyx yüksek sesle güldü. "Ben bu kadar şeffaf mıyım? Raine Montgomery kibirli bir adam, değil mi? Sadece onun için burada olduğumu sanıyor."

"Peki sen değil misin?" Joss sordu.

"Onu delirteceğim," dedi Alyx mutlulukla. "Bir şeyler yemek ister misiniz? Benimle oturup bazı soruları yanıtlamak için zamanınız var mı?"

Alyx'in sorduğu sorular kamptaki insanlarla ilgiliydi, aylardır onlarla birlikte yaşadığı için cevaplarını bilmesi gereken sorulardı. Ama kendini bir yabancı gibi hissediyordu.

"Onları yenmek kolay olmayacak," dedi Jocelin. "Size karşı pek çok kinleri var. Blanche birçok sorunu senin üzerine yıktı."

"Blanche!" Alyx doğruldu. Bulmacanın parçaları yerine oturmaya başlamıştı.

"Blanche, Constance'ın ölümüne sebep olan kadındı. Edmund Chatworth'u başka nasıl bilebilirdi ki? Blanche'dan nefret ediyor olmalısın."

"Nefret etmekten bıktım." Ayağa kalktı. "Rosamund'u görmek ister misin? Eğer insanlara yardım etmek istiyorsan, sana nasıl başlayacağını söyleyebilir."

Alyx Rosamund'daki değişikliklere hazırlıklı değildi. Jocelin'e baktığında gözleri o kadar parlıyordu ki yanağındaki doğum lekesi neredeyse kayboluyordu. Joss'un gözleri de daha az parlak değildi.

"Alyx sana yardım etmek istiyor," dedi yumuşak, tatlı bir sesle ve Rosamund'un elini tuttu.

Rosamund Alyx'e, Alyx'in sırtını sertleştiren hoşgörölü bir gülümseme verdi ve Judith'in eğitimi için Tanrı'ya şükretti.

Rosamund yumuşak sesiyle, "Eminim senin için yapacak bir şeyler bulabiliriz," dedi.

Alyx'in Rosamund'a ciddi olduğunu fark ettirmesi bir hafta sürdü. Bu süre zarfında Alyx erken ve geç saatlere kadar çalıştı ve hiçbir iş onun altında değildi. Akan yaraları yıkadı ve sardı. Fransız çiçek hastalığına yakalanmış bir kadına bir çocuk doğurdu ve kör bebek öldüğünde onu gömdü; zavallıya başka kimse dokunamazdı. Sadece kendisinin görebildiği hayaletlere tutarsızca bağırarak yaşlı bir kadına şarkı söyledi.

Karanlıkta çadırına doğru ilerlerken bir adam ona, "Hanımefendi biz alçaklara bir iyilik yapıyor," dedi. "Ellerini kirletmekten korkuyordu ve şimdi hiçbir şey onun için yeterince kirli değil. Ama Raine'in onun önünde eğildiğini görmüyorum."

Alyx çadırında ellerini şakaklarına götürdü. Baş seslerden ve çirkin kokulardan ağrıyordu. Hastalar kendilerine dokunmasına izin veriyordu ama sağlıklı insanlar onunla alay etmek dışında onu görmezden geliyordu. Raine'e gelince, onu nadiren görüyordu bile.

"Buraya Raine'i kazanmaya mı yoksa bu hastalıklı pislikleri kazanmaya mı geldin?" Joan sık sık sordu.

Alyx şakaklarını ovuşturarak, "Raine," diye fısıldadı. Şimdi çadır boştu, Joan belli ki başka bir yerde uyuyordu. Alyx, Joan'ın başka bir yerde uyumasına alışkın değildi.

ve Joan'ı kontrol etmekte başarısız oldu. Su kovalarının boş olduğunu gören Alyx onları kaptığı gibi nehre gitti.

Kıyıda diz çökerek , suyun pırıl pırıl yüzeyine, ay ışığındaki kırık elmaslara baktı. Bir ses onu döndürdü ve Raine'i görünce kalbi yerinden fırladı, onun iri bedeni -çok iyi tanıdığı bedeni- ayı engelliyordu.

"Ne istediğini kanıtladın mı?" diye sordu sessizce, sesi çelik kadar yumuşak ve sertti. "Kötü bir yarayı sarınca insanların minnettarlıkla ayaklarına kapanacağını mı sandın? İnsanlar hakkında benden daha iyi hüküm veriyorlar."

"Lütfen bana bunun ne anlama geldiğini söyleyin," dedi dehşetle.

"Sen iyi bir oyuncusun. Bir zamanlar dürüst olduğuna inanmıştım ama zor yoldan öğrendim. Umarım onlar da benim kadar düşmezler."

kalktı, ellerini yumruk yaptı. "Kendine acımanı bana bırak," dedi dişlerinin arasından. "Zavallı Lord Raine halktan birine aşık olmak için kendini alçalttı ve sonra onu Kral'ın gazabından kurtarmak için elinden geleni yaptığında, sınırlarını aştığını hemen anladı."

Sesi yükseldi. "Sana bir şey söylemek istiyorum, Raine Montgomery. Bu insanların benden nefret etmesi önemli değil. Bunu fazlasıyla hak ediyorum. Ve ayaklarıma kapanmalarına , bunu beklemiyorum. En azından dürüst olanlar onlar. Kendinizi bir şehit gibi görüyorsunuz ve kimseyi dinlemiyorsunuz. Bunun yerine haksızlığa uğradığını inanmayı ve sadece kendinde onur duygusu olduğunu düşünmeyi tercih ediyorsun."

"Peki sen, bir kadın, onurdan ne anlarsın?" diye alay etti.

"Çok az. Aslında müzik dışında hiçbir şey hakkında çok az şey biliyorum. Ama en azından hatalarım olduğunu kabul etmeye hazırım. Bu insanlara haksızlık ettim ve hatamı düzeltmeye çalışıyorum. Siz, yüce lordum, bana haksızlık ettiniz - ve hakkında soru bile sormadığınız kızıma."

Raine sert bir tavırla, "duymuştum," dedi.

Alyx, Raine'in teninde çelik bir törpü gibi gezinen bir ses çıkardı. "Ne kadar da büyüksün!" diye tükürdü. "Ormanların efendisi, haydutların kralı, yüce Raine kendi kızından haberdar oldu."

Sessizleşti. "Buraya seni geri kazanmak için geldim ama şimdi seni istediğimden emin değılim. Benden uzak dur. Soğuk onurunu yatağına götür."

"Yatağımlı paylaşmak isteyen başka kadınlar da var," dedi gözleri sertleşerek. "Onlara acıyorum," diye Alyx. "Bana gelince, ben farklı bir kadını tercih ederim.

tür adam, o kadar katı ve soğuk olmayan, hala hayatta olan biri."

Kolunun fırladığını görmemişti. Adam her zaman hatırladığından daha hızlı, daha güçlüydü. Güçlü parmakları kızın belinin arkasını kavradı ve kızın gözleri onunkilere kilitlendiğinde, adam hafifçe, esprili bir şekilde gülümseyerek kızı kendine doğıru çekti.

Başını eğıerek dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "şyorum, değı mi?" dedi ve sesi kadının tüylerini diken diken etti.

Alyx'in beyninin küçük bir kısmı hâlâ mantık yrtebiliyordu. Ona bir ders vermek istiyordu, değı mi? diye düşündü, parmak uçlarında durup kollarını onun boynuna doladığında.

Dudakları birbirine değıdiğinde, ikisi de nefeslerini sertçe çekip birbirlerinden uzaklaştı, menekşe gözleri maviye bakıyordu. Alyx, Raine'in ağız ölmek üzere olan bir adamın açlığıyla onunkine inmeden önce bir, iki kez göz kırptı. Adam doğıruldu, kollarını ona doladı ve güçlü eliyle başının arkasını kavrayıp başını yana çevirirken ayakları yerden kesildi. Dili kadının ağızının içine girdi ve vücuduna öyle sıcak kıvılcımlar gönderdi ki, gücünü yakıp yok ediyor gibiydi. Vücudu adamın karşısında gevşedi ve adamın tüm ağırlığını taşımasına izin verdi.

Dudakları onunkilere karşı çalışmaya başladı, onu daha yakına çekti, eli masaj yaptı, başını yoğıurdu, parmakları boynunun arkasındaki kaslarla oynadı.

Alyx daha da yaklaşmak için elini sıkmaya başladı. Bacakları onun beline gelene kadar yukarı doğıru hareket etti. Başını çevirdi, dili onunkine dolanırken inisiyatifi ele aldı, dişleri dudaklarına sertçe çarptı.

Yaklaşan atlıların sesi, çok sayıda atlı, Raine'in tehlike duygusunu harekete geçirdi. Yavaşça, halsiz bir şekilde kırmızı sisin içinden çıktı ve öfkeyle Alyx'i kendisinden uzaklaştırdı.

Yüz ifadesi bir an için yumuşadı; sonra tekrar soğıudu. "Beni tekrar kendine çekmeyi mi umuyordun?" diye fısıldadı. "Aynı şeyi mi kullandın?"

Chatworth'daki silahlar?"

Alyx'in onun ne demek istediğini anlaması bir anını aldı. "Sen bir aptalsın Raine Montgomery," dedi yumuşak bir sesle. "Nefretin sevginin önüne mi geçiyor?" Bununla birlikte, ayaklarının dibindeki su kovalarını unutarak eteklerini kaldırdı ve kampa geri döndü. Arkasında Raine'in atlılarla konuştuğunu duydu, sesi gereksiz yere öfkeliydi.

Yirminci Bölüm

" ^ "

Joan, Alyx'in buklelerini tararken, "Ne iyi oldu," diyordu, "insanlar sana daha az kızıyor." Joan'ın sesinde hiç tebrik yoktu. "Ne zaman zamanınızı boşa harcamayı bırakıp Lord Raine'in peşinden gideceksiniz? İki haftadır buradayız ve hâlâ sana ters ters bakıyor. Kıyafetlerini çıkarıp onunla yatağa girmelisin."

"Çok fazla böbürlenir," dedi Alyx, kolunun mor yününü ilikleyerek. "Ona bu kadar kolay kazanma zevkini tattırmayacağım. Bana çok kötü şeyler söyledi."

Bunun üzerine Joan güldü. "Erkeklerin ne *dediğinin* ne önemi var? Onların beyinleri sadece birbirlerini öldürmek için var. Bir erkeğin eline kılıç verersen mutlu olur. Bir kadın ona hayatta savaştan başka şeyler de olduğunu öğretmek için çalışmalıdır."

"Belki de haklısınız. Raine ona ihanet edip etmediğimden çok, çocuğunun annesiz tek başına ne yapacağı konusunda endişeleniyor. Belki de Catherine'imın yanına dönmeli ve Raine'i kara kara düşünmeye bırakmalıyım."

"Kara kara düşünmek doğru," dedi Joan. "Lord Gavin'in yanından döndüğünden beri hiçbir kadınla yatmadığını biliyor muydun?"

Alyx'in gülümsemesi küçük başladı ve çok genişledi.

"Seni seviyor, Alyx," dedi Joan yumuşak bir sesle.

"O zaman neden göstermiyor! Neden beni küçümsüyor ve ters ters bakıyor? Rosamund'la birlikteyken başımı kaldırıp bakıyorum ve o soğuk bakışlarıyla beni izliyor. Sanki buz gibi nehir suyu vücuduma çarpmış gibi hissediyorum."

Joan sevinçle güldü. "Sana değer verdiğini gösteriyor! Ne yapmasını bekliyorsun, özür dilemesini mi?" Joan bu fikre daha da çok güldü. "Tanrı kadınları erkeklerin zayıflıklarına katlanabilsinler diye daha güçlü yarattı. Orman halkına böyle davranmakla hata ettiğini söylüyorsun, bu yüzden bunu kabul ettin ve hatanı değiştirmeye başladın. Sence herhangi bir erkek bu kadar güçlü olabilir mi?"

"Raine beni hain olmakla suçladı," dedi inatla.

"Kral, Lord Raine'in bir hain olduğunu söyledi. Kral haksız ama bunu kabul edecek mi? Kocanızın size gelip onu affetmenizi istemesinden daha fazla değil."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Alyx, alt dudağını dışarı çıkararak. "Raine'e karşı yanlış bir şey yapmadım. Roger Chatworth-"

"Lanet Chatworth!" Joan dedi ki. "Raine'in gururu incindi. Kocan yerine başka bir adamın yanında kaldın. Erkekler her şeyden önce körü körüne sadakat bekler."

"Ben sadık biriyim, bu-"

Nefes nefese kalmış bir Jocelin habersizce çadıra daldığında sözünü kesti.

"Sen de gelmelisin," dedi Alyx'e. "Belki bir ölümü engelleyebilirsin."

"Kimin?" Alyx, Joss cevap vermeden hemen ayağa kalkıp onu takip ederek sordu.

"Brian Chatworth az önce kampa girmek için yalvardı. Raine onu karşılamak için zırhını giyiyor."

"Ama Judith, Brian'ın Mary'yi sevdiğini ve cesedini onlara geri getirdiğini söyledi."

"Belki de Chatworth ismidir. Sadece bu bile Raine'i öfkeliendirir."

Jocelin, Alyx'i ata bindirdi ve hızla yola koyuldular, at sürerken ağaç dallarından kaçıyorlardı. Sonunda durduklarında, önlerindeki manzara

Alyx'i şaşırttı. Sabah güneşinin aydınlattığı küçük bir açıklıkta genç bir adam duruyordu. Ufak tefek, hafif, hatta narindi. Yine de Roger Chatworth'un yüz hatlarına sahipti. Alyx onu başka bir yerde görmüş olsaydı, bu yakındaki çocuğun Roger'ın oğlu olduğunu tahmin ederdi.

Alyx, Joss attan inmeden attan kaydı. "Size hoş geldiniz diyebilir miyim?" dedi çocuğa doğru yürürken. "Ben Alyxandria Montgomery, Lord Raine'in eşiyim. Kardeşinizle tanışmıştım."

Brian kendini tam boyuna çekti. "Benim kardeşim yok," dedi şaşırtıcı derecede erkeksi bir sesle. "Lord Raine'in kız kardeşinin intikamını almak için verdiği mücadeleye katılmaya geldim."

"Aman Tanrım," dedi Alyx şaşkınlıkla. "Bu kan davasına bir çözüm önerdiğinizizi umuyordum."

"Hepimiz bunu diliyoruz," diye bir ses geldi Alyx'in başının üstünden.

Yukarı baktı ama kimseyi göremedi. "Kim o? Raine'in muhafızlarından biri değilsin."

"Oh, ama öyleyim, peki siz gerçekten Raine'in karısı mısınız?"

Alyx sesi dinledi, daha önce hiç duymadığından emindi ama yine de bir şeyler tanıdık geliyordu. Kesinlikle mizah dolu bir sestti. Brian ve Jocelin'e baktı. Brian'ın yüzü hareketsizdi, bu kadar genç biri için fazla sertti, Joss ise omuz silkti.

Bir anda dikkati, tepeden tırnağa çelik zırhla kaplı, ağır savaş atını süren Raine'in görüntüsüne takıldı.

Atından inerek Brian Chatworth'e doğru yürüdü ve genç adam hiç irkilmedi. Raine'in elinden gelecek bir darbe onu yere sermek için yeterli olacaktı. "Karımın eteklerinin arkasına saklanmayı mı planlıyorsun?" Raine alçak bir sesle konuştu. "Chatworth'leri koruduğu biliniyor."

Alyx kendini Brian ve Raine'in arasına soktu. "Ve sen çocuklara savaş mı açıyorsun?" diye bağırdı ona. "Onu dinleyemiyor musun? Yoksa çocuğa bir şans veremeyecek kadar dik kafalı mısınız?"

Raine Alyx'e tek kelime etmedi çünkü ağaçlardan gelen kahkahalar onu durdurdu.

Alyx bir adamın yere düşüşünü ağzı açık bir şekilde izledi. Adam o güne kadar gördüğü en sıra dışı giysileri giyiyordu: Yumuşak sarı renkte, büyük kollu bir gömlek, beline bir etek oluşturacak şekilde sarılmış parlak mavi ekose bir battaniyeyle örtülmüş ve sonra bir omzunun üzerinden atılmıştı, ağır bir kemer onu yerinde tutuyordu. Dizleri çıplaktı, baldırları ağır yün çoraplarla kaplıydı, ayaklarında kalın ayakkabılar vardı.

"Stephen," diye nefes aldı Raine, gözleri yumuşamıştı.

"Evet, benim," dedi bu tuhaf giyimli adam. Uzun boylu, ince yapılı, koyu sarı saçlı, çok yakışıklı bir adamdı. "Bu çocuğu size getirdim. Sizin sürgünlüğünüzü paylaşmak ve sizden bir şeyler öğrenmek istiyor."

"O bir Chatworth," dedi Raine, gözleri yeniden sertleşerek.

"Evet, o bir Chatworth," dedi Alyx. "Ve onu affetmeyeceksin, değil mi? Onu buraya getirmeye cüret ettiği için bu adamdan nefret edeceğine hiç şüphe yok. Git," dedi Stephen'a. "Onu ikna etmeye çalışmanın faydası yok. Beyin yerine bir tahta parçası var."

Stephen onu şaşırtarak gülmeye başladı, büyük, derin, neşeli bir kahkaha.

"Ah, Raine," diye bağırdı ve Raine'in zırhlı omzuna vurarak çeliğin takırdamasına neden oldu. "Gavin ve ben bu zaman için ne kadar dua etmiştik. Demek her adımında seninle mücadele eden bir kadına sıırıslıklam aşık oldun? Gavin bize yeni kız kardeşimizin ne kadar tatlı, yardımsever, cana yakın bir şey olduğunu yazmıştı." Alyx'e döndü. "Judith güçlü bir sesin olduğunu söylemişti ama az önce beni neredeyse ağaçtan düşürüyordun."

"Sen Stephen Montgomery'sin," dedi Alyx şaşkınlıkla. Gavin'e biraz benziyordu ama kıyafetlerinin yanı sıra aksanı da tuhaftı.

Stephen ona gülümseyerek, "MacArran," diye düzeltti. "Ben MacArran'la evliyim ve benim adım da onun adı. Şimdi bir öpücük alabilir miyim yoksa kardeşimle kavga etmeyi mi tercih edersin?"

"Oh, bir öpücük!" Alyx öyle coşkuyla söyledi ki Stephen onu kollarına çekmeden önce bir kez daha güldü. Öpücüğü kardeşçe değildi. "Onunla konuşmama yardım eder misin?" diye fısıldadı. "Chatworth'lere kafayı takmış durumda."

Stephen onu bırakırken göz kırptı ve Raine'e döndü. "Uzun bir yoldan geldim kardeşim. Bana içecek bir şey ikram etmeyecek misin?"

"Peki ya o?" Raine Brian'a doğru işaret etti.

"O da gelebilir," diye güldü Stephen. "Seni silahsızlandırmama yardım edebilir.

Ve sen, Alyx, bize katılacak mısın?"

"Eğer davet edilirsem," dedi doğrudan Raine'e bakarak.

Stephen bir kolunu Alyx'in omuzlarına atıp ilerlemeye başlarken, "Sizi davet *ediyorum*," dedi. "Bizi takip et Brian," diye seslendi omzunun üzerinden.

"Her zaman böyle cesur musun?" Alyx Stephen'a bakarak sordu. Stephen'ın yüzü ciddiye. "Ne zamandır böyle?"

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

"Gülümsemeyen, kızgın, herkese ters ters bakan. Bu Raine gibi değil."

Cevap vermeden önce bir an düşündü. "Mary'nin ölümünden beri böyle."

Stephen bir kez başını salladı. "Raine bunu çok zor karşılayacaktır. Brian'ı getirmemin bir nedeni de bu. Birbirlerine çok benziyorlar. Brian kardeşine nefretle dolu. Peki ya sen? Kardeşimin karanlık ruh hali seni korkutmuyor mu?"

"Ona ihanet ettiğimi düşünüyor."

"Evet, Gavin ve Judith bana söyledi."

Sesi daha yüksek çıkmaya başladı. "Beni dinlemiyor. Açıklamaya çalıştım ama mektuplarımı açmadan geri gönderdi. Gavin'i de dinlemeyecek."

Stephen onun omuzlarını sıktı. "Gavin, Raine ve Miles'ı her zaman çocuk olarak göreceksin. Raine ve Gavin tartışmadan bir odada iki dakika duramazlar. Benimle kal ve ona sözümü dinletmeye çalışayım."

Alyx ona öyle ışıltılı bir gülümseme verdi ki Stephen güldü. "Bana böyle bakmaya devam edersen Bronwyn'im kalbini bir tepside sana sunacak. Gerçekten Judith'in söylediği kadar iyi şarkı söyleyebiliyor musun?"

"Daha iyi," dedi Alyx öyle bir güvenle ki Stephen yine güldü.

Raine'in çadırının önünde durdular ve Stephen para israfıyla ilgili Alyx'in anlamadığı bir şeyler mırıldandı. Raine asık suratlı bir çocuk gibi onları içeri kadar takip etti ve Alyx'e kötü niyetli bir bakış attıktan sonra Stephen'a döndü. "Bu kadar güneşe gitmene ne sebep oldu? O İskoçlar seni kovdu mu?"

"Yeni baldızımla tanışmaya geldim tabii ki."

"Senin bir Chatworth olmanı tercih ederdi."

Stephen durakladı, Raine'in miğferi elindeydi. "Böyle şeyler söylemene izin veremem," dedi sessizce. "Aramızda bir tartışmaya neden olma. Kampınıza bir Chatworth getirdim diye beni evlatlıktan reddetmeyi mi planlıyorsunuz?"

Raine kesin bir ifadeyle, "Sen benim kardeşimsin," dedi.

"Yani bana güveniyor musun?" Sesinin altında bir kahkaha vardı. "Söyle bana kardeşim, seni en çok rahatsız eden neydi, karının bir Chatworth ile konuşması mı yoksa herhangi bir yakışıklı adamla konuşmaya cesaret etmesi mi?"

"Chatworth!" Raine, tırnaklarını inceleyen Alyx'e bir bakış atarak yüksek sesle söyledi.

"Sana hiç Hugh Lasco'nun bana oynadığı oyunu anlatmış mıydım?" Stephen Raine'in bacak koruyucularını açmak için diz çöktü.

Stephen uzun soluklu, biraz da inanılmaz bir hikâye anlatmaya başladığında, Alyx Raine'i izledi. Bir süre sonra Stephen'ın ne demek istediğini anlamaya başladı. Stephen karısı hakkında her türlü aşağılık şeye inanmıştı ve güvensizliğinin bir sonucu olarak onu neredeyse kaybediyordu.

"Alyx," dedi Stephen aniden ona dönerek. "Roger Chatworth'a aşık mısın? Onun için Raine'i terk etmeyi mi düşünüyorsun?"

Bu fikir o kadar saçmaydı ki Alyx güldü - ta ki Raine'in gözlerindeki için için yanan ışığı görene kadar. "Roger Chatworth Mary'ye yaptıkları için ölmeyi hak ediyor ama kocamın elleriyle *değil*. Raine'in onun cinayeti için asıldığını görmeye değmez."

Alyx bir an için Raine'in onu dinliyor olabileceğini düşündü ama Raine karyolaya oturup derisini çelik zırhtan koruyan pamuk pedleri çıkarmaya başlayınca o an geçti. "Kadınların geveze dilleri var," diye mırıldandı.

Stephen Alyx'e baktı, gözlerinin ateş saçtığını gördü. "Ona bir balta indirmek için iznimi aldın," dedi dostça. "Alyx, bize biraz yiyecek getirebilir misin? Yakında açlıktan ölebilirim."

Yalnız kaldıklarında Raine kardeşine döndü. "Neden geldin? Eminim karımla arama girmekten daha fazlasını istiyorsundur."

"Biri yapmalı," diye tersledi Stephen. "Kalbi gözlerinin içinde. Onu affedemez misin? Bizim yöntemlerimizi bilmiyor ve kadınlar çok tuhaf

onur hakkında fikirler. Kızınızı görmediğinizi duydum. Sana benziyor."

Raine ikna olmayı reddetti. "Chatworth'u neden getirdin?"

"Söylediğim sebepten dolayı: seninle antrenman yapmak istiyor. Kral, bir soyluyu başka bir soyluyla savaşması için eğitmenden hoşlanmayacaktır. Kralı devirmek için suçlulardan oluşan bir ordu kurduğunu da duydum."

Raine bu fikre güldü. "Bunu sana hangi yalancı söyledi?"

"Waldenhamlı Pagnell bunu Kral Henry'ye söyledi. Duymadın mı? Alyx'in seni bu konuda uyarmaya geldiğini sanıyordum. Kral'ın kulakları Montgomery'lere karşı yalanlarla dolduruluyor."

Raine, "Alyx beni uyarmayı uygun görmedi," dedi.

"Ve eminim oturup ona neden çocuğunu ve Gavin'in evinin konforunu terk edip bu soğuk ormanda senin yanında yaşamaya geldiğini güzelce sormuşsundur."

"Hayatıma karışmanı ne istiyorum ne de buna ihtiyacım var."

Stephen omuz silkti, "Bronwyn'le sorun yaşadığımızda yediğim birkaç tekmeyi hatırlıyorum."

"Ve şimdi seninle her şey tatlı ve hafif, öyle mi?" Raine tek kaşını kaldırarak sordu.

Stephen boğazını temizledi. "Arada sırada... ah, birkaç anlaşmazlık yaşıyoruz, ama genellikle doğru yolu öğreniyor."

Raine konuyu değiştirmeden önce, "Bronwyn'in bu konudaki yorumunu duymak isterim," dedi. "Miles'ı gördün mü?"

Stephen, Alyx'in elinde bir tepsiyle, Joan'ın da arkasında ikinci bir tepsiyle belirmesiyle cevap vermekten kurtuldu. Stephen, Raine'e kadınlarla olan sorununun Miles'inkine kıyasla daha hafif olduğunu söylemek istemedi.

Alyx, Joan'ın Stephen için kendini aptal yerine koyacağını fark eder etmez hizmetçiyi dışarı gönderdi. Yemek garipti, Raine ve Alyx'in ormana döndüklerinden beri paylaştıkları ilk yemektir. Neredeyse tüm konuşmayı Stephen yaptı, İskoçya hikâyeleriyle onları eğlendirdi.

"Bir de oğlumu görmelisin," diye Stephen. "Tarn onu daha şimdiden ata bindirdi ve henüz oturup kalkamıyor. Sen ve ben yürüyene kadar ata binmemiştik. Peki kızın Alyx nasıl?"

Alyx iki haftadır ilk kez kendini tamamen kızını düşünmeye bıraktı. "Güçlü," dedi hayallere dalarak, "kısa ve sağlıklı, Judith'in oğlunu da ağlatan şehvetli bir ağlaması var."

"Kuzenini koruduğuna şüphe yok," dedi Stephen. "Gözlerini senden almış." "Onu gördün mü?" Alyx taburesinden indi. "Ne zaman? Sağlıklı mıydı? Sağlıklı mıydı? Hiç büyüdü mü?"

"Onu gördüğünüzden beri çok değiştiğini sanmıyorum ama sesi konusunda aynı fikirdeyim. Sence şarkı söyleyebilecek mi?" Raine'e döndü. "Annemin ailesinden aldığın gamzelere sahip."

"Kampla ilgilenmeliyim." Raine aniden ayağa kalktı ve neredeyse Alyx'in getirdiği yiyecekleri devirecekti. Hızla çadırdan çıktı.

Stephen kendinden emin bir şekilde, "Kendine gelecektir," dedi Alyx'in yaşaran gözlerine gülümseyerek.

Alyx, Raine'in sürekli öfkesini düşünmemeye çalıştı ve onun yerine dikkatini Brian Chatworth'e çevirdi. Sefil bir genç adamdı, gözleri derin ve yakıcı bir nefretle kararmıştı ve hiç gülümsemiyor, hiçbir şeyden zevk alıyormuş gibi görünmüyordu. Alyx onu konuşmaya ya da kendisine herhangi bir konuda sır vermeye ikna edemiyordu. Mary'nin ölümünden bu yana geçen birkaç ay boyunca nerede olduğuna dair sorularına sessizlikle karşılık veriyordu.

Alyx bir süre sonra pes etti ve onu eğitim alanındaki adamlara bıraktı. Raine ise çocuğa ne bakıyor ne de onunla konuşuyordu ve zamanının çoğunu Stephen'la geçiriyordu.

Stephen üç gün kampta kaldıktan sonra Joan, Alyx'in yanına geldi.

"Sanırım kavga ediyorlar," dedi Joan heyecanla.

"Kim? Raine ve Brian Chatworth değil mi?"

Joan'ın sesi sabırsızdı. "Tabii ki hayır! Lord Raine ve Lord Stephen ormanın derinliklerine gittiler ve muhafızlardan biri oradan yüksek sesler geldiğini bildirdi. Herkes gidip izlemeyi planlıyor."

"Yapmayacaksın!" Alyx hizmetçisini iterek serin havaya çıktı. "Jocelin," diye bağırdı arkadaşını gördüğünde. "Durdur onları. Raine'i bırakın. Ve sen," diyerek Joan'a döndü. "Adamları içeride tutmaya yardım et."

Kamp. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama müstehcen bir şey olmasın," diye seslendi omzunun üzerinden aceleyle ilerlerken.

Jocelin kendisine yardım etmeleri için bazı eski askerlerden yardım alırken, yaralılarından bazıları Alyx'e yardım etti ve Joan'ın erkeklerin kendisine itaat etmesini sağlamak için kendi yöntemleri vardı. Birlikte kamptakileri Raine ve Stephen'in "tartıştıkları" yerden uzak tutmayı başardılar.

Bir gardiyan, yerine başka biri geçerken, "Şu anda sadece hazırlanıyor," dedi.

Alyx gerçekleri daha fazla duymak istemediği için oradan uzaklaştı. Raine kardeşinden çok daha ağırdı, belli ki çok daha güçlüydü. Stephen'in aralarındaki bir kavgayı kazanması mümkün değildi ve Alyx, Raine'in kendini tutması ve zayıf kardeşini gerçekten incitmemesi için dua etti.

Gün batımında Alyx, kamptaki insanların neşeli seslerinden kaçmak umuduyla su kovalarını nehre götürdü. Hepsi kamp ateşinin etrafında toplanmış, pür dikkat muhafızları dinliyordu.

Nehrin kenarında hareketsiz, sessizlikten memnun bir şekilde dururken bir sesle irkildi. Ona doğru gelen, ağır ve yorgun adımlarla yürüyen Raine'di. Belki de insanların yorumlarını dinlemeliydi, böylece onu ilk görüşüne hazırlıklı olabilirdi. Yüzünün sol tarafı şişmiş ve morarmıştı. Çenesinde morluklar vardı, gözleri doğal olmayan renklerin gösterişli bir karışımıydı.

"Raine," diye fısıldadı, suyun kenarında diz çökmüş olan Raine'in başını kaldırıp kendisinden uzaklaşmasını sağladı. Aralarındaki tüm öfke anılarını unutup ona doğru koştu ve yanında diz çöktü. "Bir bakayım," dedi.

Adam uysalca başını ona çevirdi ve kadın serin parmaklarını adamın şekilsiz yüzüne koydu. Tek kelime etmeden eteğini kaldırdı, keten kombinezonunu yırttı, soğuk suya batırdı ve yüzüne dokundu.

"Bana her şeyi anlat," dedi yarı komutla. "Stephen yüzünde ne tür bir sopa kullandı?"

Raine konuşana kadar uzun bir süre geçti. "Yumruğu."

Alyx, Raine'in yüzünü yıkarken durakladı. "Ama bir şövalye-" diye başladı. Raine'in ne kadar şövalyece, ne kadar şövalyece olmadığı hakkında yüzlerce kez bağırdığını duymuştu.

Ellerle dövüşmek erkekliğe yakışmazdı. Birçok onurlu adam yumruklarını kullanarak onurlarını kaybetmektense ölmüştü.

"Stephen İskoçya'da bazı tuhaf yöntemler öğrenmiş," dedi Raine.
"Savaşmanın birden fazla yolu olduğunu söylüyor."

"Ve hiç şüphe yok ki siz de orada büyük bir öküz gibi durdunuz ve karşılığında yüzüne vurmak gibi kabalık bir şey yapmaktansa sizi dövmesine izin verdiniz?"

"Denedim!" dedi Raine, sonra yüzünü buruşturdu ve kendini sakinleştirdi.
"Bir kadın gibi dans etti."

"Cinsiyetime hakaret etme. Hiçbir kadın bunu yüzüne karşı yapmadı."

"Alyx." Onun bileğini yakaladı. "Bana karşı hiçbir şey hissetmiyor musun? Bana karşı hep başkalarının yanında mı olacaksın?"

Yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı, gözleri onunkileri arıyordu. "Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. O zaman bile, senden nefret etmeyi planlamışken, sana çekildim. Seni sevmemek için savaştım ama sanki büyük bir güç beni kontrol ediyordu ve ne yapacağıma dair hiçbir söz hakkım yoktu. Her zaman senin tarafında olduğumun farkında değil misin? O gün panayırda Roger Chatworth'u öldürseydin asılabilirdin. Seni ormanın güvenliğinden uzak tutmak için Jocelin'le yatıyormuş gibi yaptım. Sadakatimi ve sevgimi kanıtlamak için daha ne yapabilirim?"

Ondan uzaklaştı. "Belki de hoşuma gitmeyen senin yöntemlerin. Neden bana ne yaptığını söyleyemiyorsun? Neden sürekli benimle kavga etmek zorundasın?"

"Beni dinlemenin tek yolu kavga etmek," dedi öfkeyle. "İnsanlar beni hırsızlıkla suçladığında ormanı terk edemeyeceğini söyledim ama dinlemedin. Sana Roger Chatworth'u öldürmemeni söyledim ama sen orada boynunda damarları çıkmış bir boğa gibi dikildin." Sesi yükseliyordu.

"Beni en çok kim rahatsız ediyor bilmiyorum; kardeşim mi, sen mi?"

Ses tonu o kadar çocukçaydı ki, Alyx gülmek için kendini zor tuttu.
"Stephen'la ne hakkında tartıştınız?"

Raine çenesini ovuşturdu. "Stephen, Chatworth'un sefil hayatını kurtardığında belki de sadakatsizlik etmediğini düşünmemi önerdi."

Raine döndü ve ona baktı. "Yanlış mı yaptım? Sana çok mu kötü davrandım? Kalbinde bana karşı hiç sevgi kaldı mı?"

Onun yanağına dokundu. "Seni her zaman seveceğim. Bazen seni severek doğduğumu düşünüyorum."

Adamın yanağında tek bir gamze belirdi ve kadın adamın onu kollarına çekeceğini düşünürken nefesini tuttu. Onun yerine, ceketinin altına uzandı ve cebini karıştırdı. "Belki bir ya da iki gülümseme satın alabilirim," dedi Lyon kemerini gözlerinin önünde sallandırırken.

"Kemerim!" diye nefes nefese kaldı. "Nasıl buldun onu? Sonsuza dek kaybolduğunu sanmıştım. Oh, Raine!" Kollarını ona doladı ve yüzünü o kadar coşkuyla öpmeye başladı ki, ona büyük acı verdi, ama aldırmadı.

"Sen en iyi kocasın," diye fısıldadı onun boynunu öperek. "Ah, Raine, seni ne kadar özlemişim."

Daha fazla bir şey söyleyemedi çünkü adamın elleri saçlarını kavradı ve dudakları dudaklarına inerken başını geriye doğru çekti. Alyx küçük parçalara ayrılacağından emindi. Tüm ağırlığını ona doğru fırlattı ve tehlikeli bir pozisyonda olduğu için geriye doğru düştü, kendini yakaladı, sonra ağzında pozisyon değiştirdi ve Alyx'i de kendisiyle birlikte çekerek düşmesine izin verdi.

Ağızları birbirine yapışık, yanlara doğru yuvarlandılar, sonra yön değiştirdiler ve hızlı bir hareketle kendilerini buz gibi nehir suyuna bıraktılar, Alyx dipteydi.

"Raine!" Ağır bedeni kolunun üzerinde yuvarlanıp onu bir kayaya sürttüğünde Alyx acı içinde çığlık attı. "Beni kırıyorsun!" Daha şimdiden dişleri takırdamaya başlamıştı.

"Bana yaptıkların için küçük bir ödeme olurdu," dedi, sanki kuş tüyü bir yatakmış gibi suya uzanarak. "Seninle tanışmadan önce hayatım huzurlu ve sakindi. Şimdi öz kardeşim beni dövüyor."

"Bunu hak ettin!" diye tükürdü. "Seni dinletmenin tek yolu bu. Şimdi beni kaldırın ve donarak ölmekten önce kurumama izin verin."

"Seni sıcak tutmanın bir yolunu biliyorum." Onun boynunu okşamaya başladı.

"Seni büyük aptal yaban domuzu," diye bağırdı onun kulağına, uzaklaşmasını ve çınlamayı gidermek için başını sallamasını sağladı. "Üşüdüm ve ıslandım, eğer kalkmama izin vermezsen bütün kampı beni kurtarmaya çağıracağım."

"Sence seni kurtarmaya gelirler mi yoksa benim tarafımda mı yer alırlar?"

Onu itti. "O mor suratınla seni tanıyamazlar."

Bunun üzerine kıkırdadı ve kolayca onun üzerinden kalktı. "İyi görünüyorsun Alyx," dedi gözleri parlayarak, üzerine yapışan ıslak elbisesine bakarak.

Alyx kollarını arkasına koyup kendini yukarı itmeye başladı ve ıslak elbisenin çok ağır olduğunu fark etti. Raine bir kıkırdamayla daha ayağa kalktı, onu kaldırdı ve ormanın en karanlık kısmına doğru ilerlemeye başladı.

"Kamp şu tarafta," diye işaret etti.

"Alyx, biri sana her zaman emir vermemen gerektiğini öğretmeli. Belki şimdi ve sonra haklısın, ama bazen dinlemeli ve emirleri adamlara bırakmalısın."

"Doğru olanı yapmak zorundayım ve eğer seni kendinden kurtarmam gerekirse, yaparım," dedi küstahça.

"Daha önce hiç yaşamadığın türden bir kürek cezasına doğru gidiyorsun - tabii eğer yaşadıysan, ki bundan şüpheliyim. Seni eğiten rahip arada sırada alt yarına bir ud çalmalıydı, belki o zaman biraz tevazu sahibi olurdun."

"Ben de en az senin kadar alçakgönüllüyüm," dedi onu izlerken. "Sen aptalca şeyler yaparsan, ben kenara çekilip sesimi yükseltmeyecek miyim?"

"Alyx, çok ileri gidiyorsun," diye uyardı.

"Peki gerçeği söylediğim için beni nasıl cezalandıracaksın?" "Hoşuna gidecek bir şekilde değil."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra beni nasıl tehdit edebilirsin? Seni Roger Chatworth'dan kurtardım. Yargıçlar topraklarınızı istediği için neredeyse kazığa bağlanıp yakılıyordum. Seni ormanda güvende tutmak için Jocelin'le birlikte ayrıldım."

Raine onun omuzlarından tuttu ve ayakları yerden bir şekilde kol uzunluğunda tuttu. Yüzünün bir yarısı şişmiş mordu ama diğer yarısı öfkeden kıpkırmızıydı. "Çok ileri gittin," dedi dişlerinin arasından.

Alyx nefes alamadan Raine bir kütüğün üzerine oturmuş, Alyx'i kucağına çekmiş, poposunu yukarı kaldırmış ve eteklerini başından aşağı savurmuştu. Kalçasına güçlü ve acı verici bir darbe indirdi.

"*Benim yüzümden* cadı olarak yargılanmadın," dedi. "Ben seninle tanışmadan önce Pagnell'le kavgan vardı."

Raine tekrar poposuna şaplak atınca Alyx'in cevap vermeye fırsatı olmadı. "Doğru, öfkeliydim ve belki de Chatworth'ün öldürülmesini emretmemeliydim, ama تنها bir yerde olduğumuz için Kral'a söylemeyi kim bilebilirdi ki? Düşündüğünüz kadar aptal değilim ve cesedi kardeşimin malikanesinin yakınında bırakmazdım."

Elini tekrar indirdi. "Emirlerimin iptal edilmesinden hoşlanmıyorum, özellikle de adamlarımın önünde. Anlaşıldı mı?" Bunu yine bir darbeyeyle noktaladı.

Gözleri yaşaran Alyx sessizce başını salladı.

"Güzel! Sana ve Jocelin'e gelince, benim alet olduğum oyunlardan ve şakalardan hoşlanmam. Seni başka bir adamla görmek çok canımı yaktı ve daha sonra bunun bir oyun olduğunu anladığımda, sanki aptal yerine konacak bir aptalmışım gibi, seni öldürebilirdim. Ve sen de aptalca şakalarınla kızımın hayatını tehlikeye attın."

Çok sert bir darbe aldı. "Sen ve Jocelin kırlarda dolaşırken kızımı neredeyse hem yangında hem de yoldaki tehlikelerde kaybediyordun. Artık bunu istemiyorum, Alyx." Ona tekrar vurdu. "Beni anlıyor musun? Sen benim karımsın ve öyle davranmaya başlasan iyi edersin."

Acı veren bir şaplak daha atarak onu kucağından itti.

Alyx ayağa kalktı, poposu orman zeminine çarptığında acıyla irkildi. Gözlerinde o kadar çok yaş vardı ki odaklanmakta zorlanıyordu.

Raine ayağa kalkmış, onun üzerinde yükseliyordu. "Surat asmayı bıraktığında," dedi, "çadıra geri dön ve seninle öyle tutkulu sevişeceğim ki kim olduğunu unutacaksın." Bununla birlikte, ondan uzaklaştı.

Alyx bir an için onun ardından bakakaldı, sonra ağzını kapatıp ayağa kalktı. Dünyadaki hiçbir somurtma sevişmeyi kaçırmaya değmezdi. Kaskatı kesilmiş bacakları onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde Raine'in peşinden koştu.

Yirmi Birinci Bölüm

Alyx, Raine'in karyolasında sırtüstü yatıyordu, çıplak bir bacağı kenardan sarkıyordu, yumuşak deri bir ayakkabısı iki mutlu ayak parmağının üzerine asılmıştı. Ayak parmaklarından saç diplerine kadar her yeri son derece mutluydu. Raine sözünü yerine getirmişti. Dün gece boyunca doymak bilmemiş, uyumasına asla izin vermemiş, onu bir bez bebek gibi oradan oraya savurmuştu. Bir üstte oluyordu, sonra altta, sonra onu yanlara doğru geriyor ve bacaklarının arasına çekiyordu. Bir an tatlı ve nazikti, bir an sonra sertleşiyor, tahrik ediyor, bir an sonra da sanki onun orada olduğunu unutmuş gibi neredeyse sıkılıyordu. Böyle zamanlarda Alyx onun dikkatini tekrar kendisine çekmek için yaramazca bir şey yapardı. Duygusal kahkahası onu manipüle ettiğini ve sıkılmaktan çok uzak olduğunu fark etmesini sağlardı. Sonunda durması için ona yalvardığında güneş doğmak üzereydi. Adam sadece burnunu öpmüş, hırpalanmış yüzüyle orantısız bir şekilde gülümsemiş, kalkmış, yıkanmış, giyinmiş ve çadırdan ayrılmıştı. Alyx ağrıyan, yara bere içindeki, bitkin bedenini birkaç saatlik uykuya yatırdı.

Şimdi, sonunda uyanmış, kıpırdamadan yatıyor, kendi kendine mırıldanıyor ve dün geceyi hatırlıyordu.

"Sonunda bir erkekle ne yapacağını öğrenmişsin gibi görünüyor," dedi Joan çadırın içine girerek. "Bütün kardeşlerin Lord Miles kadar iyi olup olmadığını merak ediyordum. Görünüşe göre sen de öyle düşünüyorsun. Uykunda gülümsediğini biliyor muydun?"

Alyx öyle dostça bir tavırla, "Sessiz ol, seni küstah kadın," dedi ki Joan sadece güldü.

"Kalksanız iyi olur. Lord Stephen'ın İskoçya'dan bazı haberleri var ve çok yakında yola çıkacak."

"Kötü bir şey değil, değil mi?" Alyx isteksizce doğrulup sırtındaki bir ağrıyla irkilerek sordu. Bazen Raine onu bir kumaş parçası sanıyor gibiydi; bir bacağı buraya, diğerini oraya, bir kolunu da şuraya sarıyordu. Boynunda bir çatlak vardı ve Raine'in o bölgeyi incitmek için yaptıklarını hatırlayınca sırtıttı.

Joan gizlemediği bir ilgiyle ona bakıyordu. "Dört adamım bir araya gelse beni şimdiki gibi gösteremezdi. Lord Raine gerçekten

böyle bir aşık?"

Alyx ona tehlikeli bir bakış fırlattı. "Eğer ona bakarsan kalbini bir tepsiye koyarım."

Joan sadece sıırttı. "Yıllardır deniyorum ama ilgilenmiyor. Bugün ne giyeceksin?"

Alyx soluk lavanta rengi bir elbiseyi özenle giymiş, elbiseyi koyu, tatlı bir mora boyanmış tavşan kürküyle süslemişti.

"Ah," dedi Stephen onu gördüğünde, "böyle bir çölün ortasında böyle bir güzellik." Kızın elini tuttu ve öptü.

Alyx onun elini tuttu ve henüz iyileşmeye başlamamış, ham, kesik parmak eklemelerini inceledi. "Kocama bir daha vurursan elini kaybedersin," diye fısıldadı tutkuyla.

Stephen gülmeden önce bir kez gözlerini kırıştırdı. "Ve kardeşim senin sadakatin konusunda endişeleniyor. Gelip Bronwyn'imle tanışmalısın. Seni sevecektir."

"Haberleriniz olduğunu duydum."

Stephen'ın yüzü karardı. "Roger Chatworth, Miles ve Elizabeth'i yalnız buldu ve 'ın koluna bir kılıç sapladı. Leydi Elizabeth kardeşiyle birlikte İngiltere'ye döndü."

"O zaman belki yakında bu kan davası sona erebilir. Roger kız kardeşini güvende tutuyor. Geriye kalan tek Kral'ın Raine'i affetmesini sağlamak."

"Belki de," dedi Stephen. "Şimdi eve gidip klanıma yardım etmeliyim. Küçük kardeşim öfke içinde ve Chatworth'a binmek istiyor."

"Git!" dedi. "Durdurun onu."

Onun elini tekrar öptü. "Elimden geleni yapacağım ve şimdi Raine'i emin ellere bıraktığımı biliyorum. O inatçı bir adam."

Alyx buna güldü. "Dünkü konuşmanızda şans eseri Brian Chatworth'ten bahsettiniz mi? Roger Miles'a zarar verdiğiine göre, Raine hıncını Brian'dan mı çıkaracak?"

"Hayır, hiç sanmıyorum. Bu sabah Raine ve Brian uzun uzun konuştular ve inanıyorum ki Raine'in kalbi çocukla birlikte. Daha fazla sorun çıkacağına inanmıyorum. Aslında, şu anda eğitim sahasındalar. Ben gitmeliyim. Adamlarım beni bekliyor."

"Adamların mı?" Alyx şaşkınlıkla sordu. "Ben kimseyi görmedim. Yalnız olduğunuzu düşündüm."

Stephen bundan memnun görünüyordu. "Benimle birlikte altı MacArran var, hepsi de ormanın etrafında konuşlanmış, nöbet tutuyorlar."

"Ama muhafızlarımız var. Kampa, ateşlerin yanına gelip biraz sıcak yemek yemeleri gerekirdi. Dışarıda donacaklar."

Stephen buna çok güldü. "İngilizler çok yumuşaktır. Yazlarımız sizin kışlarınız kadar sıcak değil. Bir gün Highlands'a gelmek zorunda kalacaksın. Douglas şarkı söylemenin kardeşlerini ağlatacağını söylüyor."

Alyx'in sormak istediği o kadar çok soru vardı ki ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Duyguları yüzünden okunuyordu.

"Gelmen gerekecek," diye gülümsedi Stephen, yanağına bir öpücük kondurdu ve ağaçların arasında kayboldu, kısa ekosesi kalçalarının arasında dönüyordu.

Bunu izleyen üç gün Alyx için nispeten huzurlu geçti. Raine sakat Brian'a bağlanmış gibi görünüyordu ve Brian'ın öğrenme hevesinden etkilenmişti.

"Nefret onu yiyip bitiriyor," dedi Raine, Alyx'le birlikte yatakta uzanırken. "Yeterince sıkı antrenman yaparsa kardeşiyle dövüşebileceğini sanıyor ama Roger çok zorlu. Brian'ı tek hamlede öldürür."

"Kardeş kardeşe karşı," diye fısıldadı Alyx ve ürperdi.

Alyx, kamptaki insanlardan ayrı uyuyan Brian için üzülüyordu.

"Ona güvenmiyorum," dedi Joan. "Çok az şey söylüyor ve kimseyle bir ilgisi yok."

"O incindi. Bunu atlatacaktır," diyerek Alyx çocuğu savundu.

"Bir şeyler planlıyor. Devedikenlerinden tüy topluyor ve dün birisine mesaj göndermesi için bir adama para verdi."

"Kime?" Alyx hemen endişelenerek sordu. Belki de Brian aslında kardeşine sadıktı ve Roger Chatworth'u Raine'e götürmeyi ya da daha kötüsü, Kral'ın adamlarını içeri göndermeyi planlıyordu.

"Kime gittiğini bilmiyorum."

"Raine'e söylemeliyiz," dedi Alyx, hizmetçisinin bileğinden tutup onu eğitim alanına doğru sürükleyerek.

Alyx ona durumu anlattığında Raine, "Mesajdan haberim var," dedi. "Brian kız kardeşinin durumunu öğrenmek istiyor."

"Bir cevap aldınız mı?"

Raine kılıcını bir Quintain'e sapladı. "Küçük kardeşimin tohumu alındı ve Leydi Elizabeth onun çocuğunu taşıyor."

Alyx güzel Elizabeth'i ve onun sivri dilini düşündü. "Bundan hoşlanmayacaktır. Hiçbir erkeğin onu yatağa atıp sonra da bir kenara atmasından hoşlanmayacaktır."

Raine ona sert bir bakış attı. "Bütün övgüyü kardeşime veriyor gibisin. Belki de bu Elizabeth asi bir fahişedir ve kardeşimi baştan çıkarmıştır. Sonra, onu sevdiğinde, onu terk etti. Eğer Chatworth Miles'a vurduysa, Miles kadını elinde tutmak için savaşmış gibi görünüyor."

"Belki, ama Miles-" Uzaktan gelen trompet sesleriyle sözünü kesti. "Ne oldu?"

Raine yanındaki bazı eski askerlere döndü. "Bunun ne olduğunu bulun."

Saniyeler içinde adamlar atlarına binmiş ve ormana doğru uzaklaşmışlardı. Uzun dakikalar sonra geri döndüler. "Roger Chatworth sizi kabul ediyor. meydan okuyun, lordum."

"Raine!" Alyx ona bağırdı.

Sakinleştirici bir bakıştan sonra onu görmezden geldi. "Ben meydan okumadım.

Belki de Chatworth ilk hamleyi yapmak istiyordur."

"Hayır, lordum. O-"

"Meydan okumayı ben gönderdim," dedi Brian Chatworth arkalarından ve hepsi döndü. "Kardeşimin benden gelen bir meydan okumaya cevap vermeyeceğini biliyordum, bu yüzden Raine Montgomery adına gönderdim."

Alyx bir çocukla konuşur gibi, "Gidip ona ne yaptığını anlatabilirsin," dedi.

Uzaktan trompet sesleri tekrar duyuldu.

"Şimdi git," dedi Alyx, "ve açıkla."

"Alyx," dedi Raine alçak bir sesle. "Çadıra git. Bu kadınlara göre bir iş değil."

Başını kaldırıp ona baktı, Stephen'ın dayağından dolayı hâlâ morarmıştı ve orada gördüğü şey onu korkuttu. "Raine, Stephen'ın ölümünü kabul etmeyi düşünüyor olamazsın.

Meydan okuma mı? Sen vermedin. Kesinlikle daha mantıklısın-"

"Jocelin," diye emretti Raine. "Alyx'i götür."

Alyx kocasını çadırın içinde bekledi, ileri geri volta attı ve hizmetçi onu terk edene kadar Joan'a çıkıştı.

Raine nihayet ortaya çıkıp göz göze geldiklerinde Alyx'in nefesi kesildi. "Hayır, Raine," dedi kollarını onun ortasına dolayarak. "Meydan okumayı yapan sen değildin."

Ellerini kollarına koyarak onu kendisinden uzaklaştırdı. "Bunun bir onur meselesi olduğunu ve uzun zamandır beklediğimi anlamalısın. Chatworth öldüğünde, belki o zaman ailem yeniden huzur içinde yaşayabilir. Eğer onu şimdi öldürmezsem, kız kardeşini hamile bıraktığı için Miles'in peşine düşecek. Miles'in onu zorla aldığına yemin ediyor."

"Bırak Miles Chatworth'la dövüşsün!" Alyx bağırdı. "Umurumda değil. Bütün kardeşlerin dövüşsün, ama *sen* değil."

"Alyx," dedi Raine nazikçe. "Bir kadın olduğunun farkındayım ve daha fazlası, bizim onurlu yöntemlerimizle yetiştirilmedin, ama şimdi senden beni daha fazla aşağılamamanı istemek zorundayım. Giyinmeme yardım et."

"*Yardım edin!* Şerefim! Benimle nasıl böyle şeyler konuşabilirsin? Sevdığım adam ölebilecekken onurdan bana ne? Seni güvende tutmak için uzun ve zorlu bir mücadele verdim ama şimdi bir çocuğun aptalca oyunları yüzünden bedelini ödemek zorundasın. Bırak Brian kardeşiyle dövüşsün."

Raine'in boynunda renk yükseliyordu. "Brian, Roger Chatworth'un dengi değil. Ve hakarete uğrayan Montgomery ailesi. Chatworth'un ona yaptıkları yüzünden ölen kız kardeşimi unuttunuz mu? Ben Brian için değil, Mary için, Miles için ve gelecekteki barış için savaşıyorum."

Karyolanın kenarına oturmuş olan Raine'in önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen gitme. Eğer öldürülmezsen, çok kötü yaralanacaksın."

"Alyx." Saçlarına dokunurken neredeyse ona gülümsüyordu. "Belki bilmiyorsun ama sahip olduğum mülkleri yıllarca süren turnuvalarda kazandığım parayla satın aldım. Bu mücadelelerin yüzlercesinden geçtim."

"Hayır," dedi hissederek. "Bu seferki gibi değil. Chatworth'la birbirinize duyduğunuz nefret o kavgalara karışmamıştı. Lütfen, Raine."

Ayağa kalktı. "Daha fazla dinlemeyeceğim. Şimdi, silahlanmama yardım edecek misin yoksa Jocelin'i mi çağırayım?"

O da ayağa kalktı. "Seni ölüme hazırlamama yardım etmemi mi istiyorsun? İtaatkâr bir eş olup onur hakkında yumuşak sözler mi mırıldanmalıyım? Yoksa Mary'den ve onun nasıl öldüğünden bahsedip nefretini körüklemeli miyim? Mary hayatta olsaydı onun için savaşmanı ister miydi? Onun tüm hayatı bir barış girişimi değil miydi?"

"Aramızda öfkeli sözlerle ayrılmamızı istemiyorum. Bu benim yapmam gereken bir şey."

O kadar öfkeliydi ki titriyordu. "Eğer şimdi senin yapmadığın bir meydan okumaya cevap vermeye giderken ayrılırsak, bu kızgın sözlerle olacak ve son olacak."

Gözleri uzun bir süre birbirini tuttu.

Raine sessizce, "Söyleyeceğin şeyi iyi düşün," dedi. "Bu konu yüzünden daha önce de tartışmıştık."

"Raine, bu nefretin seni nasıl yiyip bitirdiğini göremiyor musun? Stephen bile seni nasıl değiştirdiğini gördü. Roger Chatworth'u unut. Kral'a git, ondan af dile ve yaşamamıza izin ver, sürekli ölümden ve ölmekten bahsetme."

"Ben bir şövalyeyim. Yanlışların intikamını almaya yeminliyim."

"O zaman Çitleme Yasaları hakkında bir şeyler yapın!" diye bağırdı. "Onlar yanlış. Ama Roger Chatworth ile olan bu iğrenç kan davasına bir son verin. Kız kardeşi bir Montgomery doğuracak. Mary için yeni bir hayat. Daha ne isteyebilirsin ki?"

Dışarıda trompet sesleri duyuldu ve bu gürültü Alyx'in içine işledi.

"Giyinmeliyim," dedi Raine. "Bana yardım eder misin?"

"Hayır," dedi sessizce. "Yapamam."

"Öyle olsun," diye fısıldadı. Ona son bir kez baktıktan sonra zırhına doğru döndü.

"Bugün benimle Roger Chatworth arasında bir seçim yapacaksın," dedi.

Adam ona cevap vermedi ama zırhını çıkarmaya devam etti. Alyx çadırdan ayrıldı.

Dışarı çıktığında, "Git ona, Jocelin," dedi. Joan'a, "Gel, toplanmalıyız. Eve, kızımın yanına gidiyorum."

Alyx herhangi bir çatışma başlamadan önce ormanın dışına çıkmaya niyetliydi. Elbette Raine kazanabilirdi, diye düşündü, ama öylece durup ondan parçalar koparılmasını izleyebilir miydi? Roger Chatworth'un da en az Raine kadar nefretle dolacağından emindi.

Ormanda yankılanan çeliğin çeliğe karşı ilk sesini duyana iki saat geçmişti. Yavaşça, katlamakta olduğu elbiseyi bıraktı ve çadırından çıktı. Ne yaparsa yapsın, kiminle savaşırsa savaşsın, her ne sebeple olursa olsun, o onun olacaktı.

Joan onu durdurduğunda neredeyse adamların dövüştüğü açıklığa varmak üzereydi.

"Bakma," dedi Joan. "Chatworth acımasızdır."

Alyx bir an hizmetçisine baktı, sonra ilerlemeye başladı.

"Joss," diye seslendi Joan. "Durdur onu."

Jocelin, Alyx'in kollarından tutarak onu yerinde tuttu. "Bu bir katliam," dedi Alyx'in gözlerini yakalayarak. "Belki de Roger'ın nefreti daha büyüktü ve ona daha fazla güç verdi. Ama nedeni ne olursa olsun, Raine çok kötü kaybediyor."

Alyx Joss'tan uzaklaştı. "Raine yaşarken olduğu kadar ölüyken de benim. Bırakın beni!"

Joan'a bir bakış atan Jocelin onu serbest bıraktı.

Hiçbir şey Alyx'i karşısındaki manzaraya hazırlayamazdı. İki adam yaya olarak dövüşüyordu ve Raine'in zırhı o kadar kanla kaplanmıştı ki altın Montgomery leopardları neredeyse gizlenmişti. Sol kolu pamuk ipliğine bağlı gibiydi ama sağ kolunu cesurca savurarak dövüşmeye devam etti. Roger Chatworth, zayıflamış ve kanlar içindeki adamın etrafında dönerek onunla oynuyor gibiydi.

"Ölüyor," dedi Alyx. Raine her zaman onura çok inanırdı ama şimdi bu şekilde, Chatworth'un işkencelerinin merhametine kalmış, kafesteki bir hayvan gibi ölmek.

İlerlemeye başladı ama Joss onu yakaladı. "Raine!" diye bağırdı.

Roger Chatworth ona doğru döndü, miğferinin altından yüzü görünmese de ona baktı. Sanki onun acısını anlamış gibi bir kez daha daire çizdi ve baltasını Raine'in sırtının küçük kısmına sapladı.

Raine bir an tereddüt ettikten sonra yüzüstü yere düştü, Roger başında sessizce duruyordu.

Alyx anında Joss'tan uzaklaştı ve ileri doğru koştu. Yavaşça Raine'in parçalanmış bedeninin yanına diz çöktü ve başını kucağına çekti. Gözyaşı yoktu, sadece derin bir uyuşukluk ve kendi kanının da yere aktığı hissi vardı.

Büyük bir saygıyla başını kaldırdı ve miğferini çıkardı.

Miğferin altındaki manzara karşısında verdiği nefes, Roger Chatworth'un geri dönmesine neden oldu. Uzun bir şaşkınlık anından sonra başını geriye attı ve korkunç bir çığlık attı - Raine'in Mary'nin ölümünü duyduğunda attığı çığlığa çok benzeyen bir çığlık.

"Bir cana karşılık bir can," diye fısıldadı Brian Alyx'in kucağından. "Artık Mary dinlenebilir."

Alyx titreyen eliyle Brian'ın terli yanağına dokundu ve son nefesini verip kollarında ölmesini izledi.

Roger eğilip kardeşinin cesedini kollarının arasına alırken, "Bırak onu," dedi. "O artık benim."

Alyx kana bulanmış elbisesinin içinde durdu ve Roger'ın Brian'ı bekleyen Chatworth adamlarına ve atlarına doğru taşınmasını izledi.

"Alyx," dedi Joss onun yanından. "Anlamıyorum. Chatworth neden Raine'in cesedini alıyor?"

Vücudu o kadar çok titriyordu ki zorlukla konuşabiliyordu. "Brian Raine'in zırhını giydi ve Roger genç kardeşini öldürdü."

"Ama nasıl-?" Joss başladı.

Joan uçları kana bulanmış devedikenini havaya kaldırdı. "Bunu uzun zamandır planlıyor olmalı. Kuşkusuz Lord Raine'in zırhının sığması için kuş tüyünü bir hauberk'i doldurmak için kullandı."

Alyx kocaman gözlerle onlara döndü. "Raine nerede? Brian'ın zırhını almasına uysalca izin vermezdi."

Raine'i bulmaları biraz zaman aldı, zırhı yoktu, deri dolgusunun içinde yatıyordu, bir ağacın altında mışıl mışıl uyuyordu. Joan onu gördüğünde güldü ama Alyx gülmedi. Raine'in vücudunun doğal olmayan pozisyonu onu endişelendirmişti.

"Zehir!" Alyx ıgık attı ve kocasına doğru koştu. Adamın sıcaklığından ölmediği anlaşılıyordu ama ona gösterdiği ilgiye bakılırsa ölmüş de olabilirdi.

Jocelin Joan'a, "Hemen Rosamund'u getir," diye emretti.

Alyx, sesi onu uyandıramayınca Raine'in yanaklarını tokatlamaya başladı. "Onu ayağa kaldırmama yardım et."

Raine'in hareketsiz formunu kaldırmak için Joss'un ve Alyx'in tüm gücü gerekti ama yine de uyumaya devam etti.

Rosamund koşarak geldi ve Raine'e şöyle bir baktıktan sonra gözlerinde korkuyla Joss'a baktı. "Yanıldığımı umuyordum. Afyonum iki gün önce çalındı ve hırsızın onu nasıl kullanacağını bildiğini umuyordum."

"Afyon mu?" Alyx sordu. "Bu bir uyku ilacı değil mi? Baldızım kullanırdı."

"Yeterince yaygın," diye yanıtladı Rosamund, "ama çoğu insanın bilmediği şey, eğer çok fazla alınır, kurbanın ölene kadar uyuyabileceğidir."

Alyx'in gözleri büyüdü. "Brian Chatworth'un Raine'e çok şey verdiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bir yüksük dolusu çok fazla. Lord Raine'in çok fazla aldığını varsaymalıyız. Gelin, yapılacak çok ama çok iş var."

Raine'in sistemini temizlemek tam bir gün sürdü. Rosamund ona kusmasına neden olan ve bağırsaklarını boşaltan iğrenç tatta karışımlar verdi. Ve sürekli olarak, erkekler sırayla onu gezdirdi.

"Uyu, bırak uyuyayım," diye mırıldanıyordu Raine, gözleri kapalı, ayakları sürüyerek.

Alyx kimsenin onu yürütmeyi bırakmasına izin vermediği gibi boğazından aşağı zorla akıtılan sıvıları da geri çevirmesine izin vermedi. Saatler sonra ayaklarının kontrolünü yeniden kazanmaya ve kendi gücüyle yürümeye başladı. Vücudunda katı madde kalmamıştı ve Rosamund onu daha fazla yıkamayı umarak kovalar dolusu su içirmeye başladı. Raine daha yüksek sesle itiraz edecek kadar uyanmıştı.

"Beni terk etmedin," dedi Alyx'e bir kez.

"Yapmalıydım ama yapmadım," diye tersledi. "İç!"

İkinci günün öğleninde Rosamund nihayet Raine'in uyumasına izin verdi ve minnettarlıkla o ve Jocelin de dinlendi. İnanılmayacak kadar yorgun olan Alyx, kamptaki insanların her birine giderek Raine konusunda kendisine yardımcı oldukları için şahsen teşekkür etti.

"Kendin uyumalısın," diye sert bir ses geldi ve Alyx onu hırsızlıkla suçlayan adamlardan birini tanıdı. "Birinizi kurtarıırken diğerinizi kaybetmek istemeyiz."

Ona öyle minnetle gülümsedi ki, adam kıpkırmızı oldu ve gözlerini kaçırdı. Hâlâ gülümseyerek sendeleyerek Raine'in çadırına girdi ve onun yanında uyuyakaldı.

Alyx bir hafta daha Raine'in yanında kaldı - ta ki onu bir kadının bebeğini tutarken ve sessizce ağlarken bulana kadar. Raine ona "Gavin'e geri dönmelisin," dedi.

"Seni bırakamam."

Tek kaşını kaldırdı. "Burada bulunmanızın olacakları engellemeyeceğini gördünüz. Chatworth kardeşini dinlendirecek, sonra ne olacağını göreceğiz. Eve git ve kızımıza bak."

"Belki bir ziyaret," dedi gözleri parlayarak. "Belki sadece bir hafta kadar, sonra sana döneceğim."

"Sensiz uzun süre yaşayabileceğimi sanmıyorum. Şimdi git ve Joan'a senin için hazırlanmasını söyle. Catherine'imizi üç gün sonra görebilirsin."

Alyx'in teşekkürü, kızını tekrar göreceği düşüncesiyle duyduğu sevinç, Raine'in kollarına atılmasına neden oldu. Ve öpücükleri kısa sürede onları başka bir yere götürdü. İkisi de ne olduğunu anlayamadan, bir Sarazen halısının üzerinde yerde yuvarlanıyor, giysi parçalarını oraya buraya savuruyorlardı.

Neşeyle seviştiler ve Raine karısının gözlerinde bu kadar çok mutluluk görmekten memnun oldu. Daha sonra ona sıkıca sarıldı. "Alyx, Chatworth'la savaşırken burada kalman benim için çok önemliydi. İster kabul et ister etme, sende yüksek bir onur duygusu var - benim inandığım türden bir onur değil, kendine özgü bir onur. Yine de beni sevdiğin için bunu unuttun. Bunun için sana teşekkür ederim."

Gözyaşlarının gömleğini ıslattığını hissettiğinde gülümsedi. "Kızımızı görmeye gidiyorsun, ama bana kalan tek şey gözyaşları."

"Her şeyi istediğim için bencil miyim? Kızımızı görmeni, üçümüzün bir arada olmasını istiyorum."

"Yakında yapacağım. Şimdi bana bir gülümseme ver. Seni gözyaşları içinde mi hatırlamamı istersin yoksa kendine has muzip gülümsemenle mi?"

Bunun üzerine gülümsedi ve Raine onu öptü. ", seni hazırlamaya başlayalım."

Alyx kendi kendine ayrılığın sadece bir ay kadar süreceğini söyleyip duruyordu ama sanki orman kampını bir daha hiç görmeyecekmiş gibi bir kalıcılık hissi vardı içinde. İnsanlar da aynı şeyi düşünüyor gibiydi.

"Bebeğiniz için," dedi bir adam ona yeşil meşe ağacından yontulmuş bir oyuncak uzatırken. Başka hediyeler de vardı, hepsi ev yapımı, hepsi basitti ve her biri gözlerine taze yaşlar getirdi.

Bir kadın "Bebeğim hastayken onunla sabahladın" dedi. "Ve benimkini gömdün," dedi bir diğeri.

Ayrılma vakti geldiğinde Raine sessizce Alyx'in arkasında durdu, eli omzundaydı ve onunla gurur duyduğunu belli ediyordu. "Çok uzun süre uzak kalma," diye fısıldadı ve onu atına bindirmeden önce son bir öpücük verdi.

Alyx başını omzunun üzerinden geriye atarak uzaklaştı ve ağaçlar onları saklayana kadar kendisine el sallayan insanları izledi.

Bölüm Yirmi İki

" ^ "

Alyx iki hafta boyunca çocuğuyla oynamaktan, Judith'in oğlu ve Catherine için ninniler yaratmaktan memnundu. Raine'e kızlarının mükemmelliğini anlatan uzun, parlak mesajlar ve Rosamund'a ilaç paketleri gönderdi. Kamptan haber getiren bir ulak şunları söylüyordu

Blanche hırsızlık yaparken yakalanmış ve ormandan sürülmüştü. Alyx bu duyuru karşısında hiç sevinmedi.

İki haftalık mutluluktan sonra Raine'i özlemeye başladı ve ailesini aramak için çocuk odasından ayrıldı.

"Yine bizimle olduğunu duymuştum," diye alay etti Gavin, "ama emin değildim.

Gelin ve bize katılın. Judith doğancıyla birlikte ve ben de ona katılmak üzereydim." "Sence Kral bu şahini begenecek mi Simon?" Judith soruyordu.

yaşlı şahinci.

"Evet leydim. Bu topraklarda daha iyisi yok."

Judith büyük, kapüşonlu kuşu eldivenli kolunun ucunda tutuyor, kaşlarını çatarak şahini inceliyordu.

"Kral için bir hediye mi planlıyorsun?" Alyx sordu.

"Her şeyi denerim," dedi Judith şiddetle. "Brian Chatworth'un ölümünden ve Elizabeth'in hamileliğinden beri Kral, Montgomery ismini küçümsüyor."

"Ve şimdi Kraliçe'nin ölümünden beri-" diye başladı Gavin.

"Kraliçe Elizabeth öldü!" Alyx yüksek sesle söyledi ve şahin, Judith onu yatıştırana kadar büyük kanatlarını çırpı. "Özür dilerim," dedi Judith. Atmacalar ve atmacacılık hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Kraliçe'nin öldüğünü duymamıştım."

"Bir yıldan kısa bir süre içinde en büyük oğlunu ve karısını kaybetti ve oğlunun dul eşinin ailesi çeyizini geri almakla tehdit ediyor. Adam artık kara kara düşünmekten başka bir şey yapmıyor. Bir zamanlar yanına gidip onunla konuşabilirdim."

"Peki ona ne soracaksın?" diye sordu, sesinde umut vardı.

"Bu kan davasının sona ermesini istiyorum," dedi Gavin. "Montgomery'lerden ve Chatworth'lerden birer can alındı. Belki Kral'la konuşabilirsem onu Raine'i affetmeye ikna edebilirim?"

"Peki ya Miles?" Alyx sordu. "Elizabeth Chatworth'u içtenlikle kullandı. Kardeşinin onu affedeceğini sanmıyorum."

Gavin ve Judith bakıştılar ve Judith konuştu. "Miles'la yazıştık ve Kral izin verirse Elizabeth'le evlenmeye hazır."

Alyx gülümseyerek, "Roger Chatworth'un bir Montgomery'yi kollarını açarak ailesine kabul edeceğine şüphe yok," dedi. "Yani! Kral'ı ikna etmek için şahin yeteneğini kullanacaksın. Şahin avına çıkmayı sever mi?"

Gavin ve Judith yine birbirlerine baktılar.

"Alyx," diye başladı Gavin, "seninle konuşmak için bekliyorduk. Catherine'le biraz zaman geçirmek istediğini biliyorduk ama artık kaybedecek zamanımız yok."

Nedense Alyx bir korku hissetmeye başladı. Elbette saçmaydı ama yine de soğuk parmaklar omurgasında gezinmeye başladı. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Judith şahini Simon'a uzatarak, "Hadi içeri girelim," dedi.

Yaşlı adam taş şahinliğe girdiğinde, Alyx yerinde . "Bana neyi bilmem gerektiğini söyle," dedi kesin bir ifadeyle.

"Gavin!" Judith söyledi. "Ona söylememe izin ver. Alyx, Kral şahinlerle ilgilenmiyor. Şu anda hiçbir şey ya da hiç kimse umurunda değil - tek bir şey dışında." Bir an durakladı. "Müzik," dedi Judith sessizce.

Alyx bir an hareketsiz durup baktı. "İngiltere Kralı'na gitmemi, ona bir şarkı söylememi ve oradayken kocamı affetmesi ve zengin bir mirasçının elini yeminli düşmanına vermesi için ona yalvarmamı mı istiyorsun?" Gülümsedi. "Hiçbir zaman sihirbaz olduğumu söylemedim."

"Alyx, bunu yapabilirsin," diye cesaretlendirdi Judith. "Ülkedeki hiç kimsenin sesi ve yeteneği boy ölçüşemez. Eğer ona bir saat kadar unutturabilirsen sana krallığının yarısını teklif edecektir."

"Kral mı?" Alyx kekeleydi. "Kral'dan bana ne? Onun için çalmayı ve şarkı söylemeyi çok isterim. Benim endişem Raine. Bir yıl boyunca onun onur anlayışını anlamamı sağlamaya çalıştı ve şimdi anlıyorum - en azından Kral'ın önünde yalvardığım için bana teşekkür etmeyeceğini bildiğim ölçüde."

"Ama Raine için bir af çıkarabilirsiniz..." Judith tartıştı.

Alyx Gavin'e döndü. "Raine'in yerinde olsaydın, Judith'in senin için krala gitmesini mi isterdin yoksa kendi savaşını vermeyi mi beklerdin?"

Gavin'in yüzü ciddiye. "Böyle bir aşağılanmayı sineye çekmek benim için kolay olmazdı."

"Aşğıılanma!" Judith söyledi. "Raine özgür olsaydı, eve dönebilirdi ve biz de yeniden bir aile olabilirdik."

Gavin, "Ve bizim çekişmemiz kendi içimizde olacak," dedi. "Alyx'in ne demek istediğini anlıyorum. Kocasına karşı gelmemesi gerektiğini düşünüyorum. Hepimiz kendi savaşımızı vereceğiz ve Kral'ı bu işin dışında tutacağız."

Judith cevap vermek ister gibiydi ama Gavin'den Alyx'e bakarken sessiz kaldı.

Ancak Alyx'in fikrini değıştiren şey Roger Chatworth'un artan öfkesiydi. Gavin casuslar gönderdi ve casuslar Roger'ın genç kardeşinin kız kardeşinin iffetini kaybetmesinin intikamını almak için hem Miles'ı hem de Raine'i öldürmeye yemin ettiğı haberiyle geri döndüler.

"Raine'in Chatworth'le savaşacak adamı yok," dedi Alyx. "Peki Miles, Roger gibi tecrübeli bir savaşçıya karşı dayanabilecek mi?"

"Tüm Montgomery güçlerinin desteğine sahip," dedi Gavin sessizce.

"Savaştan bahsediyorsun!" diye bağırdı. "Hepinizin topraklarınızı ve Kral'ı kaybetmenize neden olacak özel bir savaş-" Durdu. Her şey Kral'a geri dönüyor gibiydi.

Gözlerinde yaşlarla odadan kaçtı. Özel bir savaşı önleyebilecek tek kişi o muydu? Bir keresinde Jocelin'e Raine'i hayatta tutmak için *her şeyi* yapacağını, onu ölmektense başka bir kadınla görmeyi tercih edeceğini söylemişti. Yine de yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptığında çok ama çok kızmıştı. Onun hayatına ve özellikle de onuru olarak gördüğü şeye müdahale etmesini istemiyordu.

Ya şimdi sessiz kalsaydı, Kral'ın affını kazanmaya çalışmasaydı ve bir savaş çıksaydı? Raine'in onuru bozulmadan öldüğünü bilmek onu mutlu eder miydi? Yoksa en azından savaşları önlemeye çalışmadığı için sonsuza dek kendine lanet mi edecekti?

Sessiz bir vakarla ayağa kalktı, elbisesini düzeltti ve Judith ile Gavin'in dama oyunu oynadıkları kışlık salona indi.

"Kral'a gideceğim," dedi Alyx sessizce. "Tüm gücümle şarkı söyleyeceğim ve Raine'i affetmesini ve Elizabeth ile Miles'ın evliliğini ayarlamasını sağlamak için ne yapmam gerekiyorsa isteyeceğim, yalvaracağım, yakaracağım."

Alyx Kral'ın odasının dışında duruyordu, vücudu o kadar çok titriyordu ki elbisesinin düşeceğinden korkuyordu. Sıradan bir avukatın kızı olarak burada ne işi vardı?

Odanın içinden gelen bir bağırış ve bir şeyin kırılma sesi soluk soluğa kalmasına neden oldu. Bir süre sonra, yanağında kırmızı bir leke ve elinde bir flüt olan ince yapılı bir adam sessizce odadan çıktı.

Alyx'e küstah bir bakış attı. "Bugün kötü bir ruh hali içinde. Umarım görüldüğünden daha fazlası vardır."

Alyx kendini küçük boyunun tamamına kadar kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Belki de bugün dinlemediği müzik onu huysuzlaştırmıştır."

Adam homurdandı ve onu yalnız bıraktı.

Alyx elbisesini tekrar düzeltti, koyu yeşil kadifeden harika bir karışımdı, kolları ve etekleri altın iplikle o kadar yoğun işlenmişti ki kumaş sertleşmişti. Elbise Judith'in tasarımıydı ve nakışlar, birçok müzik aleti çalan sentorlar ve perilerden oluşan hayali bir düzenlemeydi. "Şans için," demişti Judith.

"İçeri girin ve bekleyin," dedi koyu renk giyimli bir adam, sadece başı kapıdan dışarı çıkıyordu. "Majesteleri birazdan sizi duyacak."

Alyx, gül ağacı ve fildişi kakmalı muhteşem bir şey olan cittern'ini aldı ve adamı takip etti.

Kral'ın odası meşeden yapılmış büyük bir odaydı, zengin bir şekilde döşenmişti ama Montgomery Kalesi'ndeki odalardan daha iyi olmadığı kesindi. Bu Alyx'i şaşırtmıştı. Belki de Kral'ın odalarının altından yapılmış olmasını bekliyordu.

Adamın işaret ettiği koltuğa oturdu ve onu izledi. Kral kırmızı minderli bir sandalyede oturuyordu ve Alyx onun Kral olduğunu bilemezdi, tabii arada sırada biri önünde eğilmeseydi. Uzun boylu, kasvetli, yorgun görünümlü bir adamdı ve gümüş bir kadehten içerken dişlerinin az ve siyahımsı olduğunu gördü. Önündeki şarkıcıya kaşlarını çatarak bakıyordu ve genç adamın gerginliği söylediği her kelimede kendini belli ediyordu. Müzisyen onu memnun etmeye çalışırken hava gerginlikle doluydu.

Alyx, büyük odanın yankılanması ve herkesin kaskatı kesilmiş olması nedeniyle hoşnutsuz olmasına şaşmamalı, diye düşündü. Müziğin hiçbirisi ona üzüntüsünü bir an olsun unutturmadı. Eğer yetkili ben olsaydım, müzisyenleri

birlikte, yeni bir müzikle onlara meydan okuyorlardı. Onlar eğlenirken, Kral da zevk alırdı.

Alyx bir süre daha kıpırdamadan oturdu. Bugün Kral için on bir müzisyen seçmelere katılacaktı. Son zamanlarda odasında tek başına kalıyor, Kraliçe'nin cenazesine bile katılmayı reddediyordu. Alyx onun önünde alıp söyleyebilmek için bir hafta beklemek zorunda kalmıştı. Diğerlerinin yaptığı gibi onun karşısında titreyecek miydi?

Raine'i düşün, dedi kendi kendine. Tüm Montgomery'leri düşün.

Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı, sessiz bir umut duası etti, sonra sesinin kontrolü ele almasına izin verdi.

"İşte!" dedi şarkıcıya yüksek sesle. "Hepimizi gözyaşlarına boğacaksın. İhtiyacımız olan şey kahkaha ve daha fazla gözyaşı değil."

Birisi koluna uyarıcı bir el koydu ama Alyx doğrudan Kral Henry'ye baktı. "İzninizle Majesteleri." Alyx reverans yaptı ve Kral da ona kayıtsız bir el salladı.

Alyx'in yüreği ağzına geldi. şimdi bir de müzisyenlerin işbirliği yapmasını sağlayabilseydi. "Klavsens alabilir misin?" diye sordu kendisine düşmanca bakan bir adama.

"Sıranı bekle," diye tısladı.

"Benim kaybedecek daha çok şeyim var. Belki birlikte biraz sihir yapabiliriz." Başını eğdi. "Yoksa yeteneğin çok mu sınırlı?"

Adam düşünceli bir bakıştan sonra klavsensin yanına gitti.

Sanki hepsi Moreton'da öğrettiği koro ocuklarıymış gibi, adamlara emirler yağdırmaya, onlara odada bolca bulunan farklı enstrümanları vermeye başladı.

Onlar oturduktan ya da ayakta durduktan sonra, melodiyi oraya, ritmi buraya vererek etrafta uuştu. Yaklaşık yarısında şarkı söylemeye başladı ve müzisyenlerden ikisi hemen onun tarafına geçti. Sırtarak melodiyi aldılar ve onunla birlikte kaldılar.

Alyx'e her şey çok uzun sürüyormuş gibi geliyordu ve ancak klavsensin üzerindeki adam sesini onunkine eklediğinde cesaretlendi. Arpın zerindeki adam melodiyi yakaladı ve o ilahi tellerle yeteneğini gösterdi.

Alyx eski bir şarkı seçmişti, hepsinin bildiğini umuyordu ama belki de onları garipleştiren onun yorumuydu. Tef verdiği adam gölgeli bir köşede saklı duran davula doğru ilerledi ve ses zemini titretmeye başladı.

Sonunda herkes şarkıyı anlamış gibi görünüyordu ve Alyx dönüp Kral'a bakmaya cesaret etti. Yüzü kayıtsız ve sessizdi ama arkasındaki adamlar şaşkın görünüyordu. En azından artık yaptığıнын her gün olan bir şey olmadığını biliyordu.

Şarkının üç nakaratını tekrarladılar ve Alyx onları yeni bir şeyle, bu sefer kilise müziğiyle başlattı ve bu bittiğinde bir halk şarkısına .

Başladığından beri bir saat geçmişti ve müzisyenleri susturdu. Bu kez tek başına, refakatsiz şarkı söyleyecekti. Dört yıl önce Moreton'a bir şarkıcı gelmiş ve köylüler Alyx'in sonunda biriyle rekabet ettiğini söylemişlerdi. Alyx kötü görünmekten korktuğu için bütün gece uyumamış ve kendisinin bile söylemekte zorlanacağı, yeteneklerinin tamamını kapsayan bir şarkı bestelemişti. Ertesi gün şarkıyı söyledi ve yaşlı bir kadın olan ziyaretçi gözyaşları içinde Alyx'e baktı ve Alyx'i iki yanağından öperek, Alyx'in Tanrı'nın hediyesi için her gün şükretmesi gerektiğini söyledi.

Şimdi, Alyx o şarkıyı söylemeyi planlıyordu. Şarkıyı yazdığından beri nefret ediyordu çünkü alçakgönüllü olmasını istediği kadın aslında onu alçaltmıştı. Ama şimdi Kral'ın beğenisini kazanmak için elinden geleni yapması gerekiyordu.

Şarkı, Alyx'in sesinin yükseklik ve derinliklerinin yanı sıra kontrollü yumuşaklığını ve olağanüstü hacmini de gösteriyordu. Sesinin tüm gücüne yavaşça, hafifçe ulaştı ve daha ileri gidemeyecek gibi görüldüğü anda, her şeyi tek bir notaya döktü ve onu tuttu - ve gözlerinde yaşlar olana ve ciğerleri kuruyana kadar tuttu.

Sözlerini bitirdiğinde derin bir reverans yaptı ve etrafta tam, mutlak bir sessizlik vardı, Alyx'in son notasının sesi hala duvarlarda yankılanıyor, mavi ve sarı ışıklar gibi insanların etrafında dönüyordu.

"Buraya gel, çocuğum." Kral sessizliği bozdu.

Alyx onun yanına gitti, elini öptü ve başını öne eğdi.

Öne doğru eğildi, çenesini kaldırdı. "Demek Montgomery'nin en yeni karısı sensin." Onun şaşkın bakışlarına gülümsedi. "Krallığımda neler olup bittiğini takip etmeye çalışıyorum. Ve Montgomery erkeklerinin en eğlenceli kadınlarla evlendiğini görüyorum. Ama bu..." -odadaki müzisyenleri işaret etti- "... bu bir kralın fidyesine değer."

"Size zevk vermekten memnuniyet duyuyorum Majesteleri," diye fısıldadı Alyx.

Gülümsemesinin ilk işaretini verdi. "Beni fazlasıyla memnun ettiniz. Şimdi, karşılığında ne istiyorsun? Gel, Gavin'in evini boşuna terk etmedin."

Alyx cesaretini toplamaya çalıştı. "Montgomery'ler ve Chatworth'ler arasındaki kan davasını sona erdirmek istiyorum. Aralarında bir kan bağı kurulmasını ve Miles'ın Leydi Elizabeth Chatworth ile evlenmesini öneriyorum."

Kral Henry kaşlarını çatı. "Miles 1495 yasasına göre suçludur. Leydi Elizabeth'i kaçırdı."

"O yapmadı!" Alyx her zamanki tavrıyla bağırdı. "Bağışlayın beni, Majesteleri." Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Miles onu kaçırmadı ama Leydi Elizabeth benim yüzümden acı çekti."

Kral Henry, "Sen! Bir tabure getir," diye emretti ve Alyx oturduğunda, "Şimdi bana hikâyenin tamamını anlat," dedi.

Alyx, Pagnell'in kendisini sesini kullanarak baştan çıkarmakla suçlamasını, ormanda saklanmasını ve Raine'e aşık olmasını anlattı. Adamın gözlerine baktı, hikâyesinin ilgisini çektiğini gördü ve Pagnell tarafından yakalanışını ve Elizabeth'in kaçırılışını anlatmaya devam etti.

"Onu bir halıya sarıp Lord Miles'a vermek istediğini mi söylüyorsunuz?" Kral Henry sordu.

Öne doğru eğildi. "Lütfen bunu tekrarlamayın ama duyduğuma göre üzerinde tek bir giysi bile olmadan doğmuş ve Lord Miles'a baltayla saldırmış. Tabii ki hikâye yanlış olabilir."

Kral gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Hikâyene devam et."

Ona büyücülük davasını, adamların Raine'i kurtarmak için onu nasıl kullandıklarını anlattı.

"Ve seni son anda mı kurtardı?"

"Son andan biraz sonra. Duman o kadar kötüydü ki günlerce sesimi çıkaramadım."

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Bu," dedi büyük bir ciddiyetle, "tam bir trajedydi. Peki bu muhteşem kurtarmadan sonra ne oldu?"

Çocuğunu, ormana dönüşünü ve Brian Chatworth ile tanışmasını anlatırken sesi değişti. Brian'ın Raine'in zırhını nasıl giydiğini ve Raine'in afyon yüzünden neredeyse nasıl öldüğünü anlattı.

"Yani şimdi Lord Miles'ın Leydi Elizabeth'le evlenmesini istiyorsunuz." "Ve..."

"Evet?" diye teşvik etti.

"Lütfen Raine'i bağışlayın," dedi. "O çok iyi biri. Size karşı bir ordu kurmaya çalışmıyor. Kamptaki insanlar kanun kaçağı ve işsiz. Raine onları sadece suçlulara yapacak bir şeyler vermek ve diğerlerinin melankoliden ölmesini engellemek için eğitiyor."

"Melankoli," diye iç geçirdi Kral. "Evet, o hastalığı biliyorum. Peki ya Leydi Elizabeth? Lord Miles'la evlenmeye istekli mi?"

"O zeki biri ve şüphesiz evliliğin mantığını anlayacaktır ve Miles da kardeşleri gibiyse onu nasıl reddedebilir ki?"

"Bir gün Montgomery erkeklerinin sırrını ve ilham verebilecekleri sadakati öğrenmem gerekecek. Eğer Leydi Elizabeth istekliyse, çocuğa bir isim vermekten başka bir sebep olmasa bile evliliğe izin vereceğim."

"Ya Raine?"

"Bunun için çalışman gerekecek. Burada benimle bir hafta geçirmeye ve gece gündüz benim için şarkı söylemeye ne dersin?"

Alyx şiddetle, "Kocamı kurtaracaksa hayatımı senin zevkine adayacağım," dedi.

"Hayır, beni kışkırtma çocuğum, yeterince sorunum var. Şimdi git ve şarkı söyle, ben de kağıtları hazırlatayım." Arkasındaki adamlardan birine el salladı, o da hızla odadan çıktı.

Alyx günün geri kalanında boğazı düğümlenene kadar şarkı söyledi. Kral ancak güneş battıktan çok sonra sandalyesinde uyuyakaldı.

"Şimdi git ve dinlen," dedi Kral'ın hizmetkârlarından biri. "Lord Gavin dışarıda sizi bekliyor ve size odalarınızı gösterecek. Eminim Majesteleri sabah erkenden sizi çağıracaktır."

Alyx Gavin'i görür görmez yorgunluğunu üzerinden attı. Kulaktan kulağa sırtarak kendini onun kollarına attı. "Kabul etti! Kabul etti!" diye mırıldandı.

Gavin onu sıkıca tuttu ve etrafında döndürdü. "Judith'e söyleyelim ve sesinle ilgili bir şeyler yapalım. Ayrıca, çirkin bir dedikodu başlatmak üzereyiz."

Gavin onu serbest bırakır bırakmaz Alyx kaskatı kesildi ve Gavin resmi bir şekilde ona rengârenk duvar halılarının asılı olduğu uzun, cereyanlı koridorlardan geçerek kendileri için ayrılmış odalara kadar eşlik etti.

Alyx, Judith'in kendisi için hazırladığı bal karışımını içti ve beklemeye başladı; bu bekleyiş günler sürdü. Kral Henry Alyx'i sürekli yanında tutuyor ve eğitilmiş bir köpek gibi onu oğlu Henry'ye ve ölen oğlunun dul eşi Catherine'e gösteriyordu. Alyx saray dedikodularına karışmış, Kral'ın kendisinin genç prensesle evlenmeyi planladığını duymuştu. İri yarı, yakışıklı on iki yaşındaki Prens Henry'den çok hoşlanmıştı. Krala benzeyen biri varsa o da oydu.

Alyx, Kral Henry'nin istediği bir hafta yerine, Raine'in affedilmesi ve Miles ile Elizabeth'in evlenmesi için gerekli belgelerin hazırlanmasına kadar iki hafta sarayda kaldı. Hem Gavin hem de Judith saraydan ayrıldıkları için memnundu ama Alyx, Raine'i tekrar göreceği için çok endişeliydi. Onun bu müdahalesine tepkisi ne olacaktı?

Sarayda ihtiyaç duydukları tüm eşyalarını toplamak günler sürmüştü, Montgomery Şatosu'na dönmek ise daha da uzun sürmüştü. Kalbi küt küt atan Alyx atından indi ve Raine'in orada olacağını umarak beklemeye başladı.

O değildi ama mesajlar onları bekliyordu. Roger Chatworth Elizabeth'i serbest bırakmayı reddetmişti ama Miles onu bulduğunu yazmıştı. Gavin bu durum karşısında inledi ve küçük kardeşinin yasaları hiçe saymasından yakındı. Chatworth malikânesinden çok uzak olmayan bir yerde evlenmişlerdi ve törenden hemen sonra Elizabeth ağabeyinin yanına dönmüştü. Bu onları şaşırtmıştı ama Miles hiçbir açıklama yapmamıştı.

Bir hafta geçti ve Raine'den hiç haber alınamadı. İkinci haftanın sonunda Gavin ormana haberciler gönderdi, ama adamlar geri geldi

Her zamanki gibi muhafızlar tarafından karşılanmadıklarını, iki gün boyunca dolaştıklarını ve kimseyi bulamadıklarını söyledi.

Ertesi gün Gavin ve adamları yola çıktılar ve geri dönmeleri bir hafta sürdü.

Gavin, "Raine şu anda kendi malikanesinde," diye bildirdi. "Ve tüm orman halkını da yanında getirdi. Her tarlada beş çiftçisi olmalı ve hepsine ödeme yapmakta ısrar ediyor. Üç yıl içinde kendisi de dilenci olacak."

"Gavin-" Alyx başladı.

Gavin onun yanağına dokundu. "Şu anda kızgın ama bunu atlatacaktır." Alyx sessizce odadan çıktı, Gavin ve Judith onu izliyordu. "Bana gerçeği söyle," dedi Judith.

"Lanet olsun o kardeşime!" Gavin yumruğunu masaya vurarak bağırdı. "Raine, Alyx'in ona son kez hakaret ettiğini ve artık dayanamayacağını söylüyor. Onu defalarca uyardığını ama kendisini dinlemediğini ve asla dinlemeyeceğini bildiğini söylüyor."

"Belki Stephen onunla konuşabilir-" Judith başladı.

"Stephen denedi ama dinlemiyor. Bütün zamanını o suçlularla geçiriyor..." Durdu ve güldü. "Çok garip bir şey oldu. Alyx her zaman ormandaki o insanlara çok şey borçlu olduğundan ve bunu asla ödeyemeyeceğinden yakınıyor. Grupta bir şarkıcı var, Jocelin, sanırım Alyx'le birlikte seyahat ediyordu ve bu Jocelin, Alyx'in Kral için ilk kez sahne aldığı gün odada bulunan bir adamla tanıştı. O gün ne emin değilim ama tanığa göre Alyx muhteşemmiş ve istediği şeylerden biri de Raine'in emrindeki insanlar için güvenlikmiş."

"Alyx'in bu konuda bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

"En azından doğrudan söylediğini sanmıyorum. Ama daha sonra Kral'a ormandaki hayatıyla ilgili hikayeler anlattığından bahsetmişti. Kral Henry'nin bir keresinde bunu gerçekten yaptığını kanıtlamak için onu erkek gibi giydirdiğini duydum."

"Sence Alyx Kral Henry'ye bazı insanlara nasıl haksızlık yapıldığını anlatmış mıdır?"

Gavin gülümsedi. "Bazen Alyx çok masum oluyor. Geçmişine bakınca, sahip olduğu güç hakkında bir fikri olduğundan şüpheliyim. Adamlar bu güce sahip olabilmek için

Kral'ın kulağını her gün tuttuğu kadar uzun süre tutmak için. Eğer bir düşmanı olsaydı onu darağacına gönderebilirdi."

Judith kocasına spekülâtif bir bakış attı. "Ya da birkaç yüz kişiyi kurtarabilirdi. Acaba daha fazla af çıkarılmış olabilir mi?"

Gavin sırtıttı. "Raine'in affedilmeye uygun olduğunu düşündüğü herkesi affetme yetkisi vardı. Jocelin'e göre Alyx, Kral Henry onu aziz ilan etmeye hazır olana kadar Raine'in sadakati ve onuru üzerine şarkılar söylemiş. Chatworth'a saldırdığında Raine Kral'a iyilik yapıyormuş gibi görünene kadar olayları çarpıtmış."

"Zeki kız! O sesiyle çok şey yapabiliyor. İnsanlar onun sayesinde affedildiklerini biliyorlar mı?"

"Bu adam Jocelin onların bilmesini sağladı. İş övgü düzmeye gelince, o da en az Alyx kadar kötü. Hepsi Alyx'e selam gönderdi ve ona iyi dileklerini iletti. Bunların hepsi Stephen'ın İskoçları kadar kötüler - dünya üstlerine olan saygısını kaybediyor."

Judith buna güldü. "Alyx'e iyi bir şey yaptığını söylemeliyiz ve şimdi Raine üzerinde çalışmaya başlamalıyız. Alyx'in Kral'a giderek onu aşağılamadığını görmeli."

"Umarım onu ikna edebilirsin."

"Umarım ben de yapabilirim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bir ay geçmesine rağmen Raine'den haber alınamadı ve kendisine gönderilen tüm yazışmalar görmezden gelindi. İlk haftalarda Alyx üzgündü ama üzüntüsü kısa sürede öfkeye dönüştü. Eğer gururu aşklarından ve kızlarından daha önemliyse, öyle olsun.

Öfkesi bütün bir yaz boyunca kendini besledi. Catherine'in büyümesini izledi, küçük kızın gerçekten de babasının sağlamlığını miras aldığını gördü.

Alyx, ilk adımlarını atan Catherine'in tombul bacaklarına bakarak, "İnce, zarif bir hanımefendinin hiç şansı olmayacak," diye iç geçirdi.

Judith oğlunu havaya fırlatarak, "Bütün bebekler şişmandır," diye güldü. "Catherine her geçen gün Raine'e daha çok benziyor. Onu görememesi çok kötü. O mor gözlere ve gamzelerine bir baksa eriyip giderdi. Raine bir çocuğa asla karşı koyamazdı."

Judith'in sözleri Alyx'in aklından günlerce çıkmadı ve dördüncü günün sonunda bir karar verdi. Bir akşam Judith gülleri ayıklarken Alyx, "Catherine'i babasına göndereceğim," diye açıkladı.

"Pardon?"

"Beni affetmeyebilir ama Catherine'in cezalandırılması için hiçbir neden yok. Neredeyse bir yaşında ve onu hiç görmedi bile."

Judith ellerini silerek ayağa kalktı. "Ya Raine onu geri vermezse? Hem kocanızı hem de kızınızı kaybetmeye dayanabilir misiniz?"

"Onu Noel'e kadar göndereceğimi söyleyeceğim, sonra Gavin onu alıp getirecek. Raine anlaşılmaya uyacaktır."

"Eğer kabul ederse."

Alyx cevap vermedi. Tüm kalbiyle Catherine'in babasının kalbini kazanmasını, onu eritmesini umuyordu.

Günler sonra, Catherine ayrılmaya hazır olduğunda, Alyx neredeyse fikrini değiştirecekti ama Judith onun omuzlarını tuttu ve Alyx, Gavin'in yirmi adamı ve iki hemşirenin eşlik ettiği kızına el sallayarak veda etti.

Alyx sonraki haftalar boyunca nefes nefese bekledi. Raine'den hiç mesaj gelmedi ama hemşirelerden biri düzenli olarak mektup yazıyor, mektuplarını Gavin'in Jocelin aracılığıyla ayarladığı karmaşık bir ağ üzerinden gönderiyordu.

Hemşire, Leydi Catherine'in gelişinin neden olduğu kargaşayı ve küçük kızın ne kadar cesur olduğunu yazdı. Raine'in evi, adamları ve Raine'in kendisi onu fena halde korkutmuştu. Hemşire ilk başta Lord Raine'in kızını görmezden geleceğini düşünmüştü ama bir keresinde bahçede oynarken Raine Catherine'in topunu almış ve birkaç dakika

bir bankta onu izliyordu. Catherine topunu babasına doğru yuvarlamaya başlamış ve bir saat boyunca onunla oynamıştı.

Hemşirenin mektupları giderek daha fazla olay anlatmaya başladı. Lord Raine, Catherine'i gezmeye götürdü. Lord Raine kızını yatırdı. Lord Raine kızının konuşabildiğine, İngiltere'deki en akıllı çocuk olduğuna yemin ediyordu.

Alyx haberleri duyduğuna sevinmişti ama bu kadar yalnız olduğu için de mutsuzdu.

Kızlarının mutluluğunu kocasıyla paylaşmak istiyordu.

Kasım ayının ortasında mektuplar kesildi ve neredeyse Noel'e kadar başka bir haber alamadı. Gavin ona geldi ve Catherine'in geri döndüğünü ve aşağıda, kışlık salonda beklediğini söyledi.

Alyx merdivenlerden uçarak indi, altın ipekten özenli bir elbise giymiş kızının ateşin önünde sessizce durduğunu görünce gözleri yaşardı. Birbirlerini görmeyeli aylar olmuştu ve Catherine annesinden bir adım uzaklaştı.

"Beni hatırlamıyor musun, tatlım?" Alyx yalvarırcasına fısıldadı.

Çocuk geriye doğru bir adım daha attı ve Alyx ileri doğru hareket edince Catherine dönüp koşarak babasının bacaklarını yakaladı.

Alyx irkilmiş gözlerini Raine'in yoğun mavi gözlerine çevirdi. "Ben... ben seni görmedim," diye kekeledi. "Catherine'in yalnız olduğunu sanıyordum."

Raine tek kelime etmedi.

Alyx'in kalbi boğazına kaçtı ve onu boğmakla tehdit etti. "İyi görünüyorsun," dedi olabildiğince sakin bir şekilde.

Eğilip kızını kucağına aldı ve Alyx kıskançlıkla Catherine'in ona nasıl sarıldığını gördü.

"Kızınla tanışmanı istedim," diye fısıldadı.

"Neden?" diye sordu ve sesi, çok iyi tanıdığı o derin ve zengin sesi, neredeyse onu ağlatacaktı.

Ama Alyx ağlamayı reddetti. "Neden?" diye tısladı. "Kızını hayatı boyunca görmedin ve bana onu neden sana gönderdiğimi mi soruyorsun?"

Sesi, sessiz, alçak, sözünü kesti. "Neden onu seni terk eden, savaşlarında seni yalnız bırakan bir adama gönderdin?"

Alyx'in gözleri büyüdü.

Raine kızının saçlarını okşadı. "Çok güzel bir çocuk, annesi gibi nazik ve verici."

"Ama ben-" diye başladı Alyx, sonra Raine ona doğru yürümeye başlayınca durdu. Onu geçti, kapıyı açtı ve Catherine'i bekleyen hemşireye teslim etti. "Konuşabilir miyiz?"

Alyx sessizce başını salladı.

Raine şömineye doğru yürüdü ve bir süre alevleri inceledi. "Kral'a gittiğinde seni öldürebilirdim sanırım," dedi duygu dolu bir sesle. "Sanki Raine Montgomery'nin kendi sorunlarıyla başa çıkamadığını tüm dünyaya duyuruyordun."

"Ben asla-"

Onu susturmak için elini kaldırdı. "Bu benim için kolay değil, ama söylenmesi gerekiyor. Ormandayken insanların senden neden hoşlanmadığını anlamak benim için çok kolaydı. Kendini onlardan çok üstün görüyordun ve onlar da sana çok içerliyorlardı. Ne yaptığını anlamaya başladığında bu konuda bir şeyler yapmaya başladın. Sen değiştin, Alyx."

Uzun bir süre durakladı. "Kendime bakmak, kendimi yargılamak o kadar da... rahat değil."

Geniş sırtı ona dönüktü, başı eğikti ve kalbi ona doğru atıyordu. "Raine," diye fısıldadı. "Anlıyorum. Başka bir şey söylemene gerek yok."

"Ama ben biliyorum!" Yüzünü ona döndü. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

-Senin gibi küçük bir çocuğun/kadının benim yapamadığım bir şeyi yapabileceğini fark etmek için mi?"

"Ben ne yaptım?" Gerçekten çok şaşırmıştı.

Bunun üzerine durakladı ve gülümsedi; gözlerinde büyük bir sevgi vardı. "Belki de sahip olduğum her şeyi birkaç pis dilenci için feda ettiğim için kendi yolumu bulmam gerektiğini düşündüm. Belki de suçluların kralı olmak hoşuma gidiyordu."

"Raine." Onun koluna dokunmak için elini uzattı.

Adam onun elini tuttu ve parmak uçlarını dudaklarına götürdü. "Neden Kral Henry'ye gittin?"

"Seni affetmesini istemek için. Elizabeth ve Miles'ın evlenmesine izin vermesi için onu ikna etmeye."

"Gururumu incitti, Alyx," diye fısıldadı. "Gümüş zırhımı giyip Kral Henry'nin odasına girmek ve Kral'la eşitmişim gibi konuşmak istedim." Yanağında bir gamze belirdi. "Ama onun yerine karım gidip benim için yalvardı. Bu beni çok incitti."

"Öyle demek istemedim... Ah, Raine, seni kurtarması için herkese yalvarırdım."

Elinin neredeyse onun elini ezmekte olduğunu fark etmemiş gibiydi. "Gururum yüzünden çarpıtıldım. Senden af dilemek istiyorum."

Alyx ona her şeyi affedebileceğini haykırmak istiyordu ama şimdi küstahlığın sırası değildi. "Gelecekte gururunu incitecek başka şeyler de yapacağımdan eminim."

"Eminim yapacaksın."

Çenesi bir parça kalktı. "Peki seni kırdığımda ne yapacaksın?" "Sana öfkeleneyeceğim. Çok ama çok kızarım. Seni öldürmekle tehdit ederim."

"Ah," dedi Alyx küçük bir sesle, gözyaşlarını geri kırarak. "O zaman belki-" "Alyx, ben *seni* istiyorum, her sözüme katılacak birini değil." Yutkundu, yüzünü buruşturdu. "Kral'a gitmekte haklıydın."

"Peki ya Roger Chatworth?"

Bir an için Raine'in gözleri ateş saçtı. "Onun hakkında yanılmışsın. Eğer onu öldürseydim, Miles-"

"Eğer onu öldürseydin, Kral Henry seni öldürürdü!" Alyx ona doğru bağırdı.

"Cesedini ortadan kaldırabilirdim. Hayır-"

"Muhtemelen günahlarını herkesin içinde itiraf etme ihtiyacı hissederdin," dedi tiksintiyle. "Hayır, ben doğru olanı yaptım."

Raine bir şeyler söylemeye başladı ama durdu. "Belki de haklısın."

"Ben neyim?!" Alyx dehşete düşmüş bir halde "Ben neyim?" dedi, sonra Raine'in gamzesini gördü. "Benimle alay ediyorsun." Çenesini düzeltti.

Raine derin bir kakhaha atarak onu kollarının arasına çekti ve uzaklaşmaya çalıştığında ona sarıldı. "Görünüşe göre her konuda asla anlaşılamayacağız ama belki *birlikte* çalışmak konusunda anlaşabiliriz. Yapmadan önce ne planladığınızı tartışır mısınız?"

Bir an için bunu düşündü. "Peki ya bana bir şeyi yapmamamı söylerseniz? Belki de şimdiye kadar yaptığım gibi yapmalıyım."

"Alyx," dedi neredeyse hırıltılı bir sesle, sonra gülmeye başladı. "Alyx, Alyx, Alyx." Gülerek onu havaya fırlattı ve yakaladı. "Sanırım her zaman kavga edeceğiz. Bununla yaşamaya hazır mısın?"

"Arada bir harekete geçmeden önce düşünseydin kavga etmezdik. Bir kez olsun yarını düşünmelisin. Eğer durup ne yaptığını düşünseydin belki de kralın adamlarına karşı..." Raine boynunu kemirdiği için konuşmasını yarıda kesti.

"Ben tutkulu bir adamım," diye mırıldandı. "Bunu değiştirmemi ister misin?"

Ona daha iyi erişebilmek için başını eğdi. "Senin tutkuna dayanabilirim. Raine!" Gözlerini ayırıp ona baktı ve çok ciddiye. "Beni yine terk edecek misin? Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam beni ve çocuklarımızı yalnız mı bırakacaksın?"

Onun da gözleri ciddileşti. "Sana bir yemin edeceğim, Alyxandria Montgomery, bir şövalye yemini kadar kutsal bir yemin. Seni bir daha asla öfkeyle terk etmeyeceğim."

Bir süre onu izledi, yüzünü inceledi ve sonunda gülümseyerek kollarını onun boynuna doladı. "Seni çok seviyorum."

"Elbette seni odana kilitleyebilirim, koruma altına alabilirim, ne yapmam gerekiyorsa yapabilirim. Ama seni bir daha asla benim sorunlarımla için kardeşime göndermeyeceğim."

"Sorunlar!" diye bağırdı kulağının dibinde. "Ben senin ailen için bir neşeyim. Onların kalplerini kıran sensin. Sen büyük, inatçı birisin-"

Raine hırpalanmış kulağını ovuşturdu. "Ah, bir kadının narin sesi, bir bahar sabahı kadar yumuşak, bir kadın kadar nazik-"

Durdu çünkü Alyx ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi ve kelimeleri unuttu.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.